

အိုဂိုး၏

သေဆုံးခြင်းအနုပညာ

(သေတတ်ဖို့အတွက် စိတ်စွမ်းအင်)

အောင်မေဃ

Osho

တရားသူ၏ အမှာ

အိန္ဒိယအတွက် ဘဝနှင့်သေခြင်းဆိုတာက ဒဂါးပြားတစ်ခုရဲ့ ဘက်နှစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ သေတာကို ကြောက်တဲ့သူတွေက ပြေးရင်း ပြေးရင်းနှင့် ဘဝအစစ်အမှန်ထဲဝင်ဖို့နှင့် ဘဝခရီးသည် အစစ်အမှန် ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားတတ်ကြပါတယ်။ ဘဝတိုင်းကို မှတ်တိုင်လို့ ယူဆအတွေး ပေါက်နေတတ်ကြပါတယ်။

အဲဒီလို ယူဆကြလို့လည်း 'ဘဝ'က အလေးသာ အထက်စီးရသွားလို့ မိမိရဲ့ ဟန်ချက်တွေ ပျက်သွားကြရပါတယ်။ ဒီတော့ လူတွေက သေခြင်းကို ကြောက်စရာလို့ ရှုမြင်လာပါတယ်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ သေခြင်းဟာ 'လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခု'အသွင် အလိုလို ဖြစ်ပွားရပါတော့တယ်။

'အဲဒီ 'လျှို့ဝှက်ချက်'ကိုသာ လူတွေ နားလည်သွားရင် လူ့ဘဝဟာ မိုးမှိုကလေး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဘဝကို တွယ်ဖက်လွန်းအားကြီးလို့ ဒုက္ခရောက်နေရသူတွေရဲ့ အရေအတွက် လျော့ပါးသွားပါလိမ့်မယ်။

သေတာကို ရှောင်လွှဲဖို့အတွက် လူတွေဟာ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးခြင်းကို ကျူးလွန်ခဲ့ သလဲဆိုတာ သိလာတာနှင့်အမျှ 'ဘဝ'နှင့် 'သေခြင်း'ရဲ့ ချိန်ခွင်လျှာ ညီသွားပါလိမ့်မယ်။

ဘဝကို သိတာထက် သေခြင်းကို သိသွားရင် ယောဂီတွေလို အပူအပင်ကင်းကင်း နေထိုင်နိုင်ပါတယ်။

သေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းလေး၊ ချမ်းသာခြင်းကို ရစေပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ဟာ ဘဝရဲ့ လွန်မြောက်ချမ်းသာခြင်း တံခါးဝနားကို ခေါ်ဆောင်သွားနိုင် ပါလိမ့်မယ်။

အောင်ဖေယ

အစန်း(၁)
ရန်သမာဓိ၏ လျှို့ဝှက်ချက်

ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ။

ဒီအကြောင်း လူတွေ သိပ်မသိကြပါဘူး။ ဘဝကိုမှ မသိရင် သေခြင်းတရားကို လည်း သိဖို့ ခဲယဉ်းပါလိမ့်မယ်။ ဘဝဆိုတာကိုတောင် သိဖို့ ကျန်နေသေးရင် သေခြင်းကို ဂယနဏ သိနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်တော့ ဘဝဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားအစစ်မှန်ကို မသိသေးလို့သာ သေခြင်းဆိုတာ ရှိတယ်လို့ အထင်ရောက်နေပါတယ်။ ဘဝကို သိတဲ့လူတွေအတွက် သေခြင်းဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ သေခြင်းဆိုကာ ဝေါဟာရအသုံးအနှုန်းတစ်ခု သက် သက်ပါပဲ။ ရှိလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ ရှိနိုင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။

လူတွေရဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းတွေထဲမှာ တချို့စကားလုံးတွေဟာ အတုအယောင် တွေအဆင့်မှာပဲ တည်ရှိနေပါတယ်။ အမှန်တရား လုံးဝ မပါဘူး။ အဲဒီစကားလုံးတွေထဲမှာ 'သေခြင်း' ဆိုတဲ့ စကားလုံးလည်း ပါနေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လူတွေ နေ့တိုင်း သေနေကြပါတယ်။ မြို့တိုင်း ရွာတိုင်းမှာ လူသေတွေကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ သင်္ချိုင်းတွေ ရှိနေပါတယ်။ တွေးတောစဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် မိမိရပ်နေတဲ့ နေရာတွေတောင် တစ်ချိန်က သင်္ချိုင်းမြေဖြစ်ကောင်းဖြစ်ခဲ့မယ်။

ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ လူတွေ ထောင်သောင်းသိန်းသန်းမက သေဆုံးခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလည်း သေနေကြပါတယ် ဒါပေမယ့် အမှန်ကို ဖွေရှာ ဆန်းစစ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် သေဆုံးခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး။ သေဆုံးခြင်းဆိုတာ လိမ်ညာမှုကြီး သက်သက်သာ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရင် အံ့ဩစရာ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါမှာတော့ တိဗက်သူတော်စင်ကြီး 'မာရ်ပါ' ဆီကို လူတစ်ယောက် ရောက် လာတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလူက သူ လာရင်းအကြောင်းကို ပြောပြတယ်။

'တပည့်တော် သေခြင်းတရား၊ ရှင်ခြင်းတရားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိချင်မိတယ်' လို့ လျှောက်ထားတယ်။

အဲဒီစကားကို ဆရာတော်ကြီး မာရ်ပါ ကြားရတဲ့အခါ ရယ်မောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ပြောလိုက်တယ်

'တကယ်လို့ ရှင်ခြင်းတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိချင်တာရှိရင် မေးပါ။ သေခြင်းတရား ကိုတော့ ဘုန်းကြီး ဒီနေ့အထိ မတွေ့ရသေးဘူး။ အဲဒါကို သိချင်ရင်တော့ သေနေတဲ့ လူတွေ၊ သေပြီးတဲ့လူတွေကို သွားမေးပါ။ ငါကတော့ မသေဖူးသေးလို့ သေခြင်းတရား အကြောင်း မသိဘူး။ ငါသိတာက ရှင်ခြင်းတရား၊ ဘဝအရှိတရားပဲ၊ ဘဝနှင့်ပတ်သက် လို့ မေးစရာရှိရင် မေးပါ' တဲ့။

ဒီအဖြေက ပုံပြင်တစ်ခုထဲက အကြောင်းအရာနှင့် တူနေပါတယ်။ ဒီပုံပြင်ကို စာဖတ်သူတို့အနေနှင့် ကြားဖူး၊ ဖတ်ဖူးကြမလား မသိဘူး။

တစ်ခါတုန်းက 'အမှောင်'ဟာ ဘုရားရှင်ဆီကို သွားပြီး သူရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို တင်ပြတယ်။

'အရှင်ဘုရား၊ နေမင်းက တပည့်တော်ကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နှောင့်ယှက်နေပါ တယ်။ တပည့်တော်ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒုက္ခပေးနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော် ပင်ပန်းလှပါပြီ။ သူဟာ မနက်ကတည်းက တပည့်တော်နှောက်ကို လိုက်တော့တာပဲ။ မိုးချုပ်ခါနီးမှပဲ ခဏတစ်ဖြုတ်ဆိုသလို နားရပါတယ်'

'တပည့်တော်မှာ ဘာအပြစ်များ ရှိလို့ပါလဲ၊ ဘာရန်ငြိုးမှလည်း ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ နေမင်းက ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ။ ဘာကြောင့် အခုလို လုပ်နေရတာလဲ။ တစ်နေ့လုံး အလိုက်ခံရလို့ ညဘက်မှာ နားရမယ်။ မကြံ သေးဘူး။ မိုးလင်းတာနဲ့ သူက လိုက်လို့ ပြေးရပြန်ရော'

'တပည့်တော် အခုလို ပြေးနေရတာ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာဦးအစက တည်းကပါ။ အခုလို လိုက်မနှောင့်ယှက်ဖို့ တားမြစ်ပေးပါ'လို့ လျှောက်ထားတောင်း ဆိုခဲ့တယ်။

ဘုရားရှင်ကလည်း ဆတ်သားလွှတ်ပြီး နေမင်းကို ခေါ်လိုက်တယ်။ သူရောက်လာ တဲ့အခါ ဘုရားရှင်က မခုလို မိန့်တော်မူတယ်။

'အသင်နေမင်း၊ အမှောင်က သင့်အကျိုးယုတ်အောင် ဘာများ လုပ်မိထားလို့ အခုလို သူ့နှောက်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် လိုက်ပြီး ရန်မူနေတာလဲ။ အခု သူက တရားရုံးမှာ သင့်ကို တရားစွဲဆိုနေတယ်'

နေမင်းကလည်း ပြန်မေးလျှောက်တယ်။

'အခု သူ့ဘယ်မှာလဲဘုရား။ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက တပည့်တော်ဟာ ဒီကမ္ဘာကြီးကို ပတ်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် အမှောင်ကို ဒီနေ့အထိ တွေ့ဖူးထိဖူးဖို့မပြောနဲ့။ ရှိမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ အမှောင်ဘယ်မှာလဲ။ တပည့်တော်ကြောင့် သူ့မှာ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုရင် သူ့ထိတွေ့ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ။ သူ့ကို တွေ့ဖူးသွားတာပေါ့ဘုရား.....' နောင်ကို ဒုက္ခမရောက်အောင်လည်း ဂရုစိုက်ပါ့မယ်'တဲ့။

ဒီပုံပြင်လေးဟာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒဟာ အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်ရဲ့ တရားခွင်မှာ အဲဒီအမှုတွဲက ဖြေရှင်းလို့မရဘဲ အခုထိ ရှိနေဆဲပါ။

အခုရှိန်ထိ နေမင်းကြီးက ရှေ့ကအမှောင်ကို ခေါ်မလာနိုင်ခဲ့သေးပါဘူး။ ခေါ်လည်း ခေါ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စပြေလည်ဖို့အကြောင်းလည်း လုံးဝ မမြင်ပါဘူး။

၇၂ မင်းရဲ့ ရှေ့မှာရှိတဲ့ အမှောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ခေါ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ တကယ်တော့ အမှောင်ဆိုတာက ရပ်တည်ချက် (existence) တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး အမှောင်ဆိုတာ မရှိတရား (positive) အခြေအနေတစ်ခုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

အမှောင်ဆိုတာက အလင်းမရှိခြင်း (absence) သဘောပါ။ ဒါကြောင့် မရှိတာကို အရှိတရားရှေ့မှာ ခေါ်ယူလို့ မရှိနိုင်ပါဘူး။ အမှောင်ဆိုတာက အလင်းမရှိတဲ့ အခြေအနေကို ခေါ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နေမင်းကြီးက ကြီးမားလွန်လှပါတယ်။ သေးငယ်တဲ့ မီးခွက်ကလေးဆီကတောင် အမှောင်ကို ခေါ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလင်းရှိရာ အရပ်မှာ အမှောင်ဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။

ဘဝရှိတယ်ဆိုတာ အလင်းရှိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝအလင်းရှိရင် အမှောင်သေခြင်းလည်း လုံးဝ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဘဝအလင်း ရှင်သန်မနေရင် 'အမှောင်သေခြင်း' ရှိနေပါတယ်။ ရှင်သန်နေခြင်းနှင့် သေခြင်း နှစ်ခုစလုံးဟာ ပြိုင်တူမရပ်တည်နိုင်ပါဘူး။ ရှိလည်း မရှိနိုင်ပါဘူး... ။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ အသက်ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်သန်ခြင်းဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ နားမလည်သေးပါဘူး။ အသိကြံသေးပါဘူး။ မသိနားမလည်မှု အဝိဇ္ဇာကြောင့် သေခြင်းကို ရှိနေတယ်လို့ ထင်မှတ်နေတာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ သေခြင်းတရားဆိုတာဟာ မသိနားမလည်မှု အဝိဇ္ဇာတစ်ခုပါပဲ။

နောက်ဆုံးဘဝလွှဲနှင့် အစဦးဆုံးဘဝလွှဲကို မသိလို့ သေခြင်းဆိုတာ ရှိနေရပါတယ်။ ဘဝရဲ့ မသိနားမလည်မှုကပဲ သေခြင်းကို ပေါ်ပေါက်စေပါတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ဘဝအလင်းအတွင်း အမှန်တားကို သိနိုင်ရင် အလင်းတန်း အမျှင်သေးသေး ကလေးကတောင် အမှောင်ကို ဖြိုခွင်းနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သေခြင်းအယူ၊ ဝိစ္စာဒိဋ္ဌိအမြင်ကို ဖယ်ရှားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ 'ငါသေလည်း မသေခဲ့၊ ငါသေဦးမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အရှိတရားနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်'လို့ တွေးနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီအလင်း၊ အဲဒီအမှန်တရားစာ ဒီတစ်လံလောက်သာရှိတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာပဲ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိကြရသေးပါဘူး။ ကိုယ့်အမှန်တရား ကိုယ့်အရှိ တရားကို မသိကြရသေးပါဘူး။

အဲဒီအမှန်တရား၊ အဲဒီစွမ်းအား၊ အဲဒီဘဝအမှန်တရားတွေကို မမြင်ကြရလို့ ကိုယ်ထည့်မဟုတ်တဲ့ သေခြင်းတရားအမှောင်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေကြရတယ်။

လူရဲ့ အဖြစ်အမှန်ဟာ သေခြင်းတရား မဟုတ်ပါဘူး။ အမြိုက်တရားသာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ အမြိုက်ရည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသုံးဆောင်ရပါဘူး။ ဘဝအမှန်ကို မမြင်ကြရဘူး။ သေခြင်းကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြလို့သာ ဘဝဟာ ပြဿနာဖြစ်နေရ ပါတယ်။

အဝိဇ္ဇာကြောင့် ထင်ရတဲ့ တကယ်မရှိတဲ့ သေခြင်းတရားအကြောင်းကို ပြောလို့ မရပါဘူး။ ဘဝအကြောင်း၊ ရှင်ခြင်းတရားအကြောင်းကိုပဲ မေးစရာ ရှိပါတယ်။

ရှင်ခြင်းတရားကိုသိရင် ဘဝဆိုတာ ရှိပြီရှိနေတယ်။ ဘဝအမှန်ကို မသိရင် သေခြင်းတရားကိုပဲ တွေ့မြင်ကြရမယ်။

ဘဝကို သိရင် သေခြင်းမရှိနိုင်ဘူး။

သေခြင်းရှိနေရင် ရှင်ခြင်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ပူပန်နေရတာတွေပဲ ရှိမယ်။

သေခြင်းကို ထိတ်လန့်နေမှုဟာ ရှင်းခြင်းတရား မရှိသေးမှုကို ပြဆိုနေပါတယ်။ တကယ်တော့ ရှင်းခြင်းတရားဟာ လူ့ဘဝမှာ စက္ကန့်မလပ် အသက်ရှင်နေပါတယ်။ ထွက်သက်ဝင်သက်တိုင်းမှာရော၊ မြူမှုန်တိုင်းမှာရော၊ အတွင်းအပြင် အထက်အောက် အရပ် (၁၀) မျက်နှာစလုံးမှာပါ ရှင်ခြင်းတရားဆိုတာ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိကြပါဘူး။

ဘာကြောင့် မသိမမြင်ကြတာလဲ။

အိပ်မောကျနေလို့ပဲ။

လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် လူဟာ အိပ်ပျော်နေတယ်။ သတိ မရှိဘူး။ မေ့နေတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူ့စွမ်းအား အားလုံးအသိ (conscious)

မဖြစ်ဘဲ မသိစိတ် (unconscious) ဖြစ်နေတယ်။

လူတစ်ယောက် အိပ်မောကျနေရင် 'ငါဘယ်သူလဲ၊ ငါဘာလဲ၊ ငါဘယ်မှာလဲ' ဆိုတာ မသိပါဘူး။ အမှောင်ထုတစ်ခုထဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေတတ်တယ်။ နိုးလာမှသာ အိပ်နေခဲ့တာကို သိရတယ်။

အိပ်နေတုန်း အိပ်နေမှန်း* သိနေတာဟာ အိပ်မပျော်သေးလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အခုလို ဖြစ်နေရတာဟာ လေးနက်တဲ့ အိပ်မွေ့ချစ်ထားရတဲ့ အိပ်စက်နေမှု (spiritual hypnotic sleep) ကြောင့်ပါပဲ။

ဒါကြောင့်သာ လူဟာ ရှင်သန်မှုရှိနေတဲ့ ဘဝကို မသိကြတာဖြစ်တယ်။ လူကို အိပ်မောကျနေတဲ့ လူလို့ ပြောရင် လူတွေက လက်မခံချင်ဘူး။ သွားလာလှူရှားနေတဲ့လူ၊ ပြောဆိုစားသောက်နေတဲ့ လူ၊ ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုလည်း သိတယ်။ အိပ်မက်မက်တာ လည်း သိတယ်ပေါ့။ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

အရက်သမားတစ်ယောက်ဟာလည်း သွားလာပြောဆိုတာလဲ။ ထွက်သက်ဝင်သက် ရှိမှန်းလည်း သိတယ်။ တခြားသူတွေပဲ စားတယ်။ အိပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ မူးနေပါတယ်။ အဲဒီလို သတိမျိုးကို သတိရှိတယ်လို့ လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ ဒီလိုပါပဲ။ အရှူးတစ်ယောက်ကိုလည်း သတိရှိတယ်။ မေ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။

တစ်ခါက ဘုရင်ကေရာဇ်ကြီးတစ်ပါးဟာ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ လူတစ်ယောက်က လမ်းဆုံလမ်းခွကနေပြီ ဘုရင်ကြီးကို ခဲနဲ့ပေါက်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဆဲရေးတိုင်း ထွာနေတယ်။ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတဲ့စကားတွေ ဆိုနေတယ်။ ဒီတော့ လုံခြုံရေးတာဝန်ရှိသူ မင်းမှုထမ်းတွေက အဲဒီလူကို ဖမ်းဆီးပြီး အကျဉ်းချ လိုက်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလူကို ကြည့်ပြီး မင်းကြီးဟာ ဒေါသမထွက်တဲ့အပြင် ပြုံးတော်မူတယ်။ ဝန်ကြီး၊ မှူးကြီးမတ်ရာတွေ အပါအဝင် နောက်လိုက်အခြွေအရံတွေက ဘုရင်ကြီးရဲ့ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး အံ့သြကြတယ်။ ဝန်ကြီးတစ်ယောက်ကတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ မေးလိုက်ပါတယ်။

'အရှင်မင်းကြီး၊ ဒေါသဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စကို ဘာကြောင့် ပြုံးနေတော်မူပါသလဲ'

ဒီတော့ မင်းကြီးက

'ငါတွေ့ရသလောက်ကတော့ ဒီလူဟာ မူးနေတယ်။ သူ့လုပ်ရပ်ကို သူ့ဘာမှ မသိရှာဘူး။ မနက်ကျရင် ငါ့ရှေ့တော်ကိုသွင်းစေ'

လို့ အမိန့်ချမှတ်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီလူကို ထောင်ထဲ မနှိပ်စက်ခဲ့ဘဲ ကျကျနုနု

ယဉ်မျိုးစားအုပ်တိုက်

ကျွေးမွေးပြုစုပြီး နံနက်မိုးလင်းတော့ မင်းကြီးရှေ့တော်ကို သွင်းခဲ့ကြတယ်။

မင်းကြီးက အဲဒီလူကို မေးတယ်။

'မနေ့က သင်ဟာ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ခဲနဲ့ပေါက်ခဲ့သလဲ' ဒီတော့ အဲဒီလူက တအံ့တသြနဲ့.....

'ဘယ်လို မိန့်တော်မူလိုက်တာလဲဘုရား။ အရှင်မင်းကြီးလို ဘုန်းတန်ခိုးရှင်ကို ကျွန်တော်မျိုးလို အညတြကောင်က ဆဲရေးတိုင်းထွာတယ်။ ခဲနဲ့ပေါက်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာဘဲဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး မူးရှားနေလို့သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကိုယ် တိုင်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဘုရား.....'

လို့ လျှောက်တင်သတဲ့။

ကျွန်ုပ်တို့လည်းပဲ အစစ်အမှန် မဟုတ်ကြပါဘူး။ အိပ်မောကျနေကြတယ်။ အဲဒီ အချိန်အတောအတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်စရာရှိတာတွေ ဖြစ်ပျက်နေကြတယ်။ အိပ်ပျော်နေကြ တယ်။ အိပ်ပျော်ရင်းနဲ့ပဲ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတယ်။ အဝေးက လှမ်းကြည့်ရင် သိသာနိုင်ပါတယ်။

လူ့ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ အတွင်းမှာ လူတွေဟာ တိုက်ပွဲပေါင်း ၁၅၀၀၀ လောက် တိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ သတိရှိတဲ့ နီးကြားနေတဲ့ လူတွေရဲ့ လက္ခဏာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

မွေးဖွားလာပြီးတဲ့နောက် သေဆုံးတဲ့အထိ ဝိုးရိမ်မှု၊ ပူပန်မှု၊ နာကြည်းမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း စတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေပဲ ရှိပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ကျေနပ်မှု၊ ချမ်းမြေ့မှုဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ။

စစ်မှန်တဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု 'သန္တိသုခ'ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဒါကို မသိလိုက်ရဘဲနှင့် သေမင်းလာခေါ်လို့သာ လိုက်သွားကြရတယ်။ အဲဒီလိုလူကို သက်ရှိတဲ့လူလို့ ပြောနိုင် ပါ့မလား..... ။

လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အိပ်မောကျနေမှန်း၊ မေ့နေမှန်း မသိတာကတော့ ကိုယ့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ကိုယ်လိုသူလို လူတွေချည်း ရှိနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလူတွေကြားမှာ နီးနေတဲ့ လူ၊ သတိရှိတဲ့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်လောက် ပေါ်လာရင် အဲဒီလူကို အိပ်မောကျနေတဲ့လူတွေက ဒေါသဖြစ်ကြတယ်။ သတ်ပစ်တာတောင်မှ ရှိပါတယ်။

ခရစ်တော်ကို ဘာကြောင့် ကားစင်တင်သတ်ပစ်လိုက်ကြသလဲ။

နီးနေတဲ့လူက အိပ်မောတဲ့လူကို နှောင့်ယှက်လိုက်ခြင်းကြောင့်ပါပဲ။ အညည်အညွှန်း

တဲ့သူက အရည်အချင်းမရှိတဲ့သူကို စော်ကားနေတယ်လို့ ထင်စရာအကြောင်း ပိုပါတယ်။

'ဗန်ဆူး'ဆိုတဲ့သူကို အယူသီးသူတွေက အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ဖြတ်ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မဂ္ဂတဲလူ၊ တရားရှိလူ၊ သတိရှိတဲ့လူ၊ ရှင်သန်နေတဲ့လူတွေ ကမ္ဘာလောကမှာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခခံရလဲဆိုတာ မှန်းဆကြည့်ဖို့တောင် မလွယ်ကူပါဘူး။ လူကောင်းတွေ အများကြီး အညှဉ်းဆဲခံကြရတယ်။ အနှိပ်စက်ခံကြရတယ်။ အသတ်ခံရတဲ့အထိတောင် ဖြစ်ကြရတယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်နောက်နေခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ရူးတယ်ဆိုပြီး သူ့ကို အရူးထောင် ပို့လိုက်ကြတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ သူဟာ ဖိနိုင်ရည်ထည့်ထားတဲ့ ပုံးထဲက ရေတွေကို သောက်ရေခွဲများပြီး သောက်မိတယ်။ အော့အန်တာတို့ ဝမ်းလျှောတာတို့ စတဲ့ ဝေဒနာဆိုးကြီးတွေ ခံစားရပါတော့တယ်။ (၁၅) ရက်အတွင်းမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားက ပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အပူတွေအားလုံး ထွက်သွားပြီး လူကောင်းပကတိ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အရူးထောင်ထဲမှာ သုံးလလောက် နေခဲ့ရပါတယ်။

'အစကတော့ အရူးထောင်ထဲမှာ နေခဲ့ရတာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ရူးနေတာကိုး။' ရောဂါကောင်းသွားပြီး လူကောင်းပကတိဖြစ်သွားတဲ့ (၃) လတာ ကာလမှာတော့ နေရထိုင်ရတာ အတော်ကို အခက်အခဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်ပြလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ရူးနေတုန်းကတော့ သူလိုကိုယ်လို သူတွေချည်းပဲဆိုတော့ ဘယ်ပြဿနာပေါ်ပါ့မလဲ။

နေထိုင်ကောင်းလာတဲ့ အချိန်ကျမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ကိုရောက်နေမှန်း သိရတော့တယ်။ အိပ်တာတောင် ကောင်းကောင်းမအိပ်ရပါဘူး။ အိပ်နေတုန်း အပေါ်ကနေ လူနှစ်ယောက်လောက် ခွစီး တွေ့ကရာပစ္စည်းတွေနဲ့ အပေါက်ခံလို ခံရ၊ အစတုန်းကတော့ ဒီလို ဟိုကတွေ့ ဒီကတိုက် အမျိုးမျိုးလုပ်နေကြပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ထူးပြီး မခံစားရပါဘူး။ ရူးနေတာကိုး။

ကိုယ်ရူးနေတုန်းကတော့ သူတို့တစ်တွေ ရူးနေကြမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်ကောင်းသွားတော့မှ သူတို့ရူးနေတာကို မြင်လာသိလာရတယ်။ သူတို့ရဲ့ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ခံစားနိုင်လာတယ်။ အခက်အခဲဆုံးကတော့ ငါမရှူးဘူးလို့ သိလိုက်ရတဲ့ကိစ္စပါပဲ။

'ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုထွက်ရမလဲ'

'ငါမရှူးဘူးလို့ ပြောရလည်းအခက်၊ အရှူးတွေအားလုံးက ငါမရှူးဘူးလို့ အော်ဟစ်ပြောနေကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်ဆရာဝန်ကမှလည်း ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။'

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အဲဒါဟာ တကယ့် မဟာပြဿနာပဲလို့ သူက ပြောပြပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိပ်မောကျနေတဲ့လူတွေချည်း ဝန်းရံနေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်မောကျနေကြတယ်ဆိုတာကို မသိနိုင်ကြဘူး။ မေ့လျော့နေကြတယ်။

အင်္ဂလိပ်ပညာရှိကြီး 'ကဲနက်ဝါကား' ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်မှ ရုရှားသူတော်စင်ကြီး ဂါဂျီအက် (၁၈၇၁-၁၉၄၇) အတွက်ဆိုပြီး ဖော်ပြထားတယ်။

ပြီးတော့ 'To Geore Gurdzieff, the disturber of my sleep' (အိပ်မောကျနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို နှောင့်ယှက်လိုက်တဲ့ ဂါဂျီအက်အတွက်)လို့ လက်မှတ်ထိုးထားပါတယ်။

အိပ်မောကျနေတဲ့ လူတွေကို နိုးကြားလာစေဖို့ အားထုတ်သူတွေဟာ အလွန်နည်းပါးပါတယ်။ အိပ်မောကျနေသူကို လှန့်နှိုးလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း အိပ်ရေးပျက်သူက အကြမ်းဖက် တုံ့ပြန်လာနိုင်တယ်။ အဆုံးစွန်ပြောရရင် အသတ်တောင်ခံရနိုင်သေးတယ်။

အိပ်မောကျနေတဲ့ သတိမရှိသူတွေကို သတိရအောင် လုပ်ပေးတဲ့လူကို ကနေထီအောင် နှိပ်စက်နေကြပါတယ်။ တကယ်တော့ လူဟာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက အိပ်မောကျနေသလဲဆိုတာ ပြောရ ခက်လှပါတယ်။ သူတွေဟာ အိပ်မောကျမှန်းမသိကျနေကြတာ။

ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပြောပြပါမယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းကို တချို့ ကြားဖူးကောင်း ကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာကို မျက်လှည့်ဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ ရွာမှာရှိတဲ့ ရေတွင်းထဲ ဆေးတစ်မျိုး ခတ်လိုက်ပါလေရော။ ပြီးတော့ ဒီရေတွင်းက ရေသောက်တဲ့ လူတွေကို ရူးလိမ့်မယ်လို့ သူက သတိပေးလိုက်တယ်။

ရွာမှာကလည်း အဲဒီရေတွင်း တစ်တွင်းတည်းရှိတာ။ နန်းတော်ထဲမှာတော့ ရေတွင်းတစ်တွင်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက ဘုရင်နဲ့ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားချည်းသာ အသုံးပြုခွင့်ရတာတဲ့ အဆုံးတစ်ယောက်က ရေတွင်းမှာ ရေဝမ်းသောက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ရူးချင်လည်း ရူးကွာဆိုတဲ့ပဲ စိတ်ကူးနဲ့ ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရေဆာတာ မခံနိုင်ကြတော့တဲ့အဆုံး တစ်ရွာလုံးက အဲဒီရေတွင်းကရေကို သောက်လိုက်ကြရော။ အားလုံး ရူးကုန်ကြတယ်။

ဘုရင်ကြီးကတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကလည်း ပျော်တပြုံးပြုံးနဲ့ ကျေနပ်နေကြတာပေါ့။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေတောင် ကျင်းပ

လိုက်ကြရဲ့။ အံ့ဩစရာပဲ။ ကိုယ့်ပြည်သူ့ပြည်သားတွေ ရူးနေကြတာကို ဝမ်းသာနေကြ တယ်။ အမှန်ကတော့ ရူးတဲ့အထဲ ငါတို့မပါကြသေးပါလား။ ကံကောင်းလှစွာလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးပေါက်ပြီး ပျော်ရွှင်နေကြတာပါ။

ဒါပေမယ့် မိုးချုပ်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူတို့မှားမှန်း သိလာကြတယ်။ ရူးနေတဲ့ ရွာသားတွေက နန်းတော်ကို ဝိုင်းလာကြတာကို။ အဲဒီရွာသားတွေထဲမှာ တံခါးစောင့်တွေ မင်းမှုထမ်းတွေ စစ်သည်တော်တွေလည်းပါတယ်။ အားလုံးက နန်းတော်ကို ဝိုင်းထားကြ ပြီးတဲ့နောက် ဘာလုပ်တယ်ထင်လဲ။

“ဘုရင်ကြီး ရူးနေပြီဟေ့” လို့ သီချင်းလုပ် အော်ဆိုကြရင်း ကကြ၊ ခုန်ကြပါတော့တယ်။ နောက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘုရင်ကြီးကို နန်းချိုးဖ်ဖ် တောင်းဆိုလာ ကြတယ်။

ဘုရင်ကြီးကလည်း နန်းတော်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးအဆောင်ကနေပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်တယ်။ အတော်အတန် ပညာရှိတာမို့ အခြေအနေမဟန်မှန်း ရိပ်စားမိတယ်။ ဒါကြောင့် ဝန်ကြီးကို ခေါ်ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းတယ်။

‘ငါတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ရေတွင်းရှိလို့ ဝမ်းသာနေကြတာ။ အခုတော့ ပြဿနာလှလှကြီး တွေ့ရပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

လို့ မင်းကြီးကမေးတော်မူတယ်။

အကယ်တော့ ဘယ်ဘုရင်မဆို သီးခြားရေတွင်း ရှိနေရင် တစ်နေ့ ပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရစမြဲပါ။ ဒါဟာ နိုင်ငံတကာပြဿနာ။ ဘုရင်ဖြစ်သူတိုင်း သီးခြားရေတွင်းရှိသူ တိုင်းဟာ ဒီနေ့မဟုတ်ရင် မနက်ဖြန် ကပ်ဆိုက်လာတတ်လေ့ရှိတယ်။ သီးခြားကိုယ်ပိုင် ရေတွင်းရှိတာကိုက အန္တရာယ်။

ဒါကို အဲဒီဘုရင်ကြီးနဲ့ နန်းတွင်းမှူးမတ်တွေက သတိမပြုမိခဲ့ကြဘူး။

ဘုရင်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ဉာဏ်ရှိပစေ။ နောက်ဆုံးမတော့ ပညာရှိ အမတ် ကြီးတွေကိုသာ အားကိုးလေ့ရှိတယ်။ တကယ့် အရေးဟယ် အကြောင်းရယ်ဆိုရင် ပညာရှိတွေကသာ ဖြေရှင်းပေးကြရတယ်။

ပညာအရှိဆုံးဖြစ်တဲ့ အမတ်ကြီးက ဘုရင်ကြီးကို အဖြေပေးပါတယ်။

‘အခု အခြေအနေအရ ဘာမှ မေးစရာမလိုတော့ပါဘူး။ အရှင်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် နန်တော်နောက်က မလွယ်ပေါက်ကနေ ထွက်ပြီး ရွာပိုင်ရေတွင်းထဲက ရေကိုသာ သွားသောက်တော်မူပါ။ ပြီးရင် အမြန်ဆုံး ပြန်လာတော်မူပါ။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် အန္တရာယ်မသေးလှကြောင်းပါ’

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

မင်းကြီးလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတာပေါ့။

'ဘယ်လို ဘယ်လို။ ရွာကရေကို ငါ့ကိုယ်တော် သောက်ပြီး ရူးရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား' ပညာရှိအမတ်မင်းကလည်း ဖြေလိုက်ပါတယ်။

'ဒီလိုမှ မရှူးကြရင် တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့လို့ပါ ဘုရား...'

ဒီလိုနဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ ပျူးမတ်များနဲ့အတူ ရွာရေတွင်းရှိရာ အပြေးအလွှားသွားပြီး ရေသောက်ကြတယ်။

အဲဒီနောက် မြို့တစ်မြို့လုံး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကျင်းပကြပါတော့တယ်။ ကခုန်သီဆိုကြ တယ်။ ဘုရင်ကြီးအတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သပေးကြတယ်။

ဘုရင်ကြီး ဦးနှောက်ကောင်းသွားပြီဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ပေါ့.....။

အဲဒီပုံပြင်လေးအတိုင်းပါပဲ။ အားလုံးဟာ တကယ်တော့ အိပ်မောကျနေကြတယ်။ မေ့နေကြတယ်။ မွေးလာကတည်းက မေ့နေကြတယ် မေ့နေရင် အမှန်ကို သိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

လူဟာ ရုပ်ကိုသာလျှင် မြင်ရ တွေ့ရတာမို့ ရုပ်ကိုပဲ လူ့ဘဝလို့ နားလည်လိုက်ကြ တယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်အတွင်း စွမ်းအားကို မသိဘဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ မြင်နိုင်စွမ်း မရှိကြတာပေါ့။

နန်းတော်အပြင်မှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ နန်းတော်ထဲမှာ လျှောက်နေတယ်လို့ ခံစားနေတာမျိုးနဲ့တူပါတယ်။ လူက နံရံကိုပိုပြီး အိပ်မောကျနေပေ မယ့် နန်းတော်ထဲမှာ ရှိတယ်လို့ ထင်မှတ်နေတယ်။ ရုပ်ကိုသာသိတဲ့ လူရဲ့ အခြေ အနေဟာ နန်းတော်အပြင် နံရံကို ပိုအိပ်နေတဲ့ ခပ်ဖျင်းဖျင်း လူစားမျိုးနဲ့ တူနေပါတယ်။

လူက ရုပ်ခန္ဓာထဲ ဝင်နိုင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်အပြင်မှာပဲ အသက်ရှင် နေသေးတယ်။ ရုပ်အတွင်းက အလွှာတွေကိုလည်း လုံးဝ မသိရသေးဘူး။

လူတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ ထိုင်နေတယ်ဆိုပါစို့၊ ရုပ်က အဲဒီအိမ်နဲ့ တူတယ်။ ရုပ်က လူရဲ့ အိမ်ပါပဲ။ ရုပ်က အပြင်မှာရှိပြီး လူရဲ့ အပေါ်ယံအစွပ်ပါပဲ။

လူဟာ အိမ်ထဲမှာနေပြီး အိမ်ကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိတာမို့ သေခြင်းတရားက သာ မြင်နေရတယ်။ သေခြင်းကိစ္စပေါ်ပေါက်နေတယ်။ အပြင်က သိတာဟာ အကာပါပဲ။ အပေါ်ယံ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဝတ်လိုပေါ့။ အဝတ်က အိမ်ရှင်မဟုတ်ပါဘူး။ ရုပ်အထဲမှာပဲ အိမ်ရှင် ကိန်းအောင်းနေတယ်။

အိမ်ရှင်ကို လူက မသိရသေးဘူး။ ရုပ်ထဲက အိမ်ရှင်ကို ဘယ်လိုသိရမလဲ။ အပြင်က အသိဟာ သေခြင်းကို ပေါ်ပေါက်စေတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

လူ့စွမ်းအား (အသက်)ကို သိတဲ့ သတိတွေ ကျုံ့သွားတဲ့အခါ တစ်နည်းအားဖြင့် သတိမရှိတော့တဲ့အခါ သေခြင်းရှိလာပါတယ်။ လူ့အတွင်းစွမ်းအားဟာ ကျုံ့သွားပြီး ခရီးစဉ်အသစ်တစ်ခု စတင်တယ်။ ခရီးစဉ်အသစ်စတာနဲ့ပဲ သူက သေပြီလို့ အော်ဟစ်လာကြပါလေရော။ အသက်လို့ ထင်မှတ်တဲ့အရာ ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့ ယူဆထားကြတာကိုး။ အသက်စွမ်းအား ကျုံ့သွားတာကို သေပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။

လူ့ရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်က ရုပ်သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး။ ရုပ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်၊ ရုပ်မဟုတ်တဲ့ စွမ်းအားစုတစ်ခုလည်း ပါတယ်။

မျိုးစေ့တစ်ခုကို လေ့လာကြည့်ပါ။ မျိုးစေ့အပေါ်မှာ အခွံတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါက မာတယ်။ သိပ်မွှေတဲ့ အပိုင်းဖြစ်တဲ့ ဝိဇိုင်းကို အကာအကွယ်ပေးထားတယ်။

အပေါ်ယံအကာခွံဟာ မျိုးစေ့မဟုတ်ပါဘူး။ အခွံကို မျိုးစေ့ပါလို့ နားလည်တဲ့လူဟာ မျိုးစေ့ကို သိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျိုးစေ့ရဲ့ အသက်ဖြစ်တဲ့ အညှောင့်ဟာ အထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတယ်။ အခွံကို အခွံမှန်းမသိရင် အညှောင့်ကို သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အခွံဟာ မျိုးစေ့မဟုတ်ပါဘူး။ မျိုးစေ့ရဲ့ အစွပ်သာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ မျိုးစေ့ဖွံ့ဖြိုးတော့မယ်ဆိုရင် အခွံဟာ ဆွေးမြည့်သွားရပါတယ်။ ပျောက်ပျက်သွားရပါတယ်။ အခွံပျောက်ပျက်သွားပြီးမှ အညှောင့်ဗီဇတွေ ဖွံ့ဖြိုးလာပါတယ်။

ရုပ်ကအခွံ၊ အစွပ်တစ်ခုပါပဲ။ ဘဝ၊ ရှင်သန်မှု၊ သတိ၊ ပင်ကိုစွမ်းရည် အညှောင့်တွေဟာ အထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေပါတယ်။ အခွံကိုပဲ အညှောင့်ကို ပင်ကိုယ်စွမ်းရည်လို့ မှတ်ယူနေတဲ့ လူဟာ အညှောင့်ပေါက်လာနိုင်စွမ်းရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အညှောင့်ထွက်လာမှသာ ဘဝအစစ်အမှန်ကို စပြီး သိရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူဟာ အခွံကိုပဲ ဝိဇာအညှောင့်လို့ မှတ်ယူပြီး ပျက်စီးအဆုံးသတ်သွားကြရပါတယ်။ တကယ်တော့ လူက အညှောင့်ထွက်မလာဘဲနေတယ်။

ဝိဇာမျိုးစေ့ချုပ်မှာ လူအပင် ဖွံ့ဖြိုးလာလေ့ရှိပါတယ်။ လူမျိုးစေ့က အပင်ပေါက်နိုင်တဲ့ အလားအလာ ရှိတဲ့ မျိုးစေ့ပါ။ အပင်မဟုတ်ပါဘူး။ အပင်ပေါက်မယ့် မျိုးစေ့။

ဝိဇာက အပင်ထွက်ပေါ်လာမှ လူအစစ်အမှန် ဖြစ်လာပါတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးလာတဲ့လူကို လူ့ယဉ်ကျေးမှု၊ လူ့ဒဿနက အမည်တစ်မျိုးမျိုးပေးထားတာ ရှိတယ်။

လူဟာ ပရမတ်၊ အမှန်တရားရဲ့ မျိုးစေ့ပါ။ အပင်အနေနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ လူမှာသာ ဘဝအစစ်အမှန်ကို တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ မျိုးစေ့က အမှန်ကို တွေ့ထိသိရှိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ မျိုးစေ့က အပင်ရဲ့ ဖူးပွင့်ဝေဆာနေတဲ့ ခံစားမှုကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ

မသိနိုင်ပါဘူး။

မျိုးစေ့စီက အပင်မှာ ရွက်နုကလေးတွေ ဝေဆာနေတာ၊ လေထဲမှာ သစ်ကိုင်းတွေ ယိမ်းကသလို လှုပ်ရှားနေတာ၊ နေစွမ်းအားကို ယူနေတာ၊ ရေစွမ်းအားကို ယူနေတာ၊ လူတွေ သူ့အရိပ်ကို ခိုပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း အနားယူနေတာ၊ ကျေးဇူးတင်တွေ ချစ်တင်းနှောနေတာ ဘာဆိုတာမှ ခံစားတွေ့ ရှိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီခံစားမှုအားလုံးကို အပင်ဖြစ်သွားပြီးမှ သိရှိနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အပင်အဖြစ် မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့လူဟာ ဘဝရသအမြောက်ကို သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလိုလူတွေဟာ မျိုးစေ့အနေနဲ့သာ တစ်သက်လုံး ရပ်တည်သွားကြတယ်။ မျိုးစေ့ကိုပဲ အပင်အဖြစ် ဖွံ့ဖြိုးနေတဲ့ လူလို မှတ်ယူထားတတ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ မျိုးစေ့ဆိုတဲ့ လူဆွေးမြည့်ပျက်သုဉ်းပြီး အပင်အနေနဲ့ ဖူးပွင့်ဝေဆာလာမှသာ မိမိအဖြစ်မှန်ဘဝရသကို သိရှိခံစားနိုင်မှာပါ။ မျိုးစေ့က အညွှာငှာမပေါက်ဘဲ မျိုးစေ့ချုပ်ငြိမ်းမသွားဘဲ ရပ်စွမ်း အားမဟုတ်တဲ့ စွမ်းအားတစ်ခုဖြစ်တာကို မသိနိုင်ပါဘူး။

မြင်ရတဲ့ အမြင်စွမ်းအားထုထည်ကိုသာ အမှန်တရား၊ အရှိတရားလို့ စွဲလမ်းနေတာ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေတာကပဲ အမှန်ကို သိမြင်လာဖို့ အခက်အခဲ အတားအဆီးဖြစ်စေ တာပါပဲ။

အပင်တစ်ပင်ကို မေးကြည့်စမ်းပါ။

“မင်းရဲ့ ရှင်သန်နေတဲ့ ဘဝစွမ်းအားဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ”လို့။

အဲဒီတော့ အပင်က ဖြေလိမ့်မယ်။

“အမြစ်ထဲမှာပါ”လို့။

ဒါကို မြင်ရသလား။ မမြင်ရပါဘူး။ မမြင်ရတဲ့ အမြစ်ထဲမှာ အသက်ရှိနေတယ်။ အဲဒါကပဲ မြင်ရတဲ့ အပင်ကို ရှင်သန်ဖူးပွင့်ဝေဆာစေပါတယ်။ အပင်က သူ့စွမ်းအားကို မမြင်ရတဲ့ အမြစ်ထဲက ထုတ်ယူရတာဖြစ်ပါတယ်။ မော်စီတုန်းဟာ သူငယ်စဉ်က ကြံ့ခဲရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို မှတ်တမ်းတင် ရေးသားထားခဲ့ဖူးတယ်။

သူမိခင်မှာ ခြံကလေးတစ်ခြံရှိတယ်။ သူ့အမေဟာ အဲဒီခြံလေးကို တစ်သက်လုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီခြံထဲက အပင်တွေက သိပ်သန်တယ်။ အသီးအနှံ တွေလည်း ကြီးတယ်။ ပန်းတွေဆိုလည်း လှပလှပ။ အကယ်မက်မောစရာကြီးပါ။ ရွာက လူတွေက ငေးမောကြည့်ကြရတဲ့ ခြံကြီးပေါ့။ ဘယ်လောက် စိတ်ဓာတ်ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းတဲ့လူ ဖြစ်ပါစေ။ အဲဒီခြံကြီးနားက ဖြတ်သွားရင် သမင်လည်ပြန် မငေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အသက်ကလေးရလာတော့ လူ့အမေဟာ နာမကျန်းဖြစ်လာပါတယ်။ မော်စီတုန်းကလည်း ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အိမ်မှာကလည်း တခြားလူမရှိ။ ဒါပေမယ့် မော်စီတုန်းက သူ့အမေကို အားပေးစကား ပြောပါတယ်။ အပေ့ခြံအတွက် မစိုးရိမ်ဖို့ သူတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတဲ့အကြောင်းပေါ့။

တစ်ခါမှာ သူ့အမေ အတော်ကြီး နေမကောင်းဖြစ်နေတာမို့ ပန်းခြံမှာ ရေလောင်းတဲ့ တာဝန်ကို သူယူတယ်။ အမေက (၁၅) ရက်လောက်ကြာမှ ပြန်နေကောင်းလာတယ်။ သားမော်စီတုန်းကတော့ ပန်းခြံလေးထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တာပေါ့။ ပန်းပင်တွေ ပြုစုရာ ရေလောင်းရနဲ့ တစ်နေကုန် ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့တာပါပဲ။ သားက တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ပေးနေတော့လည်း အမေဟာ ပန်းခြံကို တစ်ချက်မှ လည်ကြည့်စရာ မလိုတော့ဘူးလေ။

ဒါပေမယ့် နေကောင်းပြီး လမ်းလျှောက်လို့ရတဲ့အခါ ပန်းခြံထဲ ဆင်းကြည့်တော့ အပင်တွေအားလုံး ညှိုးနွမ်းလှနေတာကို အမေတွေ့လိုက်ရတယ်။ ပန်းတွေလည်း တစ်ပွင့်မှ မရှိတော့ဘူး။

သူ့အမေလို မြင်စွမ်းတဲ့ မျက်စိမျိုးရှိရင်တော့ ဒီနေ့ လူ့ပန်းခြံထဲက လူတွေ ညှိုးနွမ်းနေတာ တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။ ပန်းတွေ ကြွေကျနေကြတယ်။ ရွက်သစ်တွေ မဝေနိုင်ကြတော့ဘူး။

ပန်းခြံထဲက အပင်တွေက အမေ့ကို ဝမ်းနည်းပက်လက်လှမ်းကြည့်နေကြရှာတယ်။ အမေဟာ ပန်းခြံကို ကြည့်ပြီး ရင်ထုမနာ ဖြစ်သွားရှာတာပေါ့။ မျက်ရည်များတောင် ကျလာပါတော့တယ်။

'ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သားရယ်။ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့တာဟာ ဒါတွေ ပဲလားဟယ်'

မျက်ရည်တွေနဲ့ အမေက မေးတော့ သူလည်း အမေ့ကို ကြည့်ရင်း ငိုမိတယ်။

'ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ကို ကြိုးစားပြီး လုပ်ခဲ့တာပဲ အမေ။ တစ်နေ့လုံးလုံး အပင်တွေကို ဂရုစိုက်ခဲ့တာပဲ။ ပန်းပွင့်တွေအပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ဖုန်တွေကိုတောင် ခါပေးခဲ့သေးတာ။ အရွက်တွေလည်း ရေဆေးတယ်။ ပန်းတွေကို မြတ်နိုးလွန်းအားကြီးလို့ နမ်းတောင် နမ်းမိသေးတယ်။ အရွက်တွေပေါ်ကိုလည်း နေ့တိုင်း ရေလောင်းပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ မသိပါဘူး အမေရယ်။ အမေ နေမကောင်းတာကြောင့် သူတို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကုန်ကြတာလား မသိဘူး'

ဒီအခါ အမေဟာ ငိုနေရာကနေ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပါတယ်။

'ဟဲ့ အရူးရဲ့၊ အပင်ရဲ့ အသက်က ပန်းပင်တွေ၊ အရွက်တွေမှာ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အပင်ရဲ့ အသက်ဆိုတာ မမြင်ရတဲ့ အမြစ်မှာကွယ်။ မင်း မသိဘူးလား'

'ပန်းပင်တွေ ရေလောင်း။ အရွက်တွေပေါ် ရေဖျန်း။ ပန်းပွင့်တွေကို နမ်းရွပ် တယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ချစ်မြတ်နိုးတာနဲ့ ဘာမှ မဆိုဘူး။ မင်း ဒုက္ခခံခဲ့သမျှ အလကားပဲ။ သူတို့လေးတွေကို ချစ်ရင် သူတို့ကို ဂရုစိုက်ဖို့မလိုဘူး။ မမြင်ရတဲ့ အမြစ်က အစွမ်းရှိလာရင် ပန်းတွေ အရွက်တွေက အလိုလို သန်းမာတွားကြိုင်းလာတယ်။ အမြစ်မှာ အားရှိရင် အပင်ရဲ့ အပြင်ပန်း အစိတ်အပိုင်းတွေ ကို ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မလိုဘူးကွယ်.....'

အဲဒီလိုပါပဲ။

လူတွေဟာ နားလည်မှု လွဲမှားနေကြတယ်။ အပေါ်ယံ အခွံအကာကို ဦးစားပေး နေကြတယ်။ ပန်းတွေ၊ အရွက်တွေကိုချည်း ကြည့်နေကြတယ်။ အမြစ်ကိုတော့ ဥပေက္ခာပြုထားကြလေရဲ့..... ၊ လူ့အမြစ်ဟာ ဥပေက္ခာပြုခံနေရပါတယ်။

'ငါ အထဲမှာလည်း တစ်ခုခုရှိတယ်ဆိုတာ သတိမရတော့ဘူး။ တကယ်တော့ 'အမှန်'က အထဲမှာပါ။ လူ့စွမ်းဆောင်နိုင်တာတွေရဲ့ အကြောင်းအားလုံးဟာ မမြင်ရတဲ့ အထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ 'အမှန်'က အထဲမှာ 'ဖော်ပြမှု'က အပြင်မှာ။

အပြင်မှာရှိတဲ့ ဖော်ပြမှုကိုပဲ အမှန်လို့ ခံယူလိုက်တဲ့လူတွေက 'သေခြင်း'ကို တစ်သက်လုံး ထိတ်လန့်နေကြတယ်။ ကြောက်စိတ်ရဲ့ ထိုးနှက်မှုကို ခံရတယ်။ စိုးရိမ် ပူပန်မှုနဲ့ အသက်ရှင်နေကြရတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ တစ်နေ့ သေဆုံးသွားကြရပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ ရင်းနှီးသူမိတ်ဆွေတစ်စုံတစ်ယောက် သေဆုံးတဲ့အခါ မျက်ရည်ကျကြ ရတယ်။ သေဆုံးမှု ကို စိုးရိမ်ပူပန်ကြရတယ်။ သူလို ငါလည်း တစ်နေ့သေမှာပါလားဆိုပြီး ထိတ်လန့်နေကြရတယ်။ ငိုကြွ ယိုကြရတယ်။ သေတဲ့အကြောင်း တွေးတောသတိရပြီး မျက်ရည်ကျရပါတယ်။

ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေ သေဆုံးလို့ တုန်လှုပ်ရတယ်။ တရားကို သတိရကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ လူဟာ သေမျိုးချည်းပါလား။ အပုပ်ကောင် ရှုပ်ဆောင်ထားတာပါလား။ သေတယ်ဆိုတာ ဒုက္ခနဲ့ ကင်းဝေးသွားတာပါလား။ ကောင်းရသုဂတိလားပါစေ။ တဏှာဆိုတာက ကုန်ခမ်းသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကြောင့် သံသရာလည်ရဦးမှာပဲ။ နောက်ထပ်ဘဝတစ်ခု ထပ်ရဦးမှာပါပဲလား စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ မှတ်ချက်ချကြ တော့တယ်။ ဒီလို သူများအတွက် စဉ်းစားတွေးတောနေရင်းကနေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေ့သွားကြပါတော့တယ်။

တရားကိုသိတဲ့ သူဟာ သိဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ထုတ်ဖော်နေစရာ မလိုပါဘူး။ သိပြီးသားတွေချည်းကိုး . . . ။ ဒါပေမယ့် လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေ့ချင်လို့ သူတစ်ပါးကို တရားပြသလိုနဲ့ ဖုံးကွယ်လိုက်ကြပါတယ်။ သေမှာကို ကြောက်နေကြ တယ်။ ဘဝကိုတော့ မသိကြဘူး။ သံသရာလည်တာပဲလေလို့ ခံယူပြီး စိတ်ဖြေနေလိုက် ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

သံသရာဆိုတာ လည်နေပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပင်ကိုယ်စွမ်းအားစုဆိုတာဟာ ကံ ကံ၏ အကျိုးအတိုင်း သရုပ်ဆောင်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ ကိုယ်ပြုခဲ့သမျှရဲ့ ရလဒ်ပဲဖြစ်တာမို့ တရားမျှတပါတယ်။ မိမိပြုသမျှ မိမိခံရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သို့ပေမယ့်လည်း လူဆိုတာက ဒီဘဝမှာ လုပ်ခဲ့တာတွေကိုပဲ ဆက်လုပ်တယ်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ဆိုတာ လူ့ဘဝမှာပဲ လုပ်နိုင်တာမို့ လူ့ဘဝက အရေးကြီးတယ်။ လူ့ဘဝဟာ ရခဲတယ်လို့ ယူဆထားကြပါတယ်။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။

သံသရာဟာ လည်နေတယ်လို့ အတွင်းစိတ်ထဲက သေသေချာချာ ဂဏနဏ အမှန်အတိုင်း သိသွားမယ်ဆိုရင် ရိုက်သူလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အရိုက်ခံရသူလည်း ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အရာရာတိုင်းဟာ တရားသဖြင့်ပဲ ဖြစ်ပျက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒုက္ခဆိုတာလည်း ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တိုက်ပွဲဆိုတာလည်း ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် လူတွေက အဲဒီလို မမြင်ကြဘူး။ သေတယ်၊ သတ်တယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်ကြီးတွေ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထားရှိနေကြတာမို့ မဆုံးနိုင်တဲ့ တိုက်ပွဲတွေ၊ ဒုက္ခသုက္ခတွေဟာ ဖြစ်ပေါ်နေကြရတယ်။ သူတွေကို သူ့အသက်မသတ်ဖို့၊ မညှဉ်းဆဲဖို့၊ မခိုးမဝှက်ဖို့၊ မေတ္တာထားကြဖို့ စသဖြင့် တရားပြမှုတွေဟာ ဟိုးရှေးနှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ လောက်က တည်းက ရှိနေခဲ့တာပါ။ တရားကသာ ရှိနေတာ။ လူတွေဟာ သတ်မြဲ၊ ဖြတ်မြဲ မကောင်းမှုတွေ လုပ်မြဲပါပဲ။ လုပ်ခဲ့တာတွေကိုပဲ လုပ်မြဲလုပ်လာကြပါတယ်။

အမှန်တကယ်တော့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုအရ တရားသဘောကို ဝစီကံနဲ့ပဲ သိကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အတွင်းစိတ်က တကယ့်နှလုံးသားနဲ့ ကိုယ်တွေ့သိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သံသရာလည်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တိုက်ပွဲတွေ ရှိနေဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ထဲမှာ 'ဓား'မ'ကိုင်ထားတိုင်း အဲဒီလူကို ရင်းအထင်မကြီးလိုက်ပါနဲ့။ သူ့ခဲကောင်းပဲဟေ့လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ အမှန်တော့ ကြောက်လွန်းလို့သာ သူ့'ဓား'မ'ကိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ 'ဓား'မ'ကိုင်ခြင်းဟာ သူ့ရဲ့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ကြောက်ရွံ့မှုကို သက်သေပြနေပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ သူ့ရဲ့ဘောကြောင် သူပါပဲ။ ခွဲစွမ်းသတ္တိရှိတယ်ဆိုရင်လည်း တားကိုင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဂိုက်ပုတ်သတ်ဖြတ်တာဟာ အောက်တန်းကျမှန် သိမြင်တဲ့လူဟာ တားကိုင်စွဲလေ့ မရှိပါဘူး။

သို့ပေမယ့်လည်း အံ့ဩဖွယ်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ လူဆိုတာဟာ ကိုယ်တိုင်မသိဘူး မမြင်ဖူးဘဲ ယဉ်ကျေးမှုက အဆင့်ဆင့် လက်ပြောင်းလက်လွှဲလုပ်လာခဲ့တဲ့ စကားကို သိနေလေသယောင် ဟန်ဆောင်တတ်ကြတယ်။ ဟိတ်နဲ့ ဟန်နဲ့ ပြောဆိုတတ်ကြပါတယ်။

လူဆိုတာ အတွင်းစိတ်သန္တာန်မှာ သိပ်ကြောက်နေတဲ့အခါ ပါးစပ်ကနေ 'ငါမ ကြောက်ဘူးဟေ့' လို့ အော်ဟစ်လေ့ရှိတယ်။ တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်သွားတဲ့ အခါ ကြောက်တဲ့ စိတ်ပေါ်ရင် သီချင်းအော်ဆိုတတ်ကြတယ်။ မကြောက်ပါဘူးလို့ အာမခံလိုက်ကြသေးတယ်။ သူတွေဟာ ဟန်ဆောင်တဲ့နေရာမှာတော့ တကယ့်ပြိုင်စံရှား ပါပဲ။

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လူတွေသေတာကို အစဉ်လိုလို တွေ့နေရတယ်။ ဒီမင်းရင်ရော်တာ ကိုလည်း မြင်နေရတယ်။ ရုပ်စွမ်းအားလျော့ပါးလာနေတာကိုလည်း သိနေကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒါတွေဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပဲလို့ လက်ခံလာကြပါတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်လာကြတယ်။ ဒီတော့ တရားအားထုတ်မှုတွေ ရှိလာတယ်။ ဒါဟာ ထွက် ပေါက်ရှာတဲ့ သဘောပါပဲ။

စစ်မှန်တဲ့ တရားကို အားမကိုးရဘူးလို့ ဆိုလိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အယူအဆ တစ်ခုခု အယူအဆလွဲမှာခြင်းတစ်ခုခုကြောင့်သာ ကြောက်စိတ်ပေါ်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်မှန်တဲ့တရားကိုသာ သိနားလည်ရင် ကြောက်စိတ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ အမှန်တရားကို သိတာဟာ အဖြစ်မှန်ကို သိခြင်းနဲ့ အတူတူပါပဲ။

သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်သွားတာလဲ။ အမှန်ကတော့ ကျယ်ပြန့်နေတဲ့ စွမ်းအားက မူလနေရာကို ပြန်ကျလာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့မှာ ရှိနေတဲ့ စွမ်းအားတွေ ပြန်စုလာတာပါပဲ။

မီးရဲ့ အလင်းရောင်ကို တဖြည်းဖြည်းလျှော့လိုက်ရင် အလင်းဟာ တဖြည်းဖြည်း ချင်း ကျလာသလိုမျိုး အမှောင်လွှမ်းခြုံလာသလိုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ အလင်း တဖြည်း ဖြည်းချင်း ကျပြီး မီးစနားကို တိုးကပ်လာသလိုမျိုးပါပဲ။ အလင်းက အလင်းမဟုတ်တော့ ဘူးဆိုရင် ဒါဟာ အသွင်ပြောင်းသွားတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အမှောင်လွှမ်းခြုံလာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုပါပဲ။

အသက်စွမ်းအား ဖြန့်ကျက်ရပ်တည်နေရာက သေဆုံးတော့မယ်ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်း စုစည်းလာလေ့ရှိပါတယ်။ မူလဗီအေသွင်းကို ရောက်လာတဲ့အခါ မျိုးစေ့ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ မျိုးစေ့ကနေ သေးငယ်တဲ့ စွမ်းအားစု အကျပြုလေးဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကို အသက်မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ကြတယ်။ အသက်မရှိလို့ သေတယ်လို့ ယူဆတာသာဖြစ်ပါတယ်။

သေတယ်ဆိုတာ အပြင်မှာ ခြေလက်မလှုပ်ရှားတော့တာ၊ အသက်ရှူသွင်း၊ ရှူထုတ်မလုပ်တော့တာ၊ အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံ မရှိတော့တာတွေ ဖြစ်စေပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီဒွာရတွေက စွမ်းအားတစ်ခုနဲ့ ဆက်သွယ်နေကြတာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဆက်သွယ်နေလို့လည်း အသက်ဆိုတာ ရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်က ရုပ်အတိုင်း ကျန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ အိမ်ရှင်စွမ်းအားစု က အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို စွမ်းအားစုကုန်ဆုံးသွားတာပဲလို့ သူတွေက လက်ခံလိုက်ကြတယ်။

ငါ့သေတော့မှာပါလားလို့ ကြောက်စိတ်ဝင်လိုက်တာနဲ့ ပူနစ်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်တွေ အတိုင်းအဆမရှိ ဖြစ်ပေါ်လာတော့တယ်။ ဒီအခါ အမှန်သိနိုင်ဖို့ ခက်ခဲသွားကြရပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိဖို့ လုံးဝငြိမ်သက်နေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ယောက်ယက်ခတ်စိတ် လှုပ်ရှားမှုမျိုး လုံးဝမဖြစ်သင့်ပါဘူး။

လူဟာ မရေအတွက်နိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ် သေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးအကြိမ်ကျတော့ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ပျက်သွားသလဲဆိုတာကို စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းတာကြောင့် ဘာမှကို မသိလိုက်ရပါဘူး။ သေဆုံးခြင်းကို သေဆုံးချိန်မှာ မသိနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အစီအစဉ်လုပ်ပြီးမှလည်း သေဆုံးနိုင်ပါတယ်။ စွာန်ဝင်စားနေချိန် သမာဓိအပြည့်အဝ ဝင်သွားချိန်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု လုံးဝရပ်တန့်သွားချိန်မှာ သေဆုံးသွားတာမျိုးပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ စွမ်းအားတွေအားလုံးဟာ တစ်နေရာတည်းမှာချည်း စုနေပါတယ်။

ဈာန်ဝင်စားတယ်၊ သမာဓိပြည့်သွားတယ်ဆိုတာဟာ သေဆုံးတာကို သိအောင်လုပ်ခြင်းပါပဲ။ တည်ငြိမ်နေတဲ့ စိတ်ကသာ စွမ်းအားစုကို အတွင်းဘက်မူလနေရာကို စုစည်းစေနိုင်တယ်။ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာဟာ သေဆုံးတာကို စိစဉ်ပြီး သိအောင်လုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သမာဓိပြည့်တဲ့အခါမှာ ရုပ်ကတခြား၊ စွမ်းအားစုကတခြား ဖြစ်သွားပါတယ်။ မီးက တခြား၊ အလင်းက တခြား၊ လျှပ်စစ်စွမ်းအားက တခြား ဖြစ်သွားတဲ့ သဘောမျိုး။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

လျှပ်စစ်ကျွံသွားတဲ့အခါမှာ အလင်းမရှိတော့ပါဘူး။ ရုပ်ခန္ဓာက မီးလုံးတစ်ခုလိုပါပဲ။ ဘဝဆိုတာ လျှပ်စစ်စွမ်းအားနဲ့ တူတယ်။ အသက်နဲ့ တူတယ်။ အဲဒါကပဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသက်ဝင်စေတယ်။ အသက်နဲ့ တူတယ်။ အဲဒါကပဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသက်ဝင်စေတယ်။ ပူနွေးစေတယ်။ လှုပ်ရှားစေတယ်။

တကယ်တော့ သမာဓိပြည့်တဲ့အချိန်မှာ ယောဂီက သေဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ ယောဂီက သေဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုပ်ကတခြား 'ငါ'ကတခြား သိသွားရတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်သိသွားတဲ့အခါ သေတယ်ဆိုတာလည်း ချုပ်ငြိမ်းသွားတာပါပဲ။ ငါ့စွမ်းအားစုဟာ တခြားပဲလို သိတာနဲ့ ဘဝအစစ်အမှန် စတင်သိရတယ်။ သေခြင်းမှ လွတ်မြောက်ခြင်းဟာ အမှန်ကို သိခြင်းပါပဲ။ အမှန်သိတာနဲ့အမျှ သေတယ်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။

အသေအချာ တွေးတောကြည့်မယ်ဆိုရင် သေခြင်းနဲ့ ရှင်းခြင်းဟာ တစ်ခုတည်းသော အမှန်ကို အမြင်နှစ်ခုကနေ မြင်တာမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိလာရပါတယ်။ အမြင်တစ်ခုက ကျယ်ပြန့်ပြီး အဲဒါဟာ အသက်ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ စွမ်းအားတွေ စုနေတယ်။ ဒါဟာ သေခြင်းပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ တရားရတာကို သေဆုံးခြင်းရဲ့ အနုပညာ (Art of Death) လို့ ခေါ်ဆိုထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကိုပဲ ရှင်ခြင်း၏ အနုပညာ (Art of Living) လို့လည်း ခေါ်ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒဂါးတစ်ခုရဲ့ ခေါင်းနဲ့ပန်းလိုမျိုးပေါ့။ သေဆုံးတတ်သူက ဘဝကို သိသွားသူပါပဲ။

ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ။

သေဆုံးခြင်းဆိုတာဟာ ဘာလဲ။ ဒါတွေကို သိချင်ရင်တော့ ဘဝစွမ်းအားစု အားလုံး စုစည်းစေနိုင်တဲ့ အတတ်ပညာကို သင်ယူရပါမယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် အမှန်ကို သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုလေ့ကျင့်ဖို့ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး။ အချိန်ပေးဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ဘဝစွမ်းအားစု ကျယ်ပြန့်နေတာဟာ စိတ်ကြောင့်ပါပဲ။ စိတ်ကြောင့် စွမ်းအားကို စုရတာပါ။ ဘဝစွမ်းအားဆိုတာ စိတ်စွမ်းအား (will force) ရဲ့ ကျယ်ပြန့်မှုပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ တရားထိုင်တဲ့အခါမှာ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု လိုပါတယ်။ အတွင်းစိတ်စွမ်းအားတွေ ပြင်းထန်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေနဲ့ လုံးဝဥသည့်ပြည့်စုံတဲ့ စွမ်းအားရဲ့ ဆန္ဒဟာ ငါ့ကိုယ်တွင်း တစ်နေရာမှာ စုရမယ်ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီလို အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ နေ့စဉ် တရားထိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဘဝစွမ်းအားအလုံးစုံကို တစ်နေရာတည်းမှာ ကျုံ့စေနိုင်မယ်ဆိုရင် စွမ်းအားစု

တစ်ခု ရလားမယ့်အကြောင်း သိလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘဝစွမ်းအားနဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ ဟာ သီးခြားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အစပိုင်းမှာတော့ ကိုယ်အတွင်းတစ်နေရာမှာ စုစေဖို့ လေ့ကျင့်ရပါမယ်။ စွမ်းအားစုအားလုံးကို သီးခြားအလင်းစုအနေနဲ့ စတင်တွေ့လာပါ လိမ့်မယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အစွမ်းသတ္တိ နောက်ထပ်ပိုပြည့်လာရင် အဲဒီသီးခြားစွမ်းအားကို အတွင်းတစ်နေရာကနေ အပြင်ကို ထုတ်လာနိုင်တယ်။ အပြင်ကနေ ကိုယ့်ရုပ်ခန္ဓာကို ကြည့်ရှုနိုင်တယ်။ ငါကတခြား။ ရုပ်ကတခြားဆိုတာ သိလာမြင်လာပါလိမ့်မယ်။

'ကျွန်တော် အရွယ်ကောင်းတုန်းက အပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ် တက်ပြီး တရားထိုင်လေ့ ရှိခဲ့တယ်။ အပင်ပေါ်ကို တက်ပြီး တရားထိုင်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ ကမ္ဘာ့ဆွဲအားနဲ့ နည်းနည်းပိုပြီး လွတ်နိုင်အောင်ပါ။

ကမ္ဘာ့ဆွဲအားနဲ့ နီးရင် ပထဝီရဲ့ဆွဲငင်အား သက်ရောက်မှုပိုမယ်။ ခန္ဓာဆိုတာ ကလည်း ပထဝီထုတစ်ခုပဲ မဟုတ်ဘာ။ ပထဝီနဲ့ ဝေးလေ ဆွဲငင်အားနည်းလေ မဟုတ်လား။ တောင်ထိပ်တွေ၊ တောင်တန်းတွေ၊ ဟိမဝန္တာလို အမြင့်ဆုံးနေရာမျိုးတွေမှာ တရားသွားထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဟိမဝန္တာတောင် မှာ တရားသွားထိုင်တာကို အိန္ဒိယသားတွေက ရှေးပဝေသဏီကတည်းက အလေးထား ခဲ့ကြပါတယ်။ သိပ္ပံနည်းလည်းကျတယ်။ မြေခွဲဝေးတော့ ခန္ဓာမှာ ဆွဲငင်ခံရခြင်း လေ့ကျင့်ပါးသွား ဘယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ နေ့တိုင်း သစ်ပင်ပေါ်တက် တရားအားထုတ်နေခဲ့တာပါပဲ။ တစ်နေရာမှာတော့ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဘယ်အချိန်မှာ ရုန်ဝင်သွားသလဲ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာဟာ မြေကြီးပေါ် ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အပင်ပေါ်မှာ တရားထိုင်မြဲ ထိုင်ကျန်ခဲ့တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အပေါ်ကနေ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် တအံ့တဩဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ရှိတဲ့နေရာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အလင်းတန်းတစ်ခုနဲ့ ဆက်နေတယ်။ အလင်းတန်း ဟာ အဖြူရောင်တောက်ပနေတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလှုပ်ရှားပါလိမ့်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဘယ်လို ပြန်ဝင်ရမတဲ့လဲ။

ဘယ်အချိန်အထိ ကြာမြင့်သွားလဲ မသိပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ပါပဲ။ အဲဒီနေ့က ငါကတခြား။ ခန္ဓာကတခြားဆိုတာ သိလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအထိကို သေဆုံးတဲ့အထိ ဖျောက်လို့မရတော့ပါဘူး။

အဲဒီတုန်းက မိုးလင်းစပဲ ရှိပါသေးတယ်။ နို့သည်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် နို့ကုန်းစိမ့်

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ရှိရာကို ရောက်လာကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို လူသေ အလောင်းတစ်လောင်းပုံစံမျိုး ကြည့်နေကြလေရဲ့။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော် အသက် ရှိ၊ မရှိ နဖူးပေါ် လက်တင်ပြီး စမ်းကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အပင်ပေါ်က ကျွန်တော့် စွမ်းအားစုတွေဟာ ရုပ်ခန္ဓာထဲ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာတော့တယ်။

ဒီအခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ နောက်ထပ် အမြင်သစ်တစ်ခု ရလိုက်ပါတယ်။ ယောက်ျားခန္ဓာစွမ်းအားစုနဲ့ မိန်းမခန္ဓာစွမ်းအားစုတွေဟာ လျှပ်စစ်အသွင်မတူဘူး။ တစ်ခုထဲက စွမ်းအားစုဟာ အခြားတစ်ခုရဲ့ စွမ်းအားစုကို အပြောင်းအလဲ လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဇီဝစွမ်းအားပြောင်းလဲပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ဖြစ်ပေါ်တယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ပိုင်းမှာ အတွေးအမြင်တွေ အများကြီး ရလာပါတော့တယ်။

အိန္ဒိယရှေးယဉ်ကျေးမှုနယ်ထဲက တရားအားထုတ်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သမာဓိဝင် လေ့ကျင့်မှုအများအပြားကို နားလည်သဘောပေါက်လာပါတယ်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလာခဲ့ပါတယ်။ စမ်းသပ်မှု ဈာန်ဝင်လေ့ကျင့်မှု၊ တရားအားထုတ်မှု စတာတွေမှာ အမျိုးသမီးတွေ ဘာကြောင့်ပတ်သက်ရသလဲဆိုတာ သိမြင်လာတယ်။ ကန္နာရယောဂီတွေက အမျိုးသမီးတွေကို အမေဆိုပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့တာကိုလည်း သဘောပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။

ခန္ဓာထဲက ထွက်သွားတဲ့ တေဇောဓာတ်ကို ယောက်ျားသူမခန္ဓာထဲ ပြန်ဝင်စေဖို့အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ထိတွေ့မှု လိုအပ်ပါတယ်။ ဖိုခန္ဓာနဲ့ မခန္ဓာဟာ ထိတွေ့လိုက်တာနဲ့ လျှပ်စစ် စက်ကွင်းပြင်းအားတစ်ခု ပြည့်သွားတယ်။ လျှပ်စစ်စက်ဝန်း (electric circle) ပြည့်တာနဲ့ အပြင်ရောက်နေတဲ့ စွမ်းအားဟာ အထဲကို ပြန်ဝင်သွားပါတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ခြောက်လအတွင်းမှာ ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုး (၆) ကြိမ်လောက် ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်သက်တမ်း (၁၀) နှစ်လောက် လျော့သွားသလိုလည်း ခံစားရတယ်။ (အမှန်တကယ်လည်း ဒီယောဂီဟာ (၅၉) နှစ်မှာ ဆုံးပါးသွားရှာပါတယ်)။

အဲဒီ (၆) လအတွင်းမှာ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေ အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ကြုံတွေ့ ခံစားရပါတော့တယ်။ ရင်ဘတ်မွှေးတွေ ထူလာတယ်။ ဖြူကုန်တယ်။ ဒါဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ စဉ်းစားလို့ကို မရပါဘူး။ အဲဒီအခါ မှာ အခုဒီခန္ဓာနဲ့ အရင်က သုခုမခန္ဓာစွမ်းအား မထွက်ခင်တုန်းက ခန္ဓာဟာ မတူတော့ကြောင်း သတိထားမိလာပါတယ်။ အတားအဆီး

တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ခန္ဓာနှစ်ခုကြားမှာ စည်းဝါးကိုက်ညီမှုတစ်ခု ပျက်ပြား သွားခဲ့သလိုပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ 'သံကရစရိယ' (၇၈၈-၈၉၀) ၃၂ နှစ်နဲ့ ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာရယ် 'ဝိဝေကနန္ဒ' (၁၈၆၃-၁၉၀၉) ၃၇ နှစ်နဲ့ ပျံလွန်တော်မူ ခဲ့တာတွေကို သတိရလာတယ်။ အဲဒီလို ဘဝဆုံးဖို့ ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ သုခုမဘဝစွမ်းအားခန္ဓာနဲ့ ရုပ်ခန္ဓာပြတ်နေတာ တွေကြောင့်ပါပဲ။

'ရာမကရစ္စနာ'(၁၈၃၄-၁၈၈၆)ဟာ ရောဂါထူးပြောခဲ့တယ်။ ဒါတွေဟာ အမှန် တကယ်တော့ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး။ သုခုမခန္ဓာနဲ့ ရုပ်ခန္ဓာမညီမညွတ်ဖြစ် လာခဲ့လို့ပါပဲ။ လူတွေက ယောဂီတွေ ကျန်းမာနေကြတယ်လို့ သာမန်အားဖြင့် နားလည် ကြတယ်။ အမှန်ကတော့ မဟာယောဂီကြီးတွေဟာ ကျန်းမာရေး သို့မဟုတ်ကြတယ်။ အကြောင်းရင်းကတော့ သူတို့ရဲ့ သုခုမခန္ဓာနဲ့ ရုပ်ခန္ဓာမှာ ညီညွတ်မှု၊ စည်းဝါးကိုက်မှု မရှိလို့ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ရုပ်ခန္ဓာထဲက သုခုမခန္ဓာဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အပြင်ထွက်လိုက်တာနဲ့ ခန္ဓာရဲ့ ညီညွတ်မှုဟာ ပုံမှန်မရှိတော့ဘဲ ပျက်ပြားသွားပါတယ်။ စိတ်စွမ်းအားနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ပင်ကို စွမ်းအားပုတွေကို စုစည်းနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုစုစည်းနိုင်ဖို့ စိတ်စွမ်းအား အဓိဋ္ဌာန်က အကူအညီပေးပါတယ်။ ပင်ကို မူလစွမ်းအားကို ဗဟိုချက်ပေါ်မှာ ပြန်ရောက်စေနိုင် ပါတယ်။

ယောဂကျမ်းတွေမှာ အကြောထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေကို ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဒီလို ဖော်ပြခဲ့ခြင်းဟာ ဒီကနေ့ သိပ္ပံရဲ့ ဇီဝကမ္မဗေဒ၊ ခန္ဓာဗေဒတွေကို သိခဲ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောဂကျမ်းလော အကြောထောင်ပေါင်းများစွာဆိုတာ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး။ သုခုမခန္ဓာနဲ့ ပတ်သက်နေတာပါ။ အဲဒါကို ရုပ်ခန္ဓာထဲမှာ ရှာလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဆင်တူအနေအထားလောက်ပဲ ရှိနိုင်ပါတယ်။

သုခုမခန္ဓာရဲ့ တည်ဆောက်မှုဟာ အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့လှပါတယ်။ ရုပ်ထဲမှာ သိမ်မွေ့တဲ့ မမြင်နိုင်ပါဘူး။ ရုပ်နဲ့ သုခုမခန္ဓာဆက်တဲ့ နေရာမှာ ယောဂကျမ်းလော အကြောတွေ ရှိနေပါတယ်။

ယောဂကျမ်းလော စကြာ (၇) မျိုးဟာ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ သုခုမခန္ဓာဆက်တဲ့ ဗဟိုချက် နေရာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်လွန်သုခုမခန္ဓာနဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်။ ငါက တခြား။ ရုပ်က တခြားဆိုတာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် အမှန်အတိုင်း မြင်လိုက်တာနဲ့

မေ့မရနိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီအခါ 'သေခြင်းဆိုတာမရှိ' ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ရုပ်ကတခြား၊ ငါ့စွမ်းအားစုကတစ်ခြားဆိုတာဟာ အတွေးအခေါ် အယူအဆတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ သေခြင်းဆိုတာဘာလဲ။ အမြိုက်ဆိုတာဘာလဲ။ ဒါတွေဟာလည်း ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက် အယူအဆတစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါဟာ အမှန်တရား၊ အရှိတရား ဖြစ်ပါတယ်။ အတွေးအခေါ်သမားတွေက အဲဒါကို မတွေ့ခဲ့ကြပေမယ့် တွေ့ခဲ့တဲ့ ယောဂီတွေ အများအပြားရှိပါတယ်။

စိတ်စွမ်းအားဆိုတာ အယူအဆတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ အရှိတရား (existential) စွမ်းအားတစ်ခု ပါပဲ။ အဲဒီစွမ်းအားစုကို သိတာနဲ့သေခြင်းမရှိတာကို သိတာနဲ့ သေခြင်းမရှိတာကို သိသွားလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူမဆို ကျင့်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

တွေးခေါ်ယူဆတိုင်း၊ ဝေဖန်ဆင်ခြင်တိုင်း၊ ဘဝဘဝတွေအကြောင်း ဆွေးနွေးသုံး သပ်တိုင်း ဘဝနဲ့ အမြိုက်၊ သေခြင်းကင်းတာတွေကို မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ အတွေးဆိုတာ အရှိတရားရဲ့ ဖြာထွက်မှု စွမ်းအားစုပါပဲ။ အမြိုက်ဆိုတာကတော့ ဘဝစွမ်းအားစုပါပဲ။ အမြိုက်ဆိုတာကတော့ ဘဝစွမ်းအားစု အားလုံးရဲ့ စုစည်းရပ်တည်မှုပါပဲ။ အတွေးဟာ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်တာမို့ မသိရသေးတာ (undnown) နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားတွေးခေါ်လို့ မရပါဘူး။ သိတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲ စဉ်းစားတွေးခေါ် နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဘဝစွမ်းအားစုကို မသိသေးဘဲနဲ့ အမြိုက်ကို ရှာတွေ့နိုင် မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါတွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အမြိုက်တရား၊ သေခြင်းတရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စဉ်းစားချက်တွေဟာ ဘယ်လိုမှ တန်ဖိုးမရှိကြောင်း သိနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘဲ တန်ဖိုးရှိနိုင်ပါ့မလား။ တရားဆိုတာက အမှန်တကယ်ရှိတဲ့ အရာဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝစွမ်းအား ဆိုတာကလည်း အမှန်တရားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တွေးခေါ်ချက်တစ်ခု၊ ဒဿနတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။

အမြိုက်တရားဆိုတာကလည်း စိတ်ကူးယဉ်သီအိုရီတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ အယူ အဆ မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့ယောဂီတွေရဲ့ ကိုယ်တွေ့ပါ။ ကိုယ်တွေ့နဲ့မှ အမှန်ကို သိနိုင်မှာပါ။ အမှန်ကို သိတာနဲ့ သေခြင်းကိစ္စ ဆိတ်သုဉ်းသွားပါလိမ့်မယ်။ သေခြင်းဆိုတာ စခန်းတစ်ခုကနေ အခြားစခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်ရောက်ဖို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

စခန်း(အိမ်)ဆိုတာ ယန္တရားတစ်ခုပါပဲ။ အကန့်အသတ်ရှိတယ်။ အစွမ်းသတ္တိလည်း ရှိတယ်။ ထားရစ်ခဲ့ရတဲ့ အရာတစ်ခုပါ။ တကယ်လို့ သိပ္ပံပညာက အစွမ်းပိုထက်လာခဲ့ရင် အဲဒီအိမ် အဲဒီ စခန်းကို ကြာရှည်ခံအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ သက်တမ်းပိုရှည်ကောင်း

ရှည်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒီလို သက်တမ်းကို ကြာအောင်လုပ်တာနဲ့ အဲဒီစွမ်းအားစု မရှိဘူးလို့ ပြောလို့ရပါသလား။ မရပါဘူး။ ကြာအောင်လုပ်တာဟာ သီးခြားစွမ်းအားတစ်ခု မရှိဘူးလို့ သက်သေပြတာမဟုတ်ပါဘူး။ ခန္ဓာကြာရှည်ခံဖို့ နှလုံးကို လဲလှယ်နိုင်တယ်။ မျက်စိတွေ လဲပစ်နိုင်တယ်။ ကျောက်ကပ်လည်း အစားထိုးနိုင်တယ်။ အိမ်ကို ပြင်ဆင် နိုင်တဲ့ သဘောပါ။

ဒီနေ့ သိပ္ပံပညာက စမ်းသပ်ဖန်ပြန်ထဲမှာ သန္ဓေသားဖွံ့ဖြိုးအောင်လုပ်ချင် လုပ်ပါ လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်စွမ်းအားကိုတော့ လုပ်ပေးလို့ မရပါဘူး။ စွမ်းအားအသစ် တစ်ခုကို ဖန်တီးလို့ မရသေးပါဘူး။ ဖျက်ဆီးလို့လည်း မရနိုင်ပါဘူး။

အဖေ၊ အမေက အသက်အသစ်တစ်ခုအတွက် အခြေအနေ ဖန်တီးပေးတာပဲ ရှိတယ်။ စွမ်းအားအသစ်တစ်ခု လုပ်ပေးကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။

လူတစ်ယောက် မွေးဖွားလာတာနဲ့ အလုပ်နှစ်ခု ပြိုင်တူလုပ်ပါတယ်။ ရုပ်ခန္ဓာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်တာနဲ့ စွမ်းအားစုတစ်ခု ပါဝင်လာတဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်တယ်။ အဲဒီ သီးခြားစွမ်း အားစုကို မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီလူဟာ အဲဒီစွမ်းအားစုကို သိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သီးခြားစွမ်းအားစုရှိတာကို အနာဂတ်က ငြင်းနေမယ်ဆိုရင် အခုကမ္ဘာထက် အကျဉ်းတန်တဲ့ ကမ္ဘာသာ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရက်စက်မှုတွေကို သိလာမှပဲ အခုထက်သာယာတဲ့ လူ့ဘဝ လူ့ကမ္ဘာကို တည်ဆောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစွမ်းအားရှိတယ်ဆိုတာ စာအုပ်ထဲမှာပဲ သိနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒီကနေ့ လူတွေ ကိုယ်တွေ့သိဖို့ အထူးလိုအပ်နေပါတယ်။

မာ့က်စ် (Marx) က ရုပ်ပဲရှိတယ်။ စိတ် (Mind) မရှိဘူးလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ သီးခြားစွမ်းအားတစ်ခု မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ သီးခြားဘဝစွမ်းအားစု ရှိတယ်ဆိုတာကို လက်မခံပါဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင် သေခြင်းတရားက အမှန်ဖြစ်သွားပါ လိမ့်မယ်။ မာ့က်စ်ရဲ့ ဩဇာသက်ရောက်မှု ကျယ်ပြန့်လာခဲ့တယ်။ စိတ်စွမ်းအားရဲ့ သီးခြားရပ်တည်မှုကို လက်မခံတဲ့အထိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့တရားကို ဖွံ့ဖြိုးစေနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ရှေးအတိတ်ကလကတည်းက 'ကျာရိဝါတ'လို ဘုရားတရား မရှိဘူးလို့ ပြောတဲ့လူတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့မှာ အယူအဆလည်း ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် လူကို စုစည်းတဲ့ ယန္တရားတစ်ခု မထူထောင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

မာ့က်စ်လမ်းစဉ်မှာ မျက်ကန်းလူ့ယန္တရားတစ်ခု ရှိနေတာမို့ ဒီလမ်းစဉ်ဟာ ကြောက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ လူမှာ စိတ်စွမ်းအားသီးခြားစွမ်းအား မရှိဘူး။ လူဟာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

စက်ပစ္စည်းပဲလို့ ယူဆကြတော့ ကားကို ဖျက်သလို လူကိုလည်း ဖျက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို တရားမဲ့လို့ နောက်ဆုံးမှာတော့ နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) နီးပါးအချိန်မှာ ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီယန္တရားရဲ့ အကျိုးဆက်က ရှိနေတုန်းပါပဲ။

သူတို့ဟာ စိတ်စွမ်းအား ရှိ၊ မရှိဆိုတာကို သိနိုင်ဖို့ တံခါးတွေအားလုံး ပိတ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် လူသန်းပေါင်းများစွာရဲ့ ပိတ်ခဲ့တဲ့ တံခါးတွေ ပြန်ပွင့်လာနေပါပြီ။ သိနိုင်ဖို့ အလားအလား ပြန်ရှိလာနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ အလင်းက အလင်းပဲ။ မီးခွက်အလင်းလည်း အလင်းပဲ။ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်က နေရာဒေသတစ်ခုမှာ အမြိုက်ကို တွေ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီတွေ့ရှိမှုက အဲဒီနေရာရဲ့ အခြေအနေကို တိုးတက်အောင် လုပ်ပေးမှာပါပဲ။ လူအများကလည်း စိတ်သန့်စင်မှု ရယူနိုင်ပါတယ်။

ဒီနေ့ ကမ္ဘာမှာ စိတ်စွမ်းအားကို သိတဲ့လူ အလွန်နည်းပါးနေပါတယ်။ လူအများသိဖို့ လိုအပ်နေပါတယ်။ စိတ်စွမ်းအားကို သိခဲ့တုန်းက ကမ္ဘာကြီး အကျည်းမတန်ခဲ့ပါဘူး။ တရားတွေ လွှမ်းမိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့ကမ္ဘာ ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့လူတွေမှာ အစွမ်းမဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်စွမ်းအားရှင်တွေ မရှိတာပါပဲ။

လူဟာ မြင့်မြတ်မှုအတွက် အစဉ် ဆွဲဆောင်ခံရပါတယ်။ မြင့်မြတ်မှုကို စံထားတတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ အတွင်းဓာတ်ခံက အမြိုက်ဖြစ်နေကြောင်း ပြသနေပါတယ်။ တရားမရှိရင် ကမ္ဘာကြီး အကျည်းတန်နေဦးမှာပါပဲ။ တရားမြင်လာအောင် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှသာ ကမ္ဘာကို ကယ်တင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အခန်း(၂)
 တချို့ဉာဏ်ကြီးရှင်ဖြစ်ဖို့လိုတယ်
 လူရဲ့မူလစွမ်းအား

အဲဒါဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်ပါသလဲ။

လူတစ်ဦးချင်းရဲ့ စွမ်းအားဟာ တစ်ခုစီ သက်သက်ရှိနေတာလား။ တစ်ခုတည်းပဲလား။ တကယ်တော့ မူလစွမ်းအားဆိုတာ တစ်ခုတည်းဖြစ်ပါတယ်။ လူရဲ့ မူလစွမ်းအားဆိုတာကလည်း အဲဒီမူလ စွမ်းအားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါပဲ။ ခန္ဓာတွေကတော့ အများကြီးပေါ့လေ.....။

လူမှာရှိတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာဆိုတာ စွမ်းအားစုတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ မြင်ရတာဟာ 'ရုပ်'။ မြင်ရတဲ့အထဲမှာ မမြင်ရတဲ့ ခန္ဓာတွေလည်း အများအပြားရှိနေပါတယ်။ သုခုမခန္ဓာဆိုတာ မမြင်ရတဲ့ ခန္ဓာတစ်ခုပါ။ ရုပ်သေသွားတဲ့အခါ သုခုမခန္ဓာဟာ မသေပါဘူး။

လူရဲ့ မူလစွမ်းအားဟာ ခန္ဓာအများကြီးမှာ ကွဲနေပါတယ်။ အကြမ်းအားဖြင့် ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ သုခုမခန္ဓာ ဆိုပြီး နှစ်ခု ကွဲနေတယ်။ ပထဝီဓာတ်သေတဲ့အခါ ပထဝီဓာတ်ကြီးနဲ့ ပေါင်းပြီး သုခုမခန္ဓာဟာ စွမ်းအားတွေအဖြစ် ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

သိမ်မွေ့တဲ့ သုခုမဟာ သူ့မူလစွမ်းအားနဲ့ ခရီးဆက်ပါတယ်။ အဲဒီစွမ်းအားက ခန္ဓာအိမ်အသစ်တစ်ခု ယူတယ်။ မိခင်ကိုယ်ဝန်ထဲမှာ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ခန္ဓာထဲ ဝင်သွားတာမျိုးပါပဲ။ တဏှာဆန္ဒတွေ လုံးဝ ကုန်ခမ်းသွားတဲ့ လူ့မူလစွမ်းအားဟာ ခန္ဓာအိမ်အသစ်ယူဖို့အကြောင်း လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး။ နောက်ဘဝသစ် ခန္ဓာသစ်တစ်ခုကို မရတော့ပါဘူး။

မူလစွမ်းအားထုကြီးက တစ်ခုတည်းပါပဲ။ ရေစက်တစ်ပွင့်က သမုဒ္ဒရာထဲ ပေါင်းစည်းမိသွားတဲ့အခါ သီးခြားရပ်တည်မှု မရှိတော့သလိုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

အချက်သုံးချက်အနေနဲ့ ခွဲမြင်နိုင်ပါတယ်။ မူလစွမ်းအားဆိုတာ တစ်ခုတည်း။

ယဉ်ဖျိုးစာအုပ်တိုက်

အဲဒီစွမ်းအားက ခန္ဓာတစ်ခုနဲ့ သီးခြားရပ်တည်ထားတဲ့အခါမှာ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ သုခုမခန္ဓာအဖြစ် နှစ်ပိုင်းကွဲသွားတယ်။ သုခုမခန္ဓာမှာ အစိတ်အပိုင်းတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။

ရုပ်ခန္ဓာကို လူတိုင်းသိပေမယ့် သုခုမခန္ဓာကိုတော့ တချို့ယောဂီတွေကသာ မြင်ရပါတယ်။ တရားခရီးမှာ အဆုံးအထိ ရောက်တဲ့လူကတော့ စွမ်းအားကွဲအားလုံးကို သိမြင်သွားတယ်။ သမာဓိ စိုက်တဲ့လူက မူလစွမ်းအားထဲ ရောက်ရှိသွားတယ်။

သာမန်လူက ရုပ်ခန္ဓာကိုပဲ သိတယ်။
သာမန်ယောဂီက မူလစွမ်းအားကိုပါ သိသွားတယ်။
မွန်မြတ်တဲ့ ယောဂီက မူလစွမ်းအားကိုပါ သိသွားတယ်။

သိမ်မွေ့တဲ့ခန္ဓာ (Casual Body) ကသာ ခန္ဓာအိမ်အသစ်ကို ယူတယ်။
အိမ်တစ်အိမ်မှာ မီးလုံးတွေ အများကြီး လင်းနေနိုင်ပါတယ်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ကတော့ တစ်ခုတည်းဖြစ်ပါတယ်။ မူလလျှပ်စစ်စွမ်းအားဟာ သီးခြားမီးလုံးတွေ အများ ကြီးကို လင်းလက်စေပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခန္ဓာက လှမ်းကြည့်နေတဲ့ 'သတိ'က တစ်ခုတည်းပါ။ သတိက လှမ်းကြည့်ဖို့ အကြောင်းနှစ်ခုကို အသုံးပြုပါတယ်။ တစ်ခုက ကြမ်းတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ၊ တစ်ခုက သိမ်မွေ့တဲ့ သုခုမခန္ဓာ။

လူအသေက များသောအားဖြင့် ရုပ်ခန္ဓာကိုပဲ တန့်သွားတယ်။ ဒီလို တန့်သွား တာက ဒုက္ခတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ တချို့က သိမ်မွေ့တဲ့ ခန္ဓာအထိရောက်သွားပြီး တန့်သွားပြန်တယ်။ အဲဒီလူတွေကတော့ မူလစွမ်းအားဆိုတာ မရေမတွက်နိုင်လောက် အောင် ရှိတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိမ်မွေ့တဲ့ ခန္ဓာကို ကျော်ဖြတ်သွားတဲ့ သူက မူလစွမ်းအားဆိုတာ တစ်ခုတည်းလို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ အမှန်တရားပါ။ သစ္စာ တရားပါ။

သုခုမခန္ဓာဆိုတာ ဘာလဲ။

အတွေးတွေ၊ ခံစားမှုတွေ၊ အသိဉာဏ်တွေအားလုံး စုပေါင်းနေတဲ့ ခန္ဓာဟာ သုခုမခန္ဓာပါပဲ။ အဲဒီသုခုမခန္ဓာဟာ ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ အတွက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သုခုမခန္ဓာရဲ့ ဝိသေသလက္ခဏာတွေအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားရင် ခရီးဆက်ဖို့အကြောင်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ 'ရာမကရစ္ဆနာ' (၁၈၃၄-၁၈၈၆)ရဲ့ ဘဝဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါတယ်။

'ရာမကရစ္ဆနာ'ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေက သူ့ဟာ ဗိုက်ဆာလာရင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ဘူး။

မထိန်းနိုင်၊ မသိမ်းနိုင် ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ထင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်။ သူဟာ ဘုရားအကြောင်း၊ တရားအကြောင်းတွေ ပြောဆိုနေရင်း ဗိုက်ဆာ လာရင် ချက်ချင်းထပြီ၊ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ သူ့ဇနီးသည်ကိုလည်း မိခင်တစ် ယောက်လို မှတ်ယူထားသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဇနီးသည် 'ဆာရဒါ'ဟာ သူဒီလိုဖြစ်တတ်တာကို စိတ်မရှည်နိုင်ဘူး။ ရှက်လည်း ရှက်မိတယ်။ လူတွေမြင်ရင် ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ။ ဒါကြောင့် စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်တယ်။ ဒါပေမယ့် 'ရာမကရစ္စနာ'ကတော့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး နေတတ်လေ့ ရှိပါတယ်။

ဒီတော့ ဇနီးသည်က ထပ်သတိပေးတယ်။ တရားရထားသူတစ်ဦးအနေနဲ့ ဆာလောင်ပွတ်သိပ်မှုမှာ ဣန္ဒြေမရဖြစ်တာဟာ ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ မိတ်ဆွေတွေက ပြောကြလိမ့်မယ်။ လျှာအရသာကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘူးလို့ အထင်သေးကြလိမ့်မယ်လို့။ ဒါပေမယ့်လည်း သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ကို ဇနီးသည်က ဗိုလ်ဆာတာများ ဒီလောက်ဣန္ဒြေပျက် ရသလားလို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမိပါတော့တယ်။

ဒီအခါ 'ရာမကရစ္စနာ'ဟာ ဇနီးသည်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

'ဟဲ့ နင်ဈေးနေသလား။ ငါ အခုလို မဆာတော့တဲ့ (၃) ရက်မြောက်နေ့မှာ ငါ့ဘဝ ဇာတ်သိမ်းမှာပဲ။ အဲဒီနေ့မှာ ငါရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး'

ဆာရဒါဟာ ဘာဆိုလိုတာလဲဆိုတာ နားမလည်လိုက်ပါဘူး။ ရာမကရစ္စနာက-

'ငါ ဆန္ဒတွေအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီပေါ့။ ငါ့မှာ ဖြစ်ချင်တာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ငါ့အတွေးအမြင် ခံစားချက်တွေအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီ။ လူတွေရဲ့ အကျိုးတွက်သာ ငါ ရှင်သန်နေတာ။ ငါ့ကို အဲဒီဆန္ဒတစ်ခုတည်းက အတင်းအဓမ္မချုပ်ကိုင်ထားတာ' လေ့တစ်စင်းလိုပဲပေါ့။

လေ့ကို ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေ အားလုံးပြတ်ထွက်သွား ပြီးတဲ့နောက် ကြိုးတစ်ချောင်းတည်း ငြိကျန်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီကြိုးသာ ပြတ်သွားရင် လေ့ဟာ အဆိုးအစမရှိတဲ့ သမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပါပဲ။ ငါလည်း ကြိုးလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ ရပ်တည်နေတာပါ။

အဲဒီစကားကို ဘယ်သူမှ အလေးမထားဘဲ ရှိခဲ့ကြတယ်။ သဘောမပေါက်ကြဘူး။

'ရာမကရစ္စနာ' ဘဝဇာတ်မသိမ်းခင် (၃) ရက်အလိုမှာ ဆာရဒါဟာ ထမင်းခူးပြီး ယူလာတယ်။ ရာမကရစ္စနာက ခါတိုင်းနဲ့မတူ ထူးခြားစွာပဲ ထမင်းပွဲကို မျက်နှာလွှဲ လိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာတော့ ဇနီးသည်ဟာ သူတစ်ချိန်က ပြောခဲ့တဲ့စကားကို သွား

သတိရတယ်။ လက်ထဲက ထမင်းပွဲဟာလည်း အောက်ကို ကျသွားပြီး 'ဆာရဒါ'ဟာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ရာမကရုစုနာကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနဲ့ပဲ

'မငိုနဲ့လေ၊ မင်းရဲ့ဆန္ဒပြည့်သွားပြီပဲ။ ဣန္ဒြေရသွားပြီလေ'

(၃) ရက်မြောက်နေ့မှာတော့ သူ့ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားရှာပါတယ်။

သူဟာ ဆန္ဒလေးတစ်ခုကိုပဲ ကြိုးစားပြီး ထိန်းထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီဆန္ဒလေးကပဲ ဘဝလျှောက်လေးကို ထိန်းထားခဲ့ခြင်းပါပဲ။ နောက်ဆုံးဆန္ဒလည်း ချုပ်သွားရော ဘဝဇာတ်လည်း ပြီးဆုံးသွားတော့တယ်။

ဘုရားသားတော်၊ အမွန်မြတ်ဆုံး ဉာဏ်ကြီးရှင်၊ အမွန်မြတ်ဆုံး မဟာလူသားလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နောက်ဆုံး ဆန္ဒလေးတစ်ခု ကျန်နေလေ့ ရှိပါတယ်။ သူတို့ဟာ အဲဒီဆန္ဒသနားကြင်နာခြင်းကို အများအကျိုးအတွက် ချန်ထားခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီနောက်ဆုံး ဆန္ဒချုပ်သွားတဲ့အခါ ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားကြတာပါပဲ။ အဆုံးအဝ မရှိတဲ့ ခရီးပေါ် ရောက်သွားကြခြင်းလည်းဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ ဘဝအဆုံးမှာ ဘာပြောစရာမှ မကျန်ရစ်တော့လို့ပါပဲ။

ဒါကြောင့် သိတဲ့လူတွေက မူလစွမ်းအားဆိုတာကို တစ်ခုတည်းပါလို့တောင် မပြောကြတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရေတွက်လို့ရမှ နှစ်ခုလို့ ပြောရတာကိုး။ ဒါကြောင့် သိပြီးသူတွေဟာ နှစ်ခုမဟုတ် (အဒိတ)လို့ ပြောကြတယ်။

မူလစွမ်းအားကို ရေတွက်ဖို့ ကြိုးစားတာ မှားတယ်။ အဲဒီကိုရောက်ဖို့လည်း အများကြီး လိုပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ လူဟာ ရုပ်အဆင့်မှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ရုပ်ကိုကျော်ရင် နောက်ထပ်တစ်ခု တွေ့ရဦးမယ်။ အဲဒါ သိမ်မွေ့တဲ့ခန္ဓာပါ။ အဲဒါကို ကျော်မှ ခန္ဓာမဟုတ်တာကို တွေ့ရပါမယ်။

တချို့က မေးကြတယ်။ သေတဲ့ခန္ဓာထဲက ထွက်သွားတဲ့ စွမ်းအားဟာ အခြား သေတဲ့ ခန္ဓာထဲကိုကော မဝင်နိုင်ဘူးလားတဲ့။ ဝင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေတဲ့ခန္ဓာထဲကို ဝင်ရောအကြောင်း ဘာရှိလို့လဲ။ အဲဒီခန္ဓာထဲမှာ နေလို့မရလို့ဘဲ စွမ်းအားက ထွက်သွား တာမဟုတ်လား။

ကိုယ်ခန္ဓာအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိမှန်း မသိဘဲနဲ့ သေတဲ့ခန္ဓာထဲဝင်ဖို့ စဉ်းစားတာ ဟာ အဓိပ္ပာယ် မရှိလှပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကနေ အပြင်ကို မထွက်တတ်သေးတဲ့လူဟာ ဘယ်ခန္ဓာထဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ဖို့ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

ဒါပေမယ့် သိပ္ပံသဘောအရ လူ့မူလစွမ်းအားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောစရာတွေ

ရှိပါတယ်။ စွမ်းအားစုတစ်ခုက အခြားခန္ဓာတစ်ခုထဲကို ဝင်နိုင်ပါတယ်။ ခန္ဓာဆိုတာ ကိုယ့်ဟာလည်း မဟုတ်။ သူများဟာလည်း မဟုတ်တာကို ဆိုလိုပါတယ်။

ကိုယ်ဝန်ထဲဝင်တဲ့ စွမ်းအားဟာ ခန္ဓာအိမ်တစ်ခုထဲကို ဝင်တာပါ။ အလွန်သေးငယ် တဲ့ ခန္ဓာ (Atonic Body) တစ်ခုထဲ ဝင်တာပါ။ မိခင်ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ပထမဦးဆုံး အဏုမြူကိုယ်ခန္ဓာက ရုပ်သဏ္ဍာန်အားလုံးကို ဆောင်ယူထားပြီးသားပါ။ သက်တမ်းဘယ် လောက်ရှိမလဲ။ ဘယ်အရွယ်မှာ ဆံပင်ဖြူမလဲ၊ မျက်လုံးအရောင် ဘယ်လိုရှိမလဲ။ ကိုယ်ခန္ဓာပုံစံ၊ အရပ်အနိမ်အမြင့်၊ အသားအဖြူ၊ အညိုအမည်း၊ ဆံပင်အဖြောင့် အကောက်၊ ကျန်းမာရေး ဒါတွေအားလုံးဟာ မျိုးဥထဲမှာ ကိန်းအောင်းပြီးသားပါ။

အဲဒီလို အစွမ်းအားလုံးရှိပြီးတဲ့ အဏုမြူကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ လူမှုစွမ်းအားတစ်ခု ဝင်လာတာဖြစ်ပါတယ်။ ယုတ်နိမ့်တဲ့ ဇနီးမောင်နှံစုံတွဲဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မွေးဖွားလာဖို့ အခြေအနေပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေ၊ အစွမ်းအစတောက မြင့်မြတ်တဲ့ လူ့စွမ်းအားကို ဖွံ့ဖြိုးစေမယ့် အခြေအနေမျိုးဘဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားတဲ့အခါ အဲဒီလူရဲ့ မူလစွမ်းအားက ခန္ဓာအသစ်တစ်ခု ချက်ချင်း ရချင်မှရမယ်။ သာမန်အနေနဲ့ သိပ်ပြီးတော့ မြင့်မြတ်တဲ့ စွမ်းအား၊ သိပ်ယုတ်နိမ့်တဲ့ စွမ်းအားတွေဟာ ခန္ဓာအသစ်ကို လျှင်လျှင်မြန်မြန် မရတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သာမန်စွမ်းအားတွေကတော့ (၁၃) ရက် အတွင်းမှာပဲ ခန္ဓာသစ် ရှာဖွေတွေ့ ရှိနိုင်ပါတယ်။

ယုတ်နိမ့်တဲ့ လူ့စွမ်းအားတွေကို 'ပေတ'၊ 'ဘူတ'(သရဲတစ္ဆေ)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီစွမ်းအားတွေနဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စွမ်းအား(ဒေဝ)တို့ဟာ ခန္ဓာသစ်ရဖို့ စောင့်နေရသေးတယ်။ ရဖို့ အခွင့်အလမ်း အလွန်နည်းနေတာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ရှေးယခင်တုန်းကဆိုရင် 'ပေတ'-'ဘူတ'စွမ်းအား အရေအတွက်တွေ များခဲ့ သလောက် 'ဒေဝ'စွမ်းအားတွေ အလွန်နည်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့ 'ပေတ-ဘူတ'တွေ နည်းစပြုလာပြီး 'ဒေဝ'တွေ များလာပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ဒီနေ့ အခြေအနေမှာ 'ပေတ-ဘူတ' စွမ်းအားတွေ ခန္ဓာသစ်ရဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။

'ပေတ-ဘူတ'စွမ်းအားတွေက ခန္ဓာသစ်ရလိုက်တော့ လူမဆန်တဲ့ ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်မှုတွေ၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေ ပေါများလာတာပေါ့။ သူတို့က လူ့ခန္ဓာယူပြီး နေကြတာကို။ ဒါကြောင့် ယနေ့အခါမှာ မကြားဖူးတဲ့၊ မတွေ့ဖူးတဲ့ ဖောက်ပြန်မှုတွေ၊ မိုက်ရိုင်းမှုတွေ ရက်စက်မှုတွေကို နေရာအနှံ့ ကြားမြင်နေကြရပါတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အရင်က ဒေဝစွမ်းအားတွေ ပေါများခဲ့တယ်။ ရှေးစာပေကျမ်းဂန်တွေ ဖတ်ကြည့်ရင် ဒေဝတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒေဝတွေနဲ့ ရသေ့ရဟန်းတွေ စကားအပြန်အလှန်ပြောဆိုခဲ့ကြတာတွေ၊ ဒေဝစွမ်းအားက လူတွေလိုပဲ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့တာတွေကို ဖတ်ရှုရပါလိမ့်မယ်။ ဒါတွေဟာ စိတ်ကူးယဉ် မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေပါ။ 'ပေတ-ဘူတ'တွေက လူ့ဓန္ဒာရနေကြတော့ 'ဒေဝ'စွမ်းအားကို ယုံကြည်မှု နည်းလာကြပါတယ်။ သူတို့အပေါ် ပြက်ရယ်ပြုမှုတွေ များလာပါတယ်။ 'ဒေဝ'လောကရဲ့ ဆက်သွယ်မှုလည်း ပြတ်တောက်လာပါတယ်။

အသေအချာ လေ့လာကြည့်ရင် အခုလို ဖြစ်ရတာဟာ လင်မယားယူနစ်ပျက်ယွင်းသွားမှုကြောင့် သိလာရတယ်။ မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးပြီး ကာမဓာတ်က ပိုလွှမ်းမိုးလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

လူ့ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အခြေခံအကျဆုံး ယူနစ်က ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ပါတယ်။ ဒီယူနစ်မှာ လူ့ယဉ်ကျေးမှုဟာ မူတည်နေပါတယ်။ ဒီနေ့ လင်မယားယူနစ်က အကျဉ်းတန်နေတယ်။ ယိုယွင်းပျက်စီးနေတယ်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။

ပထမဆုံးအချက်ကတော့ လူတွေဟာ ချစ်မြတ်နိုးလို့ အိမ်ထောင်ပြုတာ မဟုတ်ဘဲ။ ယဉ်ကျေးမှုအရ ပြုလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အများအားဖြင့် ကာမဂုဏ်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုကြတယ်။ ဒါဟာ ယုတ်နိမ့်မှုရဲ့အစပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ခံယူချက် ယုတ်နိမ့်တာ မြင့်မြတ်တဲ့ ခံစားမှုပေါ်ဘူး။ နှစ်ဦးသားရဲ့ ယူနစ်ထဲမှာ အပေးအယူ စည်းဝါးမကိုက်ဘူး။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝရဲ့ သာယာငြိမ်ညောင်းမှုကို မခံစားရဘူး။ ဒီတော့ မြင့်မြတ်တဲ့ လူ့မူလစွမ်းအားအတွက် ခန္ဓာသစ်ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေ လုံးဝ ပေါ်မလာတော့ပါဘူး။

ဒီနေ့ အိမ်ထောင်ယူနစ်မှာ အတူနေကြလို့သာ အချစ်ခံစားမှုလို့ ပြောလိုက်တာပဲ ရှိတယ်။ အသည်းနှလုံးထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ တုန်နေအောင် ခံစားရတာမျိုး။ အသက်နှစ်ခုပေါင်းမှ တစ်ခုတည်းဆိုတဲ့ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်အဖြစ်မျိုး မရှိကြတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ မွေးဖွားလာတဲ့ ကလေးတွေမှာလည်း မေတ္တာစိတ် မဖွံ့ဖြိုးလာဘူး။ ဒေဝစွမ်းအားရှင်တွေ ဖြစ်မလာကြတော့ဘူး။ 'ဘူတ-ပေတ'စွမ်းအားတွေသာ ပေါများလာကြတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့ လူငယ်တွေမှာ 'ဘူတ-ပေတ'၊ ကြမ်းတဲ့ စွမ်းအားတွေ အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။ မွေးထားတဲ့ မိဘတွေကိုလည်း ပြဿနာလုပ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းသာမက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအပေါ်လည်း သောင်းကျန်းမှုပေါင်း ဖုံးလွှမ်းတယ်။

မကြားဖူးတဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေ ကြားမြင်နေကြရပါတယ်။

လူဆိုတာ စဉ်းစားတွေးခေါ်ရမှာကို အလွန်ကြောက်တတ်ကြတယ်။ လေးလေးနက်နက် မတွေးချင်ကြဘူး။ မစဉ်းစားချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲဆိုတာ အလေးအနက် မစဉ်းစား မတွေးတောဘဲ ဖြစ်တာကို ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပေါ့ပေါ့လေးလက်ခံလိုက်ကြတယ်။

ယောက်ျားတွေထက် မိနိကလေးတွေက ဘာကြောင့် ပိုလှရသလဲ။ သူတို့ဟာ ယဉ်ကျေးကြတယ်။ တင့်တယ်လှပပြီး ရှုချင်စဖွယ်ရှိတယ်။ တည်ငြိမ်တယ်။ ပြည့်စုံတယ်။ ဒီထူးခြားချက်မျိုးကို ယောက်ျားလေးတွေမှာ မတွေ့ရဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

အမှန်တော့ ဒီလို ကျား-မ ကွဲဖွဲ့အတွက် ကြီးမားတဲ့ ကွာခြားမှုဆိုတာ မရှိပါဘူး။ မူလကွာခြားမှု က သေးသေးလေးပါ။ အဲဒီ သေးငယ်တဲ့ ဗီဇပစ္စည်းလေးက ကျား-မ ကွာခြားမှုကို ဖန်တီးထားတာပါပဲ။

ပထမဦးဆုံး သန္ဓေကလောင်စဉ်းမှာ ကျားဗီဇပစ္စည်း ၂၄ ခုနဲ့ မဗီဇပစ္စည်း ၂၄ ခု ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ခုပေါင်းပြီး လူဗီဇပစ္စည်းဟာ ၄၈ ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီထဲက လိင်ဗီဇပစ္စည်းက တစ်ခုပါပဲ။

မလိင်ဗီဇပစ္စည်းက ဘက်ညီတယ်။ ကျားလိင်ဗီဇပစ္စည်းက အချိုးမညီဘူး။ ကျားမှာ ဗီဇပစ္စည်းလိုနေတယ်။ အဲဒီလိုအပ်မှုက ယောက်ျားကို မညီညွတ်မှု၊ အချိုးမကျမှုတွေ ဖြစ်စေတယ်။ ' ဝ ' က အချိုးညီတယ်။ ဒါကြောင့် ပြေပြစ်တယ်။ အနုပညာဆန်တယ်။ ဘဝမှာ ထူးခြားတဲ့ ရသတစ်မျိုး ကိန်းအောင်းနေသလိုပါပဲ။

လိင်ဗီဇပစ္စည်းကို သိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်စာလုံး X ပုံ ရှိပါတယ်။ ကျား-မကွဲပြားမှုကို ယောက်ျားဗီဇပစ္စည်းတစ်ခုကသာ မူတည်ပြုပြင်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ဗီဇပစ္စည်း ၂၃ ခုကတော့ ကျားနဲ့မမှာ အတူတူပါရှိနေကြပါတယ်။ ယောက်ျားဗီဇပစ္စည်းမှာ လိုနေတယ်ဆိုတာ X နေရာမှာ Y ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ယောက်ျား သုတ်ပိုးတွေက X နဲ့ Y ပုံစံကို ဆောင်ထားပါတယ်။ သုတ်ပိုးတစ်ဝက်က X ပုံရှိပြီး တစ်ဝက်က Y ပုံ ဖြစ်ပါတယ်။

သန္ဓေတည်တဲ့အခါ X နဲ့ပေါင်းရင် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး Y နဲ့ပေါင်းရင် ယောက်ျားလေး ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီလို မပြည့်စုံတဲ့ ဘက်ပုံနေတဲ့ Y ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေမှာ အမြဲမပြည့်စုံမှုကို ခံစားရတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေတတ်တယ်။ တစ်ခုခုကို လုပ်တဲ့အခါမှာလည်း လုပ်ရမလား၊ မလုပ်ရမလားဆိုတဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်နေတယ်။ ဒီဟာပဲ လုပ်ရမလို့လို့ ဟိုဟာပဲ လုပ်ရမလို့လို့ တည်ငြိမ်မှု မရှိတတ်ဘူး။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ဒါကြောင့် ဝိဇယစည်း ပြည့်စုံတဲ့ XX ပိုင်ရှင် မိန်းကလေးတွေဟာ လှပတင့်တယ်ကြတယ်။ တည်ငြိမ်ကြတယ်။

ဒီတော့ ကျား-မ ကွာခြားမှုတွေဟာ ဝိဝဇယဒေသနာ ဖွဲ့စည်းမှုကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါတယ်။ ကွာခြားမှုရဲ့ အခြားနောက်ခံအခြေအနေတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒီလိုကွာခြားတဲ့အရာနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ပြီး ရင်သွေးတွေဖြစ်လာကြတာပါ။ ဒီတော့ အဲဒီယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဟာ ဘယ်လိုပေါင်းကြသလဲ၊ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်လို့လား၊ တဏှာရာဂ ပြင်းထန်လို့လား၊ ရွံ့ရှာမှုနီးတီးရင်းနဲ့ ပေါင်းဖက်ကြတာလား၊ မွန်မြတ်တဲ့ ပေါင်းစည်းမှုလား၊ ယုတ်နိမ့်တဲ့ ပေါင်းစည်းမှုလား၊ ဒီအခြေအနေအားလုံးပေါ် မူတည်ပြီးမှ လူမှုလစွမ်းအားက လူရဲ့ ကံ ကံဆံအကျိုးနဲ့ မလွတ်တဲ့ အခြေအနေမှာ သန္ဓေယူကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူကမှ ဖန်တီးပေးနေတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စွမ်းဆောင်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူက စွမ်းအားကို ဘယ်လောက်ထိ ဖိတ်ခေါ်သလဲဆိုတဲ့အပေါ် မူတည်တာပါပဲ။

ဒီနေ့ လူသားမျိုးနွယ်တစ်ခုလုံး ဆင်းရဲလာနေပါတယ်။ ငတ်ပြတ်ပြီး ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေရပါတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်တွေရဲ့ အခြေခံအကျဆုံး အကြောင်းကို ရှာကြည့်မယ်ဆိုရင် လင်မယားယူနှစ်ရဲ့ ပျက်ယွင်းမှုအပေါ် မူတည်နေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ လင်မယား ယူနှစ်ဟာ လူမှုအဆောက်အအုံရဲ့ အခြေခံအကျဆုံး ယူနှစ်ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီအခြေခံယူနှစ်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့အောင် တရားတာဝန်ပြည့်အောင် မလုပ်နိုင်သေးသရွေ့ လူ့အနာဂတ်တိုးတက်ပြောင်းလဲလာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အခုလို လူ့ယဉ်ကျေးမှု ပျက်ယွင်းလာခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းထဲမှာ လင်မယား ယူနှစ်ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတဲ့ လုပ်ရပ်ကလည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်တယ်။ အိမ်ထောင်သား မွေးကိစ္စကို အပါယ်လားတဲ့ လမ်းစဉ်ကြီးလို ကဲ့ရဲ့မှုမျိုး။ တကယ်တော့ တရားရတဲ့ လူတွေထဲမှာ အိမ်ထောင်မရှိသူထက် အိမ်ထောင်ရှင်တွေက ပိုပါတယ်။ ယခင်ယခင် သာဓကတွေလည်း များစွာရှိပါတယ်။ လူတွေက လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားကြလို့ သာ။ အိမ်ထောင်ယူနှစ်မှာ မရှိဘူးဆိုရင် လူဆိုတာလည်း ပေါ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

လောကမှာ ဘယ်လိုလူမျိုးကို ဖိတ်ခေါ်ရမလဲ။ ဒေဝလား။ 'ပေတ-ဘူတ'လား။ လောကကြီး သာယာလှပဖို့၊ မေတ္တာတရား လွှမ်းခြုံနိုင်ဖို့အတွက် မှန်ကန်တဲ့ အမြင်ပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လိုအပ်ပါတယ်။

လူသစ်တစ်ယောက်ကို လူ့လောကထဲ တိုးလာအောင် လုပ်တဲ့လူဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ လူ့စွမ်းအားကို မဖိတ်ခေါ်ချင်ဘူးဆိုရင် ဒီကလေးဟာ တရားမဝင်ကလေးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ယဉ်ကျေးစာအုပ်တိုက်

တရားဝင် အိမ်ထောင်ယူနစ် ကသာ သားရတနာ၊ သမီးရတနာလို ခေါ်နိုင်လောက်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စွမ်းအားရှင်တွေကို မွေးထုတ်နိုင်မှာပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ယုတ်မာရက်စက်မှု တွေ ကျူးလွန်မယ့် လူတွေကို လောကကြီးထဲ ဆွဲသွင်းနေသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုလူမျိုးကို ဝင်ခွင့်ပြုသလဲဆိုတဲ့အပေါ်မှာ 'လူ့အနာဂတ်'က မူတည်နေပါတယ်။

ဒီနေ့ လူတွေဟာ ပညာရေးကို ဂရုစိုက်တယ်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို အလေးထား တယ်။ ကျန်းမာရေးကို အလေးမူတယ်။ ဒါပေမယ့် လူမှုလစွမ်းအားကိုတော့ လုံးဝဥပက္ခာ ပြုထားကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ လူမှုအဆောက်အအုံကို ဖွံ့ဖြိုးစေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့်များ သူများခန္ဓာထဲ ဘယ်လိုဝင်ရမလဲဆိုတာ အလေးမထားချင်ပါနဲ့။ ငါ့ခန္ဓာထဲ ဘယ်လိုဝင် ရမလဲဆိုတာကိုသာ ဂရုစိုက်ဖို့ လိုအပ်လှပါတယ်။ ဒါကိုပဲ အလေးထားပါ။

တစ်ယောက်က မေးထားပါတယ်။ အတိတ်ဘဝတွေကို သိနိုင်လားတဲ့ . . .။ သိနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခုဒီဘဝကိုတောင် မသိသေးတာ အတိတ်ဘဝကို သိဖို့ ခဲယဉ်းပါသေး တယ်။ မသိနိုင်ဘူးလို့ တစ်ထစ်ချပြောခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်က သိနိုင်ပါတယ်။

စိတ်အာရုံထဲမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးဆိုရင် ဖျက်လို့မရတော့ပါဘူး။ စိတ်ဘဏ်တိုက်ထဲမှာ အမြဲကိန်းအောင်းနေတယ်။ ဘယ်တော့မှ ဖျက်လို့ မရဘူး။

တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ကို ၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့မှာ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ လို့မေးရင် ဘာမှ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူကို အိပ်မေ့ချပြီးမေးရင် မနေ့က လုပ်ခဲ့တဲ့ ပုံစံမျိုး အသေးစိတ် ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာစားတယ်မဆိုထားနဲ့ စားတဲ့အရာဟာ ပေါ့သလား၊ ငန် သလားဆိုတာ အစ ပြန်ပြောနိုင်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို အိပ်မေ့ချပြီးပြီဆိုရင် အတွင်းထဲမှာ ရှိတာတွေအားလုံး ပွင့်အန်ထွက်လာအောင် မေးလို့ရပါတယ်။

ဆရာကြီး 'အိုဂျိုး' က အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သုတေသနအများကြီး လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အတိတ်ကို သွားလိုသူ မည်သူ့ကိုမဆို ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီဘဝမှာ နောက်ပြန် သွားရင် သန္ဓေစိတ်အထိ ရောက်အောင် သွားရပါမယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ နောင်ဘဝ တွေထဲ သွားနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သတိပြုရမှာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ သဘာဝက အတိတ်ကို မေ့ပစ်အောင် လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာဟာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ သဘာဝက အတိတ်ကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

မေ့ပစ်ဖို့က သိပ်ကို အရေးကြီးတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ သိထားတဲ့ တစ်လအတွင်း အကြောင်းအရာတွေကို တစ်ချိန်လုံး သတိရနေရင် ရူးသွပ်သွားနိုင်တယ်။ တစ်နေ့တာ ကိစ္စအားလုံးကို သတိရနေရင်တောင် အိပ်ပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပုံမှန်ရပ်တည်ဖို့ ခဲယဉ်းသွားပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ခံနိုင်ရည်ရှိရုံလောက်ပဲ သတိရဖို့ သဘာဝက စီစဉ်ထားပါတယ်။ ကျန်တဲ့ အသိတွေ အားလုံးကို အမှောင်ခန်း မသိစိတ်ထဲမှာ ထားတယ်။ အိပ်တစ်အိပ်က စတိုခန်းထဲမှာ မလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားသလိုမျိုး။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အတိတ်ကို သတိရချင်လွန်းလို့ ဆရာကြီးအိုရှိုးထံမှာ လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးကတော့ အတိတ်ကို သိရင် ပစ္စုပ္ပန်မှာ အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွားလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးခဲ့သေးတယ်။

အဲဒီတုန်းက အမျိုးသမီးက ပေါ့ပေါ့ဆဆပဲ။ အတိတ်က ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဘာမှ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးလို့ ဆင်ခြေတက်ခဲ့တယ်။

သူမဟာ အိန္ဒိယမှာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုက ပါမောက္ခပါ။ ဉာဏ်ပညာရှိတယ်။ နားလည်မှု ရှိတယ်။ သတ္တိလည်းရှိတယ်။ သူမရဲ့ စမ်းသပ်မှုကိုလည်း ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ သူမရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲကို ဝင်ဖို့ လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်။ ဈာန်ဝင်လေ့ကျင့်မှု တွေ ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ်အတွင်းလွှာကို ဖောက်ဝင်ပြီး တစ်နေ့ သူ့အတိတ်ဘဝထဲ ဝင်ခွင့်ရသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီလို အတိတ်ဘဝကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဆရာကြီးထံ အူယားဖားယား ရောက်လာပါတော့တယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတယ်။ ဣန္ဒြေမသည်နိုင်အောင် ငိုယို နေတယ်။ သူ့သတိရလိုက်တဲ့ အတိတ်ဘဝကို မေ့ချင်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာကြီးအိုရှိုးက ရှင်းပြပြန်တယ်။ အခုမှတော့ မေ့အောင် ပြန်လုပ်ဖို့ အတော်ခက်သွားပြီ။ ဒီအတွက် အချိန်ယူရဦးမယ်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် ကြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာ လဲလို့မေးတော့.....

'မေးမနေပါနဲ့တော့ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အလွန်သန့်စင်တယ်။ စာရိတ္တကောင်းလှပြီ။ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပဲလို့ မှတ်ယူထားမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အတိတ်ဘဝတုန်းက ကျွန်မဟာ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်း က ဘုရားကျွန်မကလေးပဲ။ ပြည့်တန်ဆာဘဝမှာ လူအများကို ဖျော်ဖြေနေခဲ့တာ။ အဲဒါကို အခု လုံးဝမေ့ပစ်ချင်တော့တာပါပဲ.....'

လို့ ဖြေပါတယ်။

‘သတိရဖို့ လွယ်သလောက် မေပစ်ဖို့ အလွန်ခက်ပါတယ်’

လို့ ဆရာကြီးက အမှန်အတိုင်း ဖြေတယ်။

အတိတ်ဘဝကို ဘယ်သူမဆို လေ့ကျင့်ပြီး သွားလို့ရပါတယ်။ သွားနိုင်တဲ့ နှစ်လည်း ရှိပါတယ်။ ရှေးနှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ လောက်တုန်းက ဗုဒ္ဓ၊ မဟာဝီရတို့ခေတ်က အတိတ်ကိုသွားတဲ့ ဉာဏ်ရခဲ့တဲ့ သူတွေ ရှိခဲ့တယ်။ နည်းလမ်းတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီခေတ်က အထူးခြားဆုံး ရှာဖွေမှုပါပဲ။

အတိတ်ဘဝထဲကို သွားဖို့ သတ္တိရှိလာတဲ့လူဟာ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်မယ်။ သူဟာ အတိတ်ဘဝကို ရောက်တာနဲ့ ကိုယ်က အရင်အမာဘဝတွေမှာ ပြုလုပ်ခဲ့ တာတွေကိုပဲ ဒီဘဝမှာလည်း ဆက်လုပ်နေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

အတိတ်ဘဝမှာ ငွေနောက်ကို လိုက်ခဲ့တဲ့လူက ဒီဘဝမှာလည်း ငွေနောက်ကို အရှူးအမူးလိုက်နေတာ တွေ့ရပါမယ်။ ဒီလိုပဲ အာဇာနည်နောက်ကို လိုက်ခဲ့သူ၊ ကျွန်ကြားမှု နောက်ကို လိုက်ခဲ့သူတွေဟာ အခုဘဝမှာလည်း အဲဒီလို လုပ်ရပ်မျိုးပဲ ဆက်လုပ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်သိလိုက်ရတဲ့ သူမျိုးဟာ သူ့အရှူးအမူး လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကို မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီလို အပြေးပြိုင်ပွဲကြီးဟာ ရပ်တန့်သွားပါလိမ့်မယ်။

အတိတ်ဘဝက သွားချင်တဲ့လူဟာ အမှန်တကယ် သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လေးလေးနက်နက် သုံးသပ်ပြီးမှ သွားဖို့ လေ့ကျင့်သင့်တယ်။

ဒီဘဝမှာပဲ ပြဿနာက မနည်းလှပါဘူး။ ဒီပြဿနာကို အရင်ရှင်းရပါမယ်။ ဒီဘဝမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးတယ်။ ဖဲရိုက်တယ်။ အရက်သောက်တယ်။ ကာမဂုဏ်ကျူး လွန်တယ်။ ဒါတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပစ်နိုင်မှာ အတိတ်ဘဝကို သွားဖို့ အစွမ်းသတ္တိ ရှိလာပါမယ်။

ဘာသာတိုင်းက အရက်မသောက်ဖို့ တားမြစ်ပါတယ်။ သီလရှိဖို့ သွန်သင်ပါတယ်။ သီလပျက်ရင် ဇာတိတ္တပျက်တယ်။ ငွေကုန်တယ်။ ကောင်းတာလုပ်ဖို့ အချိန်လျော့သွား တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အရက်သောက်တဲ့ လူတွေကလည်း အနှစ်မရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်ဖြစ်တဲ့ လောကကြီးကို ခေတ္တမေ့ဖို့ လုပ်တာပါလို့ဆိုပြီး သောက်မြို့ သောက်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ ဘာသာတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမေ့ဖို့၊ သီလပျက်စေချင်တာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေ့ပစ်တဲ့ လူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိရနိုင်တဲ့ စွမ်းအားဘယ်မှာ ရှိနိုင်တော့မလဲ။ ဘာသာရေးတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိဖို့ အစွမ်းမြှင့်ဖို့ သွန်သင်

ပါတယ်။

အရက်က မေ့ပစ်ဖို့လုပ်တယ်။ တရားက သိဖို့လုပ်တယ်။ ဒီနှစ်ခုဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်။

အရက်သောက်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိသလို အရက်မသောက်တဲ့ လူတွေလည်း မနည်းပါဘူး။ အရက်သမားတွေဟာ အရက်မသောက်သူတွေထက် စိတ်ကောင်းရှိတတ်တယ်။ ကူညီတတ်တယ်။ မာန်မာနကင်းတယ်။ ခတ်ထန်မှု နည်းတယ်။

အရက်သမားနဲ့ နှိုင်းစာရင် မသောက်သူတွေက ပိုပြီး ခက်ထန်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ဖို့ ကြည့်တာများတယ်။ ရက်စက်တယ်။ ဒါကို ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နှိုင်းယှဉ်တွက်ဆကြည့်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို အရည်အချင်းကြောင့် ဘာသာရေးတွေက အရက်မသောက်ဖို့ တားမြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူမှုရေးပညာရှင်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားပညာရှင်တွေက အရက်မသောက်ဖို့ တားမြစ်တာကို နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာသာရေးက မူးယစ်ဆေးဝါးတားမြစ်တာဟာ မိမိကိုယ်ကိုသိတဲ့အစွမ်း ပျက်သွားလို့ပါပဲ။ မိမိ ကိုယ်မိမိမေ့အောင်လုပ်တယ်ဆိုတာ သတ္တိကို စွန့်ပစ်တာပဲ။ သတ္တိကို ဥပေက္ခာပြုတာပဲ။

လူစိတ်က အတိတ်ကို မေ့အောင် အမြဲလုပ်နေပါတယ်။ အခု ဘဝကိုတောင် သတိနဲ့ မပြောင်းမလဲနိုင်ဘူးဆိုရင် အတိတ်ဘဝကို သတိရသည့်တိုင်အောင် ဘယ်ပြောင်းပါ့မလဲ။ ဒီတော့ အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ခဲ့တာကိုပဲ အစဉ်အလာသဘောနဲ့ ဆက်လုပ်နေတာပေါ့။ ဒီဘဝမှာ မေ့ပြီး လုပ်နေတာတွေက အဆုံးမရှိပါဘူး။ သတိမဝင်မချင်း ရှေ့ကလုပ်ခဲ့တာကို ဆက်လုပ်နေမှာပဲ။

သေတယ်။ ပြီးတော့ ဘဝတစ်ခုကို ရတယ်။ ပြန်သေတယ်။ နောက်ဘဝတစ်ခု ပြန်ရတယ်။ သတိမဝင်မချင်း မဆုံးနိုင်တဲ့ ကမ္ဘာအထိဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘဝကို သံသရာလို့ ခေါ်ဆိုထားပါတယ်။ သံသရာဆိုတာ စက်ဝန်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

အာသောကမင်းကြီးက ဘုရားပုထိုးတွေမှာ စကြာသင်္ကေတတွေ ထုလုပ်ခဲ့တာဟာ ဆီဆုံမှာ နွားလည်နေသလို သံသရာလည်တာကို သိစေဖို့ပါ။ စကြာက အောင်မြင်မှု အထိန်းအမှတ်မဟုတ်ပါဘူး။

လူငယ်တစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်ပြီး ချစ်ရေးဆိုတယ်။ အတိတ်ဘဝကို သူ့သတိမရလို့ပါ။ အရင်ဘဝတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ စွဲလန်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုဘဝမှာ သူ့ဒီလို စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်တာကိုပဲ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

တအံ့တဩဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့သာ အရင်ဘဝတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာသိရင် အရူးအမူးလိုက်နေတဲ့ အဖြစ်က ပျက်ပြယ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ဥပမာ လူတစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို နှစ်ခါပြန်ကြည့်ရင် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းသွား ပါတယ်။ ၄-၅ ကြိမ်ဆိုရင် လုံးဝကြည့်ချင်စိတ်မရှိတော့ပါဘူး။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းတစ်ခု ချုပ်ငြိမ်းသွားတာဟာ သူ့မစိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အဲဒီဘဝရဲ့ တံခါး လုံးဝပိတ်သွားတာပါပဲ။ နောက်ဘဝမှာ ကစားပွဲအသစ်တစ်ခု စပါတယ်။ အရင်လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်တယ်။ အရင်ကြည့်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ကို ပြန် ကြည့်တာမျိုး။ သတိမရတော့ အသစ်လုပ်တယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။

ဘဝအပ်ကြောင်းထင်နေတာကို ပြန်သတိရသွားပါတယ်။ အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်ဖူး ပြီးသားဆိုတော့ မကြည့်ချင်တော့ပါဘူး။ 'ဝိရာဂ' ကွယ်မှုပဲတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်စေပါတယ်။ တခြားနည်းနဲ့ 'ဝိရာဂ' ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အတိတ်ဘဝကို သိတာနည်းလို့ ရာဂထူပြောနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အတိတ်ဘဝကို သွားလို့ရပါတယ်။ စိတ်ကူးသီအိုရီတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ လက်တွေ့လုပ်ရင်ရဲ့ ရလဒ်တစ်ခုပါ။

ဒီကနေ့ တချို့လူတွေဟာ လိုအပ်နေတယ်။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဖြစ်ဖို့ လိုနေတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် တရားကို လူတွေ ယုံကြည်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ စက်ရုပ်တွေကို ဒါပြီးရင် ဒါဆိုပြီး မေတ္တာတရားကို ခလုတ်နှိပ်သလို လုပ်လာကြလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် တရားချုပ်ငြိမ်းဖို့ အန္တရာယ် ရှိနေပါပြီ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ မူလစွမ်းအား မြင့်မြတ်လာတာနဲ့ လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး လူသားမျိုးနွယ်တစ်ခုလုံးကို မြင့်မြတ်စေဖို့ အကြောင်း ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ဒီကနေ့ စွမ်းရည်ဟာ သိပ်ကို နိမ့်ကျနေပါတယ်။ အားလုံးကိုလည်း မြင့်မြတ်သွားအောင်လုပ်ဖို့ အောင်မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အောက်ကျနေတာကို ဆွဲတင်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူဟာ အဆွဲခံရတဲ့အထဲ ပါသွားပါ လိမ့်မယ်။ မီးများ မီးနိုင်၊ ရေများရေနိုင်ဆိုသလိုမျိုး။

ယဉ်ကျေးမှုအသိုင်းအဝိုင်းကို လေ့လာကြည့်ရင် တချို့အသိုင်းကာလမှာ မြင့်မြတ်မှု အားကောင်းပြီး တချို့ကာလမှာ နိမ့်ကျမှုအားကောင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ တုန်းက ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးမှာ ရှင်သန်မှုတွေ သိပ်အားကောင်းနေခဲ့တယ်။ ဗုဒ္ဓနဲ့ ခေတ်ပြိုင်အတွေးအခေါ်သမားတွေ အများကြီး ပေါ်ခဲ့တယ်။ အနောက်မှာက ဆိုကရေးတီး၊ ပလေတိုတို့ ရှိနေကြပြီ။ တရုတ်မှာ 'လောကီဇူး' နှင့် 'ကွန်ဖြူးရှပ်' တို့။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အဲဒီတုန်းက ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးမှာ လူ ၁၀-၁၅ ယောက်လောက်ပဲ အထွတ်အထိပ် ဆုံး ယဉ်ကျေးမှုကို ဦးဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ အလွန်မှ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ သူတို့ကြောင့် ကမ္ဘာကြီးမှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အပေါ်မှာ လူနည်းတယ်။ ဒါပေမယ့် အပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် အပေါ်ကို ရောက်ဖို့ အကြောင်းဖြစ်တယ်။ အောက်မှာက လူများတယ်။ အောက်ကိုကြည့်ရင်တော့ အောက်ကိုရောက်ဖို့အကြောင်းပဲ ဖြစ်တယ်။

အပေါ်ကိုကြည့်ဖို့ အားထုတ်ပါ။

ဘာရှိသလဲ။

ဘယ်မှာရှိသလဲ။ ကြည့်ပါ။

လူ့ဘဝဟာ မြင့်မြတ်မှုတစ်ခုဆိုတာကို ယုံကြည်သူတွေအတွက် ယနေ့ကာလက စိန်ခေါ်နေပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် အလင်းဖြစ်နိုင်စွမ်းရှိသူတွေ အားထုတ်ဖို့ အချိန်ရောက်နေ ပါပြီ။ ဒါမှ သေခြင်းမရှိတဲ့ အမြိုက်တွေ မွေးဖွားသန့်စင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှ အများအတွက် လမ်းခင်းပေးရာရောက်ပါလိမ့်မယ်။

အခန်း(၃)

ရှင်သန်မှုသည်သာ သေခြင်း၏ တံခါးပေါက်

သိတယ်ဆိုတာ မြင်ရခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။

တကယ်မြင်ရပြီဆိုတာနဲ့ အမြင်ကနေ လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အောင်မြင်သွားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အရေးနိမ့်သွားခြင်းဆိုတာကတော့ မသိနားမလည်မှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

မအောင်မြင်ခြင်း၊ အရေးနိမ့်ခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းခံဟာ အဝိဇ္ဇာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မှောင်နေခြင်းကြောင့်သာ မမြင်ရတာ။ လင်းရင် မြင်ကို မြင်ရမယ်။ မှောင်ခြင်းကြောင့် အရေးနိမ့်သွားတယ်။ လင်းရင် အောင်မြင်မယ်။

မသိနားမလည်မှုကြောင့် သေတယ်ဆိုတာကို လက်ခံနေကြပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာလွှမ်းခြင်းကြောင့် သေတယ်ဆိုတာ ရှိနေရတယ်။ သေတာဟာ အမှန်ပဲလို့ ဆိုနေကြရတယ်။ အမှန်မှာတော့ သေတာကို ကြောက်ရွံ့နေလို့သာ အဲဒီကြောက်စိတ်နဲ့ ဘဝကို ပုံဖော်ထားကြခြင်းပါပဲ။ သေခြင်းကို ထိန်လန့်မှုကြောင့်သာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း၊ ခြွေရံသင်းပင်တွေ ဖွဲ့ထားကြတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ စုဆောင်းကြတယ်။ ဘွဲ့ရာထူးတွေ စုဆောင်းကြတယ်။ အဆုံးစွန်ပြောရရင် တရားကို ဖက်တာကတောင် သေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့လို့ပါပဲ။

ဒီလိုဆိုရင် သေတာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှန်ကို ဘယ်သိနိုင်ကြပါတော့လဲ။ တကယ်တော့ သေတယ်ဆိုတာ ကံ ကံ၏ အကျိုးဆက်ဖြစ်ပါတယ်။ သေခြင်းဆိုတာ သီးသန့်အဖြစ် ရှိမနေဘူးလို့ မသိမချင်းကတော့ ကြောက်စိတ်ဟာ ပျောက်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း သေတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လောက်မေ့ထားထား တကယ်ပေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တာပေါ့။ သင်္ချိုင်းဆိုတာ ရှိနေတာကို။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် သေနေပါတယ်။ နာရေးကြောင့်ြာ ဆိုတာကလည်း ဘယ်တုန်းက ပြတ်လတ်ဖူးလို့လဲ။ ဒီတော့ ငါလည်း တစ်နေ့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

သေရမှာပဲဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့ မရနိုင်ဘူး။ လူတစ်ယောက်သေဆုံးသွားလို့ ငိုယိုကြတယ်ဆိုတာ အဲဒီလူကို ချစ်လွန်းလို့ သနားလွန်းလို့ကြောင့်လို့ ထင်ပါသလား။ ဒါတင်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်လည်း တစ်နေ့ ဒီလိုသေရမှာပါလားလို့ သတိရစိတ်နဲ့ ပေါင်းပြီး ငိုယိုကြခြင်းပါပဲ။ သေဆုံးခြင်းတိုင်းဟာ ကိုယ်လည်း သေရမယ်ဆိုတဲ့ အတိတ် နိမိတ်ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်လို့များ သေမယ်ဆိုတဲ့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်တွေ ကြီးစိုးဝန်းရံနေမယ် ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှေ့ဆက်ရှင်သန်နိုင်ပါ့မလဲ။ အမှန်ကတော့ ဘဝ အလှ၊ ဘဝရသာ၊ ဘဝအမှန်တရား ဆိုတာတွေ မတွေ့မချင်း လူမှုလစွမ်းအား တံခါး ပေါက်ဟာ ပွင့်နိုင်လိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစွမ်းကုန်ဖွံ့ဖြိုးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မူလစွမ်းအားပိုင်ရှင် ဖြစ်ချင်ရင် ဘဝရသာ၊ ဘဝအလှကို သိမှဖြစ်မယ်။

ဘဝခရီးမှာ ဘဝရဲ့ အလှအပတွေ၊ ဘဝပန်းလေးတွေရဲ့ ရနံ့တွေ သင်းယုံနေပါ တယ်။ ကြောက်စိတ်တွေ လုံးဝကင်းသွားသူသာလျှင် ဘဝတေးသံသာကို ကြားရပါ တယ်။

အမှန်တရားဆိုတာ တစ်ခုတည်းရှိပါတယ်။ သေခြင်းဟာ အမှန်ဖြစ်နေရင် ရှင်ခြင်းဟာ အမှန်ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား။ သေခြင်းက မှန်နေရင် ကံကံ၏ အကျိုးဆက်ခရီး မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဘဝအမှန်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူအတွက် သေခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး။

ဒါပေမယ့် သေခြင်း၊ ရှင်ခြင်း၊ နှစ်ခုလုံးဟာ တစ်ချိန်တည်း ဖြိုင်တူ ရှိနေတယ်လို့ ထင်မှတ်မှား စရာပါပဲ။ ငါအခုရှိနေတယ်။ ငါအခု သေသွားလိမ့်မယ်။

တစ်ခါမှာ သူတော်စင်ကြီးတစ်ပါးဟာ ဟိမဝန္တာရဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခုမှာ သီတင်း သုံးနေပါတယ်။ ဘုရားဖူးခရီးသည်တွေလည်း သူထံကို ဝင်ရောက်ပြီး တရားနာလေ့ ရှိကြတယ်။ မေးခွန်းတွေ မေးမြန်းကြတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ခရီးသည်တစ်ယောက်ဟာ သူတော်စင်ကြီးကို ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း၊ ရှင်ခြင်း၊ သေခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမေးမြန်းလာတယ်။ ကွဲကွဲပြားပြား မသိလို့ ရှင်းပြပေးစေလိုပါတယ်လို့ ပြောလာတယ်။

ဒီတော့ သူတော်စင်ကြီးက 'တကယ်ရှိတဲ့ ကိစ္စအရှိတရား၊ အဖြစ်တရားကို သိချင်ရင်တော့ ရှင်းပြပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် သေခြင်းတရား၊ ပျက်ခြင်းတရားကိစ္စတွေ ကိုတော့ တခြားမှာ သွားမေးပါ။ ကျုပ်လည်း မသေဖူးတော့ မပြောတတ်ဘူး' လို့ ပြောသတဲ့။

ပြီးတော့မှ သူတော်စင်ကြီးက ပြုံးပြီး.....

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

'ဟုတ်သားပဲလေ။ သေပြီးတဲ့လူကို သင်ဘယ်လို သွားမေးလို့ ရပါမလဲ။ သေသွားပြီးတဲ့လူကို ဘယ်လိုလုပ်မေးနိုင်ပါတော့မလဲ။ သေသွားတဲ့လူ ဘယ်ရောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း မသိတော့ သူ့လိပ်စာလည်း ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ သေခြင်းမရှိဘူးလို့ ယုံကြည်သွားရင်တော့ 'ဘယ်သူမှ မသေဘူး'ဆိုတာကို သိသွားမှာပါပဲ'လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီလူဟာ သူတော်စင်ကြီးရဲ့ စကားကို ဘယ်လိုသဘောပေါက်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားရတယ်။

'လူတွေ နေ့တိုင်းသေတာကို ငါတွေ့နေတာပဲ။ သေတာကလည်း အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ သေတဲ့ကိစ္စက မကြားချင်လည်း ကြားနေရတယ်။ မသိချင်လဲ သိနေရတယ်။ တချို့က ဒီကိစ္စကို လိမ်ညှာနေကြတယ်။ အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ တချို့ကတော့ သေမှာကြောက်လို့ ဘဝခရီးအဆက်ဆက် သံသရာကို ပြောပြနေကြတယ်လို့ တွေးတောနေမိသတဲ့။

သေဖို့အတွက် အစဉ်သင့်ဖြစ်နေတဲ့လူဟာ ကျေးကျွန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သေဖို့မကြောက်တဲ့ လူတွေ ကမ္ဘာကို သွားနေကြတယ်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ အခက်အခဲတွေ ကို အပြုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေကြတယ်။ ဘယ်သွားသွားအခက်အခဲနဲ့ အသေခံတိုက်ပွဲဝင်နေကြတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သေဖို့မကြောက်တဲ့ သူတွေထဲမှာ မပါဝင်ကြဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သေခြင်းတရား မရှိဘူးဆိုတဲ့ အယူအဆ၊ အမြိုက်တရား၊ အမတတရား အယူအဆတွေပဲ ရှိတာ။ သေတာကိုတော့ ကြောက်ရွံ့ကြပါတယ်။

သေမှာကိုကြောက်တဲ့ ကြောက်စိတ်ကနေလွတ်ဖို့ သေတာကို ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ ကိုယ်မြင်အောင် ကြည့်ရပါလိမ့်မယ်။ နင်လားဟဲ့ သေမင်းဆိုပြီးတော့ ရင်ဆိုင်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှသာ အမြိုက်ကိုတွေ့မယ်။

သေမှာကို ကြောက်လို့ပြေးလေ၊ အမြိုက်အမတနဲ့ဝေးလေ။ ကြောက်လို့ မျက်စိမှိတ်ထားမယ်။ တံခါးပိတ်ထားမယ်။ ဒါဆို ဘာကိုမှ မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောက်တရားကင်းချင်ရင် သေခြင်းတရားကို ရှာရပါလိမ့်မယ်။

အမှန်ကိုသိချင်ရင် သေတာကို အမက်လာစကားဆိုပြီး ဥပေက္ခာပြုလို့ မရပါဘူး။ အမြိုက်ကို ယုံကြည်ရုံနဲ့ ဘာမှ မထူးနိုင်ပါဘူး။ လူဟာ အများနဲ့နေရင် မကြောက်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ကိုယ့်ခြေသံကိုတောင် ကိုယ်လန့်တယ်။ ကြောက်လို့ပြေးရင်တော့ ရူးသွပ်ရုံပဲရှိမယ်။

တကယ်တော့ သေခြင်းတရားဟာ 'အရိပ်' ပါပဲ။ ပြေးနေရင် အရိပ်နဲ့လွတ်နိုင်မှာ မဟုတ်လား။ အရိပ်ကို အရိပ်မှန်သိသွားရင်တော့ ပြေးနေရမှာ မလိုတော့ပါဘူး။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သေတဲ့အခါမှာ သတိမရှိတတ်ပါဘူး။ သတိသာရှိမယ်ဆိုရင် ကြောက်စိတ် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်။ သေတဲ့ဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်နေမယ်။ မြင်လည်း မြင်ရမယ်ဆိုရင် သေတာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘဝတိုင်းဘဝတိုင်းမှာ သေဘူးတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို မေ့သွားကြ တယ်။ ခွဲစိတ်ခါနီး မေ့ဆေးဆရာဝန်က မေ့ဆေးပေးလိုက်သလိုမျိုး။ မေ့သွားရင် နာကျင်ကိုက်ခဲတာတွေလည်း မသိရတော့ဘူး။ သေတာကို ကြောက်နေလို့ ကိုယ့်ဘာ သာကိုယ် မေ့ဆေး ပေးသလို ဖြစ်သွားတတ်သလို ခန္ဓာအိမ်အသစ် ယူတဲ့အခါမှာလည်း မေ့နေတတ်တယ်။ ဒီတော့ သေတာလည်း မသိလိုက်ဘူး။ မွေးတာလည်း မသိဘူး။ ဘဝဆိုတာဟာ သေတာနဲ့ မွေးတာရဲ့ ကြားကာလမှာရှိတဲ့ စခန်းတစ်ခုပါပဲ။ မေ့နေတဲ့ အချိန်မှာ အဝတ်ဟောင်းကို လဲလိုက်တဲ့သဘော။ ယာဉ်ဟောင်းကို ထားပစ်ခဲ့တဲ့သဘော ပါပဲ။

သေခြင်းဟာ သတိမရှိတဲ့ အချိန်မှာသာ ဖြစ်ပေါ်တယ်။ သေတာကို သိချင်ရင် သတိရှိဖို့ လိုပါတယ်။ သတိမရှိတဲ့အခါမှာသာ အသက်ထွက်တတ်တာကို။

ဒါဖြင့် သေတာကို မြင်သိဖို့ ဘာနည်းလမ်းရှိသလဲ။

နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ သတိနဲ့ လေ့ကျင့်ပြီး သေတဲ့အချိန်ထဲကို ဝင်နိုင်တဲ့ နည်းပါ။ သမာဓိဝင်လိုက်တာဟာ သတိနဲ့ သေခြင်းပါပဲ။ ရှာနဲ့ဝင်လေ့ကျင့်မှု၊ သမာဓိစိုက်ဖို့ပါပဲ။ ဒါဟာ သတိကို လက်ကိုင်ထားပြီးသေခြင်းထဲ ဝင်ရောက်တဲ့ အလုပ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

လူမှုလစွမ်းအား အားလုံးစုစည်းပြီး တစ်ခုတည်းဖြစ်စေတာဟာ သမာဓိစိုက်တာပါပဲ။ တစ်ခုတည်းဖြစ်နေတဲ့ စွမ်းအားကို ရုပ်ကနေ ခွာလိုက်လို့တောင်ရပါတယ်။ စွမ်းအားစုက တခြား။ ရုပ်ကတခြားဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်တာမျိုး။

'ဖရို'ဆိုတဲ့ သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူထံကို အမှန်တရားသိချင်တဲ့လူ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ပြီတော့ ပြောတယ်။

'ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်ဗျာ၊ 'မန်ဆူ'ရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ဖြတ်ပစ်တော့ သူ့မှာ ဘာမှ မခံစားရဘူးတဲ့။ နာတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ မပြဘူးတဲ့။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ စိတ်ကူးယဉ်မဆန်လွန်းဘူးလား'

ဒီအခါ သူတော်စင်ကြီး 'ဖရို'က ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ ဟားတိုက်ရယ်တယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

'သင်မေးတဲ့မေးခွန်းက မေးသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏနေဦး။ ကျုပ်ခိုင်းတာ အရင်လုပ်ပါဦး။ ပြီးမှ သင်တက်တဲ့ဆင်ခြေကို ရှင်းပြပါမယ်' လို့ပြောပြီး..

သူ့ကို အုန်းသီးတစ်လုံးပေးလိုက်တယ်။

'အဲဒါကို သွားပြီး ခွဲလာခဲ့။ အထဲက အဆံလိုက် မပျောက်စေခဲ့နော်'

အဲဒီလူက ပြုံးပြုံးပျာပျာနဲ့-

'ဟာ... ဆရာ၊ ဒါကတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဒီအုန်းသီးက သိပ်နတော့ ကခုံကိုခွာရင် အဆံပါသွားမှာပဲ'

ဒါနဲ့ဆရာက.....

'ဒါဖြင့် ဟောဒီအုန်းသီးကို သွားခွဲ။ အဆံမပွန်းမပဲ့စေခဲ့'

ဆိုပြီး နောက်ထပ် အုန်းသီးတစ်လုံး ထပ်ပေးတယ်။ ဒီတော့.....

'ဒါကတော့ ရပါတယ် ဆရာ၊ အုန်းသီးကရင့်တော့ အဆံချည်းသက်သက် မပွန်းမပဲ့အောင် ခွဲထုတ်လို့ ရပါတယ်' လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီအခါမှာ ဆရာကြီး'ဖရို'က.....

'ကဲ... ဒါဆိုရင် သင်တက်ခဲ့တဲ့ ဆင်ခြေကို ဖြေပြီးသွားပြီ။ သဘောပေါက် ကယ်မဟုတ်လား'လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဟိုလူက နားမလည်နိုင်သေးဘူး။

'ဆရာ၊ ကျွန်တော် မေးတဲ့ကိစ္စက အုန်းသီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ကျွန်တော်တော့ သဘောမပေါက်ဘူး'

ဒီတော့ ဆရာက

'ကဲ... ကဲ အဲဒီအုန်းသီးလည်း မခွဲခဲ့တော့။ သင်ဟာ အုန်းသီးအနုအရင့်ကို သိနိုင်တယ်။ သင်ပညာရှိပဲ။ အုန်းသီးအနုကို ခွဲရင် ဘယ်လိုအခြေအနေရှိမယ်။ အရင့်ကို ခွဲရင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနေမှတော့ ခွဲပြနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဒီလိုရှိတယ် ဟောင်ရင်ရဲ့.....။ အုန်းသီးရင့်ရင် အုန်းဆံနဲ့ အခွဲဟာ ပူးကပ်မနေဘူး။ ခွာရလွယ်တယ်။ အုန်းသီးနတော့ သိတဲ့အတိုင်း အုန်းဆံနဲ့ အုန်းခွံကပ်နေတယ်။ သတ်သတ်ခွဲထုတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး.....'

'ဒီလိုပါပဲ...။ အုန်းဆံကတခြား။ အုန်းခွံက တခြား ဖြစ်သွားရင် သေခြင်းဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အခွံ၊ အစွပ်၊ ခန္ဓာ၊ ယာဉ်၊ အင်္ကျီနဲ့တူတဲ့ လူခန္ဓာပျက်စီးသွားသည့် တိုင်အောင် လူမှုလုပ်ငန်းကိစ္စမ်းအင်က ဘာမှ ဖြစ်မသွားဘူး။ အကောင်းအတိုင်း ချန်နေဦးမှာပဲ.....'

ဟုတ်ပါတယ်။

ဈာန်ဝင်တယ်။ သမာဓိစိုက်တယ်ဆိုတာ အုန်းဆံနဲ့ အုန်းဆံကွာအောင် လှေ့ကျင့်တာပဲ ဖြစ်တယ်။ လူ့ခန္ဓာနဲ့ လူ့စွမ်းအား သတ်သတ်စီ ဖြစ်မှန်းသိအောင် လှေ့ကျင့်တာ။ ဒါကြောင့် ဈာန်ဝင်တယ်ဆိုတာ သတိနဲ့ သေခြင်းပါပဲ။

သိပြီး သေတာဟာ အင်္ကျီဟောင်းကို ချွတ်ပြီး အင်္ကျီသစ်ကို ဝတ်လိုက်သလိုပါပဲ။ ခန္ဓာသစ် ယူလိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဈာန်က သေတဲ့ဖြစ်စဉ်ပါ။ ဈာန်ဝင်တဲ့အခါ သတိရှိတယ်။ သေတဲ့အခါ သတိရှိရှိနဲ့ သေနိုင်တယ်။

ဥပမာ။

ရေစက်တစ်စက်။

အဲဒီရေစက်ဟာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရေစက်တွေကြားမှာရှိတယ်။ အဲဒီရေစက်ဟာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရေစက်တွေကြားမှာ ရှိတယ်။ အဲဒီရေစက်ပေါ်မှာ နေရဲ့ အပူရှိန်ကျရောက်တဲ့အခါ အခိုးအငွေ့ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတယ်။ ဒီတော့ ပျောက်သွားတဲ့ ရေစက်ကို အနီးအနားက ရေစက်တွေက ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ သေသွားပြီလို့ မှတ်ယူကြတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီရေစက်ဟာ လေထုထဲမှာ မမြင်ရတဲ့ အခိုးအငွေ့တွေနဲ့ ရောသွားခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအခိုးအငွေ့တွေဟာ နည်းနည်းအေးလာရင် တိမ်ဖြစ်တယ်။ တိမ်က အေးပြီး မိုးရေစက်ဖြစ်တယ်။ မိုးရေက မြစ်ချောင်း၊ အဲဒီကနေတဆင့် သမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်သွားတယ်။ နောက် အဲဒီကတစ်ဆင့် ရေခိုးရေငွေ့တွေ ပျံ့တက်ပြီး မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ ဖြစ်ရပြန်တယ်။

အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု တင်ပြချင်ပါတယ်။

တစ်ခါက သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦးဟာ ဒုက္ခပင်လယ်တွေ ဝေပြီး ပြဿနာမျိုးစုံဖြစ်နေရတယ်။ သူ့ခမျာ လူတွေ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ သွားလာလှုပ်ရှားနေတာကို တွေ့လေ စိတ်ဆင်းရဲရလေ။ ဒီတော့ သူကြုံတွေ့နေရတဲ့ စိတ်ဒုက္ခကင်းဝေးရာကင်းဝေးကြောင်း ဘုရားမှာ တိုင်တည်တယ်။

'အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော် တောင်းဆိုပါရစေ။ တပည့်တော် ခံထိုက်တဲ့ ဒုက္ခကို ခံပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒုက္ခအများကြီးတော့ မပေးပါနဲ့ဘုရား။ နည်းနည်းပါးပါးဆို တော်ပါပြီ။ လောကကြီးမှာ လူတွေ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ အလင်းထဲမှာ ကလွဲခန့်လို့ မြူးတူးနေကြတယ်။ တချို့များ ညသန်းခေါင်အထိတောင် ကခုန်ပျော်ပါးနေကြတယ်။ တပည့်တော်မှာတော့ အမှောင်ထဲ လမ်းပျောက်နေရပါတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ဒုက္ခရောက်မယ့် အတူတူ သူများဒုက္ခနဲ့ လဲလို့ရရင်လည်း လဲပေးပါဘုရား...။

အဲဒီနောက် သူတော်စင်ကြီးဟာ အိပ်ပျော်နေတုန်း အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်မှာ နန်းပြဿင်ကြီးတစ်ခု ရှိရာကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ နန်းပြဿင်ထဲမှာ တိုင်တွေ ကလည်း အမြောက်အမြားပဲ။ ပြဿင်ထဲကိုလူတွေ အထုပ်ကိုယ်စီထမ်းပြီး ဝင်လာနေ တာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူတော်စင်ကြီး လန့်သွားတယ်။ ဘာအထုပ်တွေများ ထမ်းလာကြပါလိမ့်။ ဒါနဲ့ အသိတစ်ယောက် ကို တိုးတိုးလေး လက်တို့ပြီး မေးမိတယ်။ ထမ်းလာတာ ဘာအထုပ်တွေလဲလို့။ အဖြေကတော့ 'ဒုက္ခအထုပ်တွေ'တဲ့။

သူ အံ့ဩသွားတာပေါ့။ လူတွေရဲ့ ဒုက္ခအထုပ်တွေဟာ အရွယ်အစား တူနေကြ ပါလား။ ငါ့အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့လူတွေကို သိပ်စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေကြတယ် အောက်မေ့တာ။ မေးလိုက်တိုင်း အားလုံးလိုလို အဆင်ပြေပါတယ်ချည်းပြောနေကြတာ။ ခုတော့ အဲဒီလူတွေရဲ့ ဒုက္ခအထုပ်တွေလဲ ဓရာမကြီးနော်...။

ဒါနဲ့ သူလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခအထုပ်ကြီးကို ထမ်းလို့ ပြဿင်ထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တစ်နေရာကနေ အသံကျယ်ကြီးတစ်ခု ထွက်လာတယ်။

"ပါတဲ့ အထုပ်တွေကို ကိုယ့်တိုင်မှာကိုယ်ချိတ်လိုက်ကြပါ"

သူတော်စင်ကြီးကလည်း အများနည်းတူ တိုင်ကြီးတစ်ခုမှာ ချိတ်လိုက်ကြတယ်။ တကယ်တော့ ဒုက္ခအထုပ်ကြီးကို ဘယ်သူမှ ထမ်းမထားချင်ပါဘူး။ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် တောင် မသယ်ပိုးထားချင်ပါဘူး။

တစ်အောင့်လောက်နေတော့ အသံကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြန်ပါတယ်။

'ကြိုက်တဲ့အထုပ်ကို ပြန်ယူလိုက်ကြပါ'

ဒီအခါမှာ သူတော်စင်ကြီးက ကိုယ့်အထုပ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ယူလိုက်ပါတယ်။ သူဒီလို တွေးမိတယ်လေ။

'အထုပ်တွေအားလုံး အတူတူချည်း။ သူများဒုက္ခက ဘာတွေမှန်းလဲ မသိ။ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်းလည်း မသိ။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုတော့ ကိုယ်သိပြီးသာ။ ယဉ်ပါးပြီး သားဆိုတော့ ကိုင်တွယ်ရလွယ်တယ်...။'

ဒီတော့ သူတော်စင်ကြီးဘေးကလူက သူ့ကိုမေးတယ်။

'ဘာကြောင့် အမြန်လိုနေရတာလဲဗျာ။ ကိုယ့်အထုပ်ကို ဖြေးဖြေးယူလည်း ရပါတယ်'

ဒီအခါမှာ သူတော်စင်ကြီးကဖြေတယ်။

"ငါသူများအထုပ်ကို သွားယူမိမှာ စိုးလို့ပါ။ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် မပြေးနိုင်တဲ့ခရီးကို

နဂိုထက် ပိုပြေးလာနိုင်တယ်။ ဥပမာတစ်ခု- ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ရှိုးရှိုးပစ်လိုက်တာနဲ့ ဒေါသနဲ့ ပစ်တဲ့အခါမျိုး။ ဒေါသနဲ့ပစ်တာက ပိုအဝေးရောက်တယ်။ အဲဒီလိုလာတဲ့ စွမ်းအားဟာ နဂိုရှိတဲ့ စွမ်းအားကနေ တိုးတက်ပွားများအောင် ထုတ်ပေးလိုက်တာပါပဲ။

ရုပ်ကွက်တစ်ခုမှ လူတစ်ယောက်ဟာ အောက်ပိုင်းလေဖြတ်လို့ လုံးဝလမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ လက်တွေ့လည်း လှုပ်လို့မရဘူး။ တစ်နေ့ သူတို့ရုပ်ကွက်မှာ မီးလောင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေအားလုံး မီးလွတ်ရာပြေးကြ၊ လွှားကြပေါ့။ သူ့ကို ရှိမှန်းတောင် မသိကြတော့လို့ ကယ်ဖို့လည်း သတိမရကြဘူး။ မီးငြိမ်းလို့ ကိုယ့်နေရာကို ပြန်လာလို့ သတိရတဲ့လူတွေက သူ့အိမ်ကို လာကြည့်တယ်။ သူ့ကို အံ့ဩသွားကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ မီးလွတ်ရာ တစ်နေရာကို ရောက်နေခဲ့ပြီ။ သူ့အပြင်ရောက်နေတာဟာ သူ့ခြေထောက်နဲ့ လျှောက်ပြီး ရောက်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာ သူ့အထဲက စွမ်းအားစုက ဘေးအန္တရာယ်ကနေ လွတ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပါပဲ။ သူက ပြန်ပြောပါတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြောသေတဲ့လူလိုပဲ သတိရလိုက်တာနဲ့ ခြေတွေ လက်တွေ ပြန်လှုပ်မရအောင် ဖြစ်သွားတယ်။

အမှန်ကတော့ လူ့စွမ်းအားက ခေတ္တကျယ်ပြန်လာပြီး အဲဒီစွမ်းအားကပဲ ပြန်ကျွံသွားခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ ခန္ဓာထဲမှာရှိတဲ့ အဲဒီစွမ်းအားတွေဟာ ကိုယ့်တာသာကိုယ် ထည့်ထားတဲ့ အစွမ်းတွေပါ။ အဲဒီအစွမ်းတွေကို ဘယ်လိုထုတ်ရမှန်း လူတွေ မသိကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ တရေးအိပ်ပြီး ငြိမ်သက်မှုယူလိုက်တဲ့အခါ အားပြန်ပြည့်လာပါတယ်။

တရားထိုင်တာဟာ ပထမဆုံး ခန္ဓာထဲက စွမ်းအားကို ထုတ်ပစ်တတ်ဖို့ပါပဲ။ စိတ်ကပဲ အရာရာကို ဦးဆောင်တာပါ။ လူက ကိုယ့်စွမ်းအားကို စုစည်းရှုပ်သိမ်းလိုက်တာနဲ့ အုန်းခွံနဲ့ အုန်းဆံ လွတ်သွားပါတယ်။ သိပ်နေနေသေးရင် အုန်းခွံနဲ့ အုန်းဆံ ပူးကပ်နေမယ်။

ဒုတိယအချက်အနေနဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေစေဖို့ လွှတ်ထားရပါတယ်။ ဒါဟာ လူ့စွမ်းအားနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးအရာပါ။ လူ့စွမ်းအားနဲ့ ခန္ဓာကြားမှာ ရှိတဲ့ ပေါင်းကျွေးတံတားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ထွက်သက်ဝင်သက်ကို 'ပါဏ'အသက်လို့ ခေါ်ဆိုထားခြင်းပါပဲ။

ထွက်သက်ဝင်သက်ဆိုတာဘာလဲ။ အဲဒါမရှိတာနဲ့ လူ့ရဲ့ မူလစွမ်းအား ထွက်သွား ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူဟာ ထွက်သက်ဝင်သက်နား ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ သေသွား ပြီးလားတောင် ထင်ရပါတယ်။ အသေအခြေမသိရပါဘူး။ ထွက်သက်ဝင်သက်ဆိုတာ စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွက်တောင် ရပ်ထားလို့ မရဘူး။ အပြင်မှာ ရပ်ဖို့ ကြိုးစားရင် အထဲဝင်သွားတယ်။ အထဲမှာရပ်ဖို့ ကြိုးစားရင် အပြင်ထွက်ဖို့ ရုန်းကန်ပြန်တယ်။

ဒါကြောင့်တရားထိုင်တဲ့အခါ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို လုံးဝ လွှတ်ထားရပါတယ်။ ထွက်သက်ဝင်သက်ရပ်တာနဲ့ လူ့စွမ်းအားနဲ့ လူ့ပြတ်သွားတော့တယ်။

လျှပ်မလက်တဲ့အခါ အမှောင်မှာ ရှိတာတွေကို ဖြတ်ကနဲ မြင်ရတတ်တယ်။ လျှပ်မလက်တဲ့အခါမှာလည်း အာရုံထဲမှ စွဲကျန်နေတဲ့ အရာတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလို ဖြစ်တဲ့အခါ ရုပ်ကတခြား၊ စိတ်ကတခြားဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

ပထမအဆင့်မှာ ရုပ်ကို လွှတ်ထားရတယ်။

ဒုတိယအဆင့်မှာ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို လွှတ်ရတယ်။

တတိယအဆင့်မှာ စိတ်ကိုပါ ငြိမ်သက်အောင် လွှတ်ထားလိုက်ရတယ်။

ထွက်သက်ဝင်သက်ကို လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ စိတ်က ရပ်မသွားပါဘူး။ စိတ်ကို လွှတ်မထားရင် အသိမပါပဲ လည်နေမှာပဲ။ တွေးတောမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်နေ တတ်တယ်။ စိတ်ကို လွှတ်လိုက်တာနဲ့ အာရုံတွေကို သိလာပါလိမ့်မယ်။ သတိရှိ လာတယ်။

ဒါကြောင့် တတိယအဆင့်မှာ စိတ်အာရုံကိုပါ လွှတ်လိုက်ရတယ်။

အဲဒီသုံးချက်က လူလုပ်တဲ့အလုပ်ပါ။ စတုတ္ထအဆင့်ဟာ လုံးဝငြိမ်နေရုံပါပဲ။ အဲဒီအဆင့်မှာ လဲလျောင်းနေချင်လည်း နေနိုင်တယ်။ နေတတ်သလို နေလိုက်ရုံပဲ။

အခန်း(၄)
သတိနှင့် ဇာတိလျှို့ဝှက်ချက်

တကယ်တော့ မွေးတာနဲ့ သေတာဟာ ဒါးတစ်ခုရဲ့ မျက်နှာပြင် နှစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုပါရာကို နောက်တစ်ခုလည်း လိုက်ပါသွားတယ်။ ဖြစ်ရပ်နှစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုတည်းသော ဖြစ်ရပ်ရဲ့ အစွန်းနှစ်ခုပါပဲ။

သတိနှင့် သေဆုံးနိုင်သလို သတိနှင့်မွေးဖွားနိုင်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဘယ်လိုမွေးပြီး ဘယ်လိုသေကြမလဲ။

သေတဲ့အခါ သတိနှင့်သေရင် မွေးတဲ့အခါလည်း သတိရှိနေမယ်။ လူဟာ သတိမရှိဘဲ သေခဲ့လို့သာ သတိမရှိဘဲ မွေးဖွားလာတတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အတိတ်ဘဝကို သတိမရကြတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အတိတ်ဘဝရဲ့ သတိကတော့ အတွင်းစိတ် တစ်နေရာမှာ ကိန်းအောင်းနေတတ်တယ်။ အဲဒီသတိကို ပြန်မှတ်မိအောင် လုပ်လို့ရတယ်။

မွေးတာနဲ့ပတ်သက်လို့ တိုက်ရိုက်အနေနှင့် ဘာမှ မလုပ်ရဘူး။ သေတာနဲ့ပတ် သက်ရင်သာ တိုက်ရိုက်လုပ်ရပါတယ်။ သေပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတာမို့ လုပ်စရာရှိတာကို မသေခင်လုပ်ရပါတယ်။

သေနေတဲ့အချိန်ကျမှ သတိရှိအောင်လုပ်ရင် အလကားပါပဲ။ အချည်းနှီး အားထုတ်မှုပဲ။ သေတဲ့အခါ သတိရှိဖို့အတွက် မသေခင်ကတည်းက စောစောစီးစီး ကြိုတင်လုပ်ဆောင်ရပါတယ်။ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားမှု ရှိမနေရင်တော့ မေ့သွားမှာပါပဲ။
၁၉၁၅ ခုနှစ်တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါတယ်။

ကာသီတိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ပထမဦးဆုံး မေ့ဆေးမပေးဘဲ ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ခံယူခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

အစပိုင်းတုန်းကတော့ မေ့ဆေးမသုံးဘဲ ခွဲစိတ်ဖို့ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်သုံးဦးက

ငြင်းဆန်ခဲ့ပါတယ်။ ၂ နာရီ ၂ နာရီခွဲလောက်ကြာမယ့် ခွဲစိတ်မှုကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်လို့ အန္တရာယ်ကြီးမားကြောင်း သူတို့ ဆိုပါတယ်။

ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အန္တရာယ်က ဒီလိုပါ။ ခွဲစိတ်စဉ်မှာ နာကျင်လို့ ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားလာမယ်။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မရှိနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဆက်လက်ခွဲစိတ်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်မယ်။ အားလုံးဟာ ကမောက်ကမဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဆရာဝန်တွေက ခွဲစိတ်ဖို့ သဘောမတူကြဘူး။

ဒါပေမယ့် ဘုရင်ကြီးကတော့ 'ငါ့ ဈာန်ဝင်တဲ့အချိန်မှာ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး။ ၁ နာရီခွဲ ၂ နာရီလောက် ဈာန်ဝင်လို့ရတယ်'လို့ မိန့်တော်မူတယ်။ သူက မေ့ဆေးပေးပြီး ခွဲစိတ်တာကို လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ တွင်တွင်ငြင်းဆိုတယ်။

ဆရာဝန်တွေကလည်း လူတစ်ယောက် ဟောဒီလောက်ကြာအောင် နာကျင်မှုကို အောင့်မခံနိုင်ဘူးလို့ ရှင်းပြကြတယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကတော့ မိန့်တော်မူပါ။

'ငါ ဈာန်ဝင်တဲ့အချိန်မှာ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မလိုဘူး။ ၁ နာရီခွဲ ၂ နာရီလောက် ဈာန်ဝင်နိုင်တယ်.....'

ဘုရင်ကြီးရဲ့ ခိုင်မာလွန်းတဲ့ ဆန္ဒကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆရာဝန်တွေက လိုက်လျောလိုက်ကြတယ်။ ခွဲစိတ်မှုကြီး မပြုလုပ်ခင်မှာ ဘုရင်ကြီးကို ဈာန်ဝင်နိုင်ပြီး လက်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ အစမ်းသဘော ဖြတ်ကြည့်ကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးဟာ လုံးဝ နာကျင်မှုကို မပြဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အဲဒီ ဘုရင်ကြီးဟာ သတိမေ့လျော့ခြင်း မရှိဘဲ။ မေ့ဆေးပေးခြင်း မရှိဘဲ ခွဲစိတ်မှုကို ခံယူတဲ့ ကမ္ဘာ့ပထမဦးဆုံးလူသား ဖြစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

လူ့စွမ်းအားစုနှင့် ရုပ်ကို တခြားစီဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်မှုမှာ အဲဒီလိုအချိန်ကြာမြင့်အောင် ဈာန်ဝင်စားနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ 'ငါဟာ ရုပ်ခန္ဓာပါပဲ'လို့ နှမ်းစေ့လေးတစ်မျှ လောက် သံသယဝင်လိုက်တာနဲ့ ဈာန်ဝင်စားမှု ပျက်ပြားသွားနိုင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ သေခြင်းတရားဆိုတာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ခွဲစိတ်မှုကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လူ့ပင်ကိုယ်စွမ်းအားစုကို ခွဲထုတ်ပစ်ခြင်းဟာ သေခြင်းပါပဲ။ သေခြင်းဆိုတဲ့ ခွဲစိတ်မှုကြီးဟာ လူ့ပင်ကိုယ်စွမ်းအားစုကြီးက ပစ္စုပ္ပန်မှာရှိတဲ့ ခန္ဓာကို စွန့်ပစ်ပြီးနောက် ခန္ဓာကို ပြောင်းယူတဲ့လုပ်ငန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သဘာဝတရားက သေတော့မယ့် လူကို မေ့အောင် လုပ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီလို လုပ်ခြင်းအားဖြင့် နာကျင်မှု လုံးဝမရှိဘဲ မူလစွမ်းအားကို ခွဲထွက်သွား

စေနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ဘက်က အကျိုးယုတ်မှုကလည်း ရှိနေပြန်တယ်။ နောက်ခန္ဓာကိုယ် ယူပြီးတဲ့နောက်မှာ အရင်လုပ်ခဲ့တာကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ လုပ်မိနေတတ်တယ်။

တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ အရင်ဘဝက မှားခဲ့တာကို သိရင်တော့ ဘဝသစ်မှာ အဲဒီအမှားကို ရှောင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ လူတွေစုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ အသိအမြင်ပညာတွေကို သေခြင်းတရားက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရင်ဘဝက လုပ်ခဲ့ တာကိုလဲ ခုဘဝမှာ အရူးအမူး ပြန်လုပ်နေတတ်နေကြခြင်းပါပဲ။

အရင်ဘဝက ကာမဂုဏ်နောက်လိုက်ခဲ့သူတွေ၊ ငွေနောက်လိုက်ခဲ့သူတွေ ဒီဘဝမှာ လည်း နေ့မအား၊ ညမနား၊ ငွေနောက်တကောက်ကောက် ပျော်ပါးသောက်စားရင်း ဘဝမှာ အချိန်ဖြုန်း မူးမြဲရူးမြဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ အမှန်ကို သိခဲ့ရင်တော့ ဒီလိုဆက် လုပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်ဘဝကိုသာသိရင် ဒီအရူးအမူးလုပ်တဲ့ကိစ္စ ပျောက် သွားနိုင်ပါတယ်။

အတိတ်ဘဝကို မသိလို့ အကျိုးယုတ်နေရခြင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ သံသရာလည်နေရတယ်။ ဆီဆုံက ခွားလို မရပ်မနား ပြေးနေရတယ်။ စားဝတ်နေရေး ပြေလည်နေတာတောင် ဘဏ်စာရင်းက တိုးချင်သေးတယ်။ တစ်တိုက်က နှစ်တိုက်၊ ကားတစ်စီးက နှစ်စီး၊ လောဘ အတောမသတ် နိုင် ဖြစ်နေကြတယ်။ အချိန်အပတ်တွေ ရှိပါလျက် နေပူထဲ ပြေးနေရတယ်။

သေတဲ့အချိန်မှာ သတိမေ့တာဟာ အတော်ကို အကျိုးယုတ်စေပါတယ်။ အဲဒီလို မဖြစ်ဖို့ လေ့ကျင့်မှု အများကြီးလိုအပ်ပါတယ်။ သတိလေ့ကျင့်မှုကို အများကြီး လုပ်ရပါမယ်။

ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ လွယ်တဲ့ သေးငယ်တဲ့ အဆင့်ကနေ စလုပ်ရပါတယ်။ ခေါင်းကိုက်တာ၊ လက်နာကျင်တာကအစ သတိနှင့် စောင့်ကြည့်ရမယ်။ ဒီလို အသေး အများနာကျင်ကိုက်ခဲမှုတွေကို သတိနှင့် စောင့်ကြည့်ဖို့ အခွင့်အလမ်းပဲလို့ မှတ်ယူပြီး လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုရမယ်။ ဝေဒနာကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲရဘူး။ ဝေဒနာကို ရှုရမယ်။ ခေါင်းကိုက်တာတခြား ကိုယ်က တခြားလို့ မြင်အောင် ကျင့်ရမယ်။

အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု တင်ပြချင်ပါသေးတယ်။ 'ဆွာမီရာမ်'(၁၈၇၃-၁၉၀၆) အမေရိကန်ကို ရောက်ရှိနေခိုက် တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါ။

'ဆွာမီရာမ်' ပြောဆိုသမျှ စကားကို ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြဘူး။ နောက်ဆုံး သူ့ကို လာတွေ့တဲ့ အမေရိကန်သမ္မတကအစ မသိဘူး။ သမ္မတက 'ခင်ဗျားပြောတဲ့

စကားကို ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ဘူး... လို့တောင် ပြောယူရတယ်။

တကယ်တော့ ဆွာမိရာမ်ဟာ စကားပြောတဲ့အခါမှာ သူ့ကိုယ်သူ တတိယနေရာ (Third Person) ကနေ စကားပြောလေ့ ရှိတယ်။

သူ ထမင်းဆာတဲ့အခါ 'ငါ ထမင်းဆာတယ်'လို့ မပြောဘဲ 'ရာမ ထမင်းဆာတယ်'လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ 'ရာမခေါင်းကိုက်နေတယ်' စသဖြင့်ပေါ့...။

သူကတစ်ယောက်၊ ရာမကတစ်ယောက်၊ နားထောင်သူက တစ်ယောက်။

'ညတုန်းက ချမ်းလွန်းလို့ ရာမတော်တော် ဒုက္ခရောက်သွားတယ်'လို့ ပြောတော့ တစ်ဘက်လူက 'ခင်ဗျား ဘယ်သူ့အကြောင်းပြောနေတာလဲ'လို့မေးတယ်။ ဒီအခါ သူက ဖြေတယ်။ 'ရာမ အကြောင်းလေ'တဲ့။

"ဘယ် ရာမလဲ"လို့ ပြန်မေးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြပြီး "ဒီရာမပေါ့" လို့ပြောတယ်။

"ညက သူ အအေးဒဏ်ခံရတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တော့ ပြီးမိသေးတယ်" လို့လည်း ပြောလိုက် ပါသေးတယ်။

တစ်ခါမှာတော့ သူပြောတယ်။ "ရာမလမ်းလျှောက်ထွက်တုန်းက လူတချို့ရဲ့ အဆဲကို ခံလိုက်ရသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကြည့်စမ်း ဂုဏ်မက် တဲ့ရာမ၊ ဂုဏ်အပြုခံချင်တဲ့ ရာမ၊ အခုတော့ အဆဲခံနေရပြီ။ အကဲ့ရဲ့ခံနေရပြီလို့ တွေးမိလို့ ပြီးရသေးတယ်"

ဒါဟာ ဆွာမိရာမ်က သူနှင့် ရာမကို ခွဲပြီးမြင်လို့ပါပဲ။

စွမ်းအားစုက တခြား၊ ရုပ်ကတခြား၊ ဒီလိုမြင်ဖို့ကလည်း ကိစ္စအသေးအမွှားကစပြီး အလုပ်လုပ်ရပါတယ်။ ဘဝမှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ဒုက္ခတွေအသင့်ရှိနေကြတယ်။ ဒုက္ခသာမက သုခတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါတွေအားလုံး သိဖို့ လုပ်ရပါမယ်။

ဒုက္ခကမှ သိဖို့ လွယ်သေးတယ်။ သုခက အသိရခက်တယ်။ လူဆိုတာ စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့်ပဲ ပူးကပ်နေချင်တာကိုး။ ဒုက္ခနှင့်တော့ ဘယ်နီးချင်ပါ့မလဲ။

ဒါပေမယ့် ဒုက္ခနဲ့ သုခနှင့်ပါ ဝေးဖို့ လေ့ကျင့်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒုက္ခကို ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးပြီး ကျင့်ကြံနိုင်ပါတယ်။

ဥပမာ- လူတစ်ယောက် ဥပုသ်စောင့်တယ်ဆိုပါစို့။ အစာမစားဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံလုပ်ကိုင်ခြင်းပါပဲ။ ဥပုသ်စောင့်တာရဲ့ အခြေခံအကျဆုံး စမ်းသပ်မှုကတော့ ဆာနေတာကို သတိပြုဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအလုပ်ဟာ အလွန်တရာမှ လေးနက်ပါတယ်။ ခန္ဓာက ဆာနေတယ်။ ငါသိနေတယ်။ မနက်ဖြန် စားမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ် သက်သက်ကြောင့် ဒီနေ့ အဆာငတ်ခံတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

တကယ်တော့ လူတွေက ဆာတာကို သိပ်သတိမပြုဘူး။ မနက်ဖြန် ထမင်းစားမှာ ကို သတိရနေတတ်တယ်။ မနက်ဖြန်စားမယ့် အာရုံထဲမှာပဲ နစ်နေတတ်တယ်။ ဘာချက်စားမလဲဆိုတာ စိတ်က အစီအစဉ် ဆွဲနေတတ်တယ်။

ဒီလိုသာဆိုရင်တော့ ဥပုသ်စောင့်တာဟာ အချည်းနီးပါပဲ။ မနက်ဖြန် စားမှာကို သတိရနေရင် ဒီနေ့မစားတာပဲ ရှိမယ်။ မစားတာကို သတိပြုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဥပုသ်ဆိုတာ နီးကပ်စွာ နေခြင်း။ ဥပဝါသဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နှင့် နီးကပ်ဖို့ ခန္ဓာနှင့် ဝေးဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အစားစားပြီးတော့လည်း ဥပုသ်စောင့်နိုင်ပါတယ်။ အမှန်နှင့် နီးဖို့ ကျင့်နိုင်ပါတယ်။ ထမင်းစားသည့်တိုင်အောင် ငါထမင်းမလိုဘူး။ ခန္ဓာကသာ ထမင်းလိုတာလို့ သိမြင်ခံစားနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို ဒုက္ခကို ဆောင်ယူပြီး ကျင့်ကြံနိုင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီနေ့ဒီအချိန်အခါ မှာ ဒုက္ခကို လုပ်ယူစရာတောင်မလိုပါဘူး။ ဒုက္ခတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပြည့်လှုံနေပါတယ်။ ဒုက္ခကို ယူပြီး စမ်းသပ်အသုံးပြုတတ်ဖို့သာ လိုပါတယ်။ ဒုက္ခတခြား ငါကတခြားလို့ ကျင့်ယူနိုင်ရင် ဒုက္ခဟာ အကျိုးထူးဖို့ အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သွားပါလိမ့် မယ်။

သုခကိုလည်း ကျင့်ကြံရမယ့်အကြောင်း ပစ္စည်းတစ်ရပ်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူက သုခကို လိုလားကြတယ်။ ဒုက္ခလိုမျိုး သုခကတခြား။ ငါကတခြားလို့ ကျင့်ကြံဖို့ ခက်တယ်။

တကယ်မှာတော့ သုခနှင့်ဝေးအောင် ခံစားကြည့်ရတာက ဒုက္ခပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သုခနှင့် စိတ်ကို မခွာချင်ဘူး။ တစ်သားတည်း ဖြစ်နေချင်တယ်။ သည်းခြေကြိုက်လေ။ ဒုက္ခကတော့ မတတ်သာလို့ သာ ခံစားနေရတာ မဟုတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျင့်ကြံတဲ့အခါ သုခကိုလည်း စမ်းသပ်ကြည့်စေလိုပါတယ်။ ဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ ဒုက္ခနဲ့ အလိုအလျောက်လာတဲ့ ဒုက္ခတို့ဟာ နည်းနည်းတော့ ကွာခြားပါတယ်။ လူဟာ ဖိတ်ခေါ်တဲ့ ဒုက္ခနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားလေ့ မရှိဘူး။ သိနေတယ်။ ဧည့်သည်ဟာ ဧည့်သည်ပဲ။ အိမ်ရှင်ဖြစ်မသွားဘူး။

လမ်းသွားရင်း ဆူးစူးတာဟာ အန္တရာယ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒီမှာ ဒုက္ခဖိစီးလာလိမ့်မယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဆူးတစ်ချောင်းကိုယူပြီး ကိုယ့်အသားထဲ ထိုးလိုက်ပြီး နာကျင်တာကို စောင့်ကြည့်တာဟာ အလိုလိုစူးတာနဲ့ မတူနိုင်ဘူး။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက ဒုက္ခက မခေါ်ဘဲနဲ့ လာတတ်တယ်။ ခေါ်တဲ့ ဒုက္ခ မလာတတ်ဘူး။ သုခလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ခေါ်တဲ့သုခ မလာချင်ဘူး။ မခေါ်ချင်တဲ့

သုခက ရောက်လာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒုက္ခကို ခေါ်ယူနိုင်စွမ်းရှိတဲ့လူက သုခနှင့် ပြည့်သွားပါတယ်။ သုခနှင့် ပြည့်သွားသူဟာ ဒုက္ခဆိုတဲ့အကြောင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ ဝိတ်ခေါ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး။

ဒုက္ခကို ဝိတ်ခေါ်ပြီး စမ်းသပ်တာက သိပ်ကို လေးနက်ပါတယ်။ အဲဒါကို မစမ်းသပ်ခင် ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတဲ့ ဒုက္ခနှင့်ပဲ လေ့ကျင့်ပါ။ သေတာကို သတိရှိ လာနိုင်ပါတယ်။

ပီးဒီ အော့(စ်)ပင်စကီးဟာ ရုရှားက သင်္ချာပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးပါ။ သူဟာ သေခြင်းနှင့် ပတ်သက်လို့ ဒီရာစုနှစ်မှာ စမ်းသပ်မှုအများဆုံး ပြုလုပ်ခဲ့သူပါပဲ။ သူဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် သေဆုံးခါနီး နာမကျန်းဖြစ်နေတာတောင် စမ်းသပ်မှုပြုလုပ်ခဲ့တယ်။

သူ့ကို ဆရာဝန်တွေက အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေရမယ်။ လုံးဝမထရဘူးလို့ ညွှန်ကြား ထားတဲ့ ကြားထဲက သူ့လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ခဲ့တယ်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ လမ်း လျှောက်နေတယ်။ ပြေးတယ်။ ဒီတော့ ဆရာဝန်တွေ တွေးမရအောင် ဖြစ်ရတယ်။ အံ့ဩကြရတယ်။

'ခင်ဗျား လုံးဝ အနားယူသင့်တယ်။ အနားယူဖို့ မဖြစ်မနေကို လိုအပ်တယ်'လို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောပေမယ့် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူ့မဆုံးမီ သုံးလမှာ ကြီးပြီး ရင်းနှီးတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကို ခေါ်ထားတယ်။ စကားတော့ လုံးဝမပြောဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ သိပ်ကို အပင်ပန်းခံနေခဲ့တယ်။

သူ့ဝိတ်ဆွေတွေကလည်း ပြောကြပါတယ်။

"သေကာနီးအချိန်မှာတောင် သတိနှင့် နိုးကြားနေခဲ့တဲ့ လူကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ကြရပါပြီဗျာ။ သတိနှင့် နိုးကြားနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သေမင်း ဘယ်လိုခေါ်ဆောင်သွားသလဲဆိုတာကို တွေ့လိုက်ကြရပါတယ်"

တချို့ကလည်း ပြောသေးတယ်။

"သူဟာ မသေခင် သုံးလကတည်းက သတိရှိဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်တွေက အနားယူခိုင်းတာတောင် မနားဘူး။ သူပြောပြောနေခဲ့တဲ့ စကားကတော့ ငါ့သေတဲ့အချိန်မှာ သတိမေ့နေတာ။ လဲ့အိပ်နေရင်းနဲ့ သေသွားတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။ သေတာကို မြင်ရတဲ့ ခွန်အား အစွမ်းသတ္တိ ရချင်တယ်။ သတိရှိနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ သေချင်တယ်။ လမ်းလျှောက်ရင်း သေချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်"

တချို့ပြောပြတာက-

"ကျွန်တော်တို့လို ကျန်းကျန်းမာမာလူတွေတောင် သူ့နှင့် အတူနေရတာ ဒုက္ခ

ကောင်းကောင်းကြီး တွေသွားတယ်။ သူတို့ လှုပ်ရှားနေရတာ ဟောပန်းနှင်းနယ်လွန်းလို့ အနားယူကြရပေမယ့် သူကတော့ မနားဘူး။ ပင်ပန်းပုံလည်း မပေါ်ဘူး။ သူဟာ သေမယ့်တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်နေခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်တွေက နားခိုင်းတော့လည်း မနားဘူး။ ဆရာဝန်တွေ စမ်းသပ်ကြည့်တော့ သူမှာ တစ်လှမ်းလောက်လှမ်းဖို့ထောင် ခွန်အား မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်ခဲ့တယ်။

မသေဆုံးမီ အချိန်ပိုင်းလေးမှာ သူပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကတော့.....

“နောက်ဆုံးခြေလှမ်း ၁၀ လှမ်းပဲ လှမ်းနိုင်တော့မယ်။ အားလုံးနစ်ဝင်သွားနေသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါနောက်ဆုံး ခြေလှမ်းကို လှမ်းဦးမယ်။ နောက်ဆုံးထိ တစ်ခုခုလုပ်ရင်ပဲ သေချင်တယ်။ သတိရှိနေချင်တယ်။ မေ့သွားတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး.....”

အဲဒီလိုပြောပြီး နောက်ဆုံးခြေလှမ်းမှာ သူဟာ သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

သူ့လို လမ်းလျှောက်ရင်း သေသွားတဲ့လူ ကမ္ဘာမှာ ရှိချင်မှ ရှိမယ်။ သူဟာ နောက်ဆုံးခြေလှမ်း လှမ်းတဲ့အထိ စကားပြောနေခဲ့သေးတယ်။ “ဒါ နောက်ဆုံးခြေလှမ်းပဲ။ ငါလဲ ကျတော့မယ်” ဆိုတဲ့အထိ ပြောသွားတယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ အဲဒီအပြင် ရှိပဲ၊ သေးတယ်။

“ခန္ဓာထဲက ငါ မကြာမီလေးက ခွာနေပြီဖြစ်တယ်။ ငါက ခန္ဓာမဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ သိနေတာ ကြာပြီ။ ငါရှိနေတယ်။ ခန္ဓာနှင့် ငါ ဆက်သွယ်မှုပြတ်လည်း ငါတော့ ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ခန္ဓာပဲ လဲကျလိမ့်မယ်။ ငါလဲကျတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူ အဲဒီလိုပြောနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ခွန်းလွှဲတောက်ပနေတယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးဟာ အေးငြိမ်းတည်ကြည်နေတာ သိသာလွန်းတယ်။ သူဟာ နောက်ဆုံးတံခါးပေါက်တစ်ခုဆီကို ပြူးပြီးခွင်ခွင် ရပ်နေသလိုပါပဲ။

အဲဒီလိုဖြစ်လာနိုင်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ရပါမယ်။ အမြဲလည်း လေ့ကျင့်နေရတယ်။ ပြင်ဆင်မှု ပြည့်စုံသွားရင် သေဆုံးခြင်းဟာ အံ့သြဖွယ် ဖြစ်စဉ်တစ်ခု ဖြစ်သွားပါမယ်။ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ဖြစ်ရပ်တစ်ခု လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

သေခြင်းဆိုတဲ့ ဖြစ်စဉ်ဟာ မိတ်ဆွေသဘောကို ဆောင်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ် ပါတယ်။ အဲဒီဖြစ်စဉ် ထဲမှာပဲ ဘဝရှင်သန်မှုဖြစ်စဉ်ဆိုတာ ရှိနေပါတယ်။

ညမောင်လေ ကြယ်တာရာတွေ ပိုတောက်လာလေ။ ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေပုံ ပြီး ညမောင်လွန်း နေတဲ့အချိန်မှာ လျှပ်လက်ရင် ပိုပြီး လင်းထိန်သွားတာတွေကို သတိပြုမိကြပါသလား။

အဲဒီလိုပဲ သေဆုံးတဲ့အချိန် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမောင်လာတဲ့အခါမှာ လူ့မူလ

စွမ်းအားစုကလေးက ပိုပြီး လင်းလက်လာတယ်။ ပတ်ပတ်လည်မှာ မည်းမှောင်သွားတော့ အလယ်မှာ ပိုလင်းသွားတဲ့ သဘောမျိုးပါပဲ။ အဲဒါဟာ မူလစွမ်းရည်ရဲ့ သင်္ကေတပါ။

သေဆုံးသွားတဲ့အခါ သတိလွတ်နေလို့သာ လူဟာ အလင်းထုကြီးကို မမြင်ကြရ ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သတိသာရှိရင် မြင်နိုင်ပါတယ်။

ဒီအတွက် ပြင်ဆင်ရပါတယ်။ ဈာန်သမာဓိအတွက် လေ့ကျင့်ရပါမယ်။ လွတ်မြောက်ချင်ရင် ငြိမ်းချမ်းချင်ရင် ဈာန်သမာဓိကျင့်ရပါလိမ့်မယ်။ ဈာန်ဝင် သတိပြည့်သွားရင် သေဆုံးတာကို ရှုကြည့် နိုင်ပါတယ်။

သေတဲ့အခါ သတိရှိရင် မွေးတဲ့အခါလည်း သတိရှိမယ်။ သတိရှိရှိ မွေးလာတဲ့ လူက ဒီတစ်ဘဝပဲ နေထိုင်ရတော့မယ်။ ဒီတစ်ဘဝပြီးရင် သံသရာကနေ ကျွတ်သွားပါမယ်။ လွတ်မြောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

တိဘက်မှာ 'ဗာရဒီ' လို့ခေါ်တဲ့ ဈာန်ဝင်လေ့ကျင့်မှုတစ်မျိုး ရှိပါတယ်။ အဖိုးတန်တဲ့ လေ့ကျင့်မှုတစ်ရပ်ပါပဲ။ 'ဗာရဒီ' ကိုသေဆုံးတဲ့အခါမှာ အသုံးပြုကြပါတယ်။ 'ဗာရဒီ' ဆိုတာဟာ သေဆုံးတော့မယ့် လူကို သတိရအောင် အပြင်ကနေ လုပ်ပေးကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနည်းဟာ ဈာန်ဝင်လေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့လူကိုပဲ လုပ်ခိုင်းပါတယ်။ လေ့ကျင့်မှု မရှိခဲ့တဲ့လူကို လုပ်လို့ မရပါဘူး။

သေဆုံးသွားတဲ့လူဟာ ထွက်သက်ဝင်သက် မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် လူက သူ့ရဲ့ ရုပ်နဲ့ လူ့စမ်းအားစု ကွာသွားတာကို အချိန်အတော်ကြာမှ သိရတယ်။ ရုပ် အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ကိစ္စလုပ်ကြတော့မှ သူ့သိရတော့တယ်။

လူဟာ သေဆုံးတဲ့အချိန် ထွက်သက်ဝင်သက်မရှိတဲ့အချိန်မှာ လူ့စွမ်းအားစုက ခေတ္တကန့်သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နာကျင်ကိုက်ခဲတာကို မသိတော့ဘူး။ အပြင်က လူတွေက ရင်ဘတ်စည်တီး ငိုကြွေးကြလို့သာ သေသွားပြီလို့ နားလည်လိုက်ကြတယ်။

အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တာဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ သေတဲ့လူရဲ့ စွမ်းအားစုကို သူ့ရဲ့ခန္ဓာမရှိတော့ကြောင်း အသိပေးလိုက်ဖို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် 'ဗာရဒီ' လုပ်တဲ့ အခါ ပြေးမသွားနဲ့ ခန္ဓာ မီးရှို့တာကြည့်ဦး။ သင်္ချိုင်းမှာ အခြားလူတွေ လိုက်ဖို့တဲ့အခါ မင်းလည်း ရှိလိမ့်မယ်။ မီးလောင်နေတဲ့ ခန္ဓာကို မြင်သွားရရင် ခန္ဓာအတွက် တွယ်တာမှု ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမှ လူရဲ့ စွမ်းအားစုက မောဟလုံးဝ ကုန်ခန်းသွားလေ့ ရှိတယ် လို့ ဘေးကနေ ပြောပြနေတတ်ပါတယ်။

သေဆုံးသွားတဲ့ အယောက်တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်လောက်ပဲ ကိုယ့်ခန္ဓာမီးရှို့ တာကို မြင်ရတတ်ပါတယ်။ ကျန်လူတွေကတော့ သေတဲ့အချိန်မှာ သတိမရှိကြလို့

ကိုယ့်ခန္ဓာမီးရှို့တာကို မမြင်ကြရဘူး။ မြင်ရတဲ့ လူတွေထဲမှာတောင် တချို့စွမ်းအားစုက ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။ မီးရှို့တဲ့နေရာကို လိုက်မသွားကြဘူး။

'ဗာရဒို' လုပ်ထားလို့ သိတဲ့ တချို့စွမ်းအားစုကသာ ထွက်မပြေးကြပါဘူး။ သူတို့ဟာ အရေးကြီးတဲ့ အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုကို အလွတ်မခံကြဘူး။ မီးသဖြိုဟ်နေတာ။ ကိုယ့်ခန္ဓာကို ပြာကျသွားတာကို ကြည့်သွားကြတယ်။

သေဆုံးသွားတာနှင့် လူ့စွမ်းအားစုဟာ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားတော့ တယ်။ အဲဒီကမ္ဘာသစ်က လူ့စွမ်းအားစုကို ထိတ်လန့်စေပါတယ်။ လူ့ဘုံလောကရဲ့ ဘယ်အတွေ့အကြုံနှင့်မှ မတူပါဘူး။ လုံးဝမသိတဲ့ နေရာ၊ လုံးဝမသိတဲ့ လူတွေ ရှိတဲ့နေရာ၊ ကိုယ်မသိတဲ့ ဘာသာစကားပြောတဲ့ နေရာ၊ ရောက်သွားတဲ့လူတိုင်းက ကြောက်နေကြမှာ အမှန်ပါပဲ။ မပုံမရဲ ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်။ ဒါတောင်မှ အဲဒါဟာ လူအချင်းချင်းမှာ ကြုံတွေ့ခံစားရတဲ့ကိစ္စ။

ရုပ်နာမ်ထဲက စွမ်းအားစု လွတ်သွားတဲ့အခါ လောကသစ်စတင်တော့တာပါပဲ။ ခန္ဓာမရှိတဲ့ လောကသစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ လုံးဝမသိကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် ခန္ဓာမဲ့လောကထဲ ရောက်တာနဲ့ ထိတ်လန့်ကြမှာပါပဲ။

လူအများစုဟာ သတိမရှိဘဲ သေဆုံးခဲ့ကြလို့ ခန္ဓာမဲ့လောကကို မသိရပါဘူး။ ဒါကြောင့် 'ဗာရဒို' လုပ်ပြီး နားလည်အောင် ရှင်းပြကြရတယ်။ သေတဲ့အခါ 'ဗာရဒို' လုပ်လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မွေးတဲ့အခါမှာတော့ လုပ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။

လောကမှာ နေဥစ္စာပြည့်ဝတဲ့လူက ကိုယ်ကြိုက်တဲ့တိုက်ကိုရွေးပြီး ဝယ်နိုင်သလို သတိနှင့် သေတဲ့ လူဟာ စိတ်ကြိုက်သန္ဓေသားခန္ဓာကို ရွေးနိုင်ပါတယ်။ တိုက်ဝယ်ဖို့ နေ့စွမ်းအား လိုအပ်သလို လိုချင်တဲ့ ခန္ဓာရဖို့ သတိစွမ်းအားလိုအပ်ပါတယ်။

ဆင်းရဲတဲ့ လူက ဆင်းရဲတာကိုပဲ ရွေးနိုင်တယ်။ သူလိုချင်တဲ့ တိုက်မဝယ်နိုင်ဘူး။ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး။

နီးကြားရင်း သတိနှင့် သေဆုံးသူကတော့ လိုချင်တဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို ရွေးပါတယ်။ စိတ်ကြိုက်အခြေအနေကို ရွေးပြီးမွေးလို့ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုရနိုင်တယ်။ လွတ်လပ်မှုအပြည့် ရရှိတယ်။ လွတ်မြောက်နေတဲ့ လူလို နေလို့ရပါတယ်။

အခုဘဝမှာ ကြိုးစားတဲ့ လူဟာ နောက်ဘဝမှာ လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒီဘဝမှာ လွတ်မြောက်သူကတော့ ပထမရက်ကတည်းက ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိသူဖြစ် ပါတယ်။

လောကမှာ ဘာတစ်ခုမှ မသေချာပါဘူး။ သေချာတာဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒါကတော့ သေခြင်းတရားပါပဲ။ သေခြင်းတရားလောက် သေချာတာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ ကိစ္စအားလုံးမှာ သံသယထားနိုင်တယ်။ သေခြင်းနှင့် မတ်သက်လို့ သံသယမထားနိုင်ပါဘူး။ ထားဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ သေခြင်းတရားကို အားလုံးဟာ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ကြရမှာပါပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာ လုပ်ထားဖို့ လိုပါတယ်။ ဈာန်ဝင်လေ့ကျင့်တဲ့ တရားအားထုတ်မှုဟာ သတိနှင့် နိုးကြားစေဖို့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။

ဈာန်ဝင်တယ်ဆိုတာ အာရုံကို တစ်နေရာတည်းမှာ စုထားတာဖြစ်ပါတယ်။ ဈာန်သတိကို တစ်နေရာမှာပဲ စုစည်းလင်းထိန်အောင် လုပ်ရပါမယ်။ ဇွမ်းအားကို လိုချင်တဲ့ဘက်ဆီပဲ စီးသွားအောင် လုပ်ရပါတယ်။

ဒီလိုလုပ်တဲ့နေရာမှာ အခန်းမသင့်ရင် အဇ္ဈာယ်ရှိပါတယ်။ ရှေ့ခန်းတစ်နေရာမှာ တုန်းက ဆရာကြီး 'အိုရိုး' ထံမှာ ပါမောက္ခအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဇာတိသရဉာဏ်ရအောင် လုပ်ခဲ့ပြီးမှ အတိတ်က ပြည့်တန်ဆာဘဝကို မြင်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့တာကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဈာန်လေ့ကျင့်မှု ပြည့်ဝသွားရင် အတိတ်ဘဝကို မြင်လွယ်သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ခုနကလိုပဲ မြင်ပြီး ရူးသွပ်သွားမတတ် စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ အဲဒီဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ထားပါမှ အန္တရာယ်ကင်းပါလိမ့်မယ်။

အရင်ဘဝက လူကောင်းဟာ အခုဘဝမှာ လူဆိုးဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အခုဘဝက လူဆိုးဟာ နောင်ဘဝမှာ သူတော်စင်လူကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဥပမာတစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦး နေထိုင်တဲ့ သင်္ခန်းကျောင်းတစ်ခုနားမှာ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်နေထိုင်တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးအိမ်က လှုပ်လှထွက်ကို သူတော်စင်ကြီးအမြဲ မြင်နေရတယ်။ အမျိုးသမီးကတော့ သူတော်စင်ကြီးကိုပဲ စိတ်ထဲ အမြဲသတိရနေတတ်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရင်နာနေလေ့ရှိတယ်။

သူတို့ဟာ ထစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မရှေးမနှောင်း ဆုံးပါးသွားကြတယ်။ ပြည့်တန်ဆာအမျိုးသမီးက ကောင်းကင်ဘုံကိုရောက်ပြီး သူတော်စင်ကြီးကတော့ ငရဲဘုံကို ကျသွားတယ်။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာပါ။ လူရဲ့စိတ်ဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ 'ကံ' ကံ၏ အကျိုးကို ဖန်တီးပေးနေတာဖြစ်ကြောင်း သတိချုပ်စရာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အတိတ်ဘဝကိုသိချင်ရင် စိတ်အာရုံကို အတိတ်ဘဝဘက်လှည့်ထားရပါမယ်။

ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝအတွက် အကျိုးရှိတာ စိတ်ကို အနာဂတ်ဘက် လှည့်ထားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လူဆိုတာ အနာဂတ်ကို စိတ်ဝင်စားတာကြောင့်မို့ ပေဒင်မေးလေ့ရှိပါတယ်။ လူ့သဘာဝက အနာဂတ်ကို ပိုသိချင်ကြတယ်။ အတိတ်ဘက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ အနာဂတ်အကြောင်း ခြောက်လလောက်အထိ လုံးဝစဉ်းစားခြင်း မပြုရပါဘူး။ အနာဂတ် မရှိသလို နေထိုင်လေ့ကျင့်ရပါတယ်။

အတိတ်ဘဝကို ရုတ်ခြည်းသွားလို့ မရပါဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်ပြန်ဆုတ်ရ ပါတယ်။ (တချို့ကလေးတွေ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို ၃-၄ နှစ်အရွယ်မှာ ပြော တတ်ကြပါတယ်)။

အတိတ်ဆီက နောက်ပြန်သွားရင် လုံးဝ သတိမပြုမိခဲ့တာတွေကို သတိပြုလာပါ လိမ့်မယ်။ လူ့ရဲ့ မသိစိတ်တစ်နေရာမှာ အတိတ်ဟာ ကိန်းအောင်းနေပါတယ်။ အဲဒါကို 'အာလယာဝိညာဉ်' လို့ ခေါ်ဆိုပါတယ်။ ဘဝဘဝက စိတ်အာရုံတွေက အဲဒီစိတ်ဟောင်း (Store of conscious) မှာ စုနေပါတယ်။ အတိတ်ဘဝကို သိသွားပြီးတဲ့သူဟာ ယခုလက်ရှိဘဝမှာ ပုံမှန်ဖြစ်ဖို့ အချိန်ယူရပြန်ပါတယ်။

တစ်ခါက သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦးထံကို လူတစ်ယောက်ဟာ တပည့်ခံဖို့ ရောက်ရှိ လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတော်စင်ကြီးက နောက်ထပ်တပည့်လက်သားတွေ လုံးဝ လက်မခံတော့ဘဲ အခြေအနေမျိုး ရှိနေတယ်။

အဲဒီလူက 'ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်တပည့်အဖြစ် လက်မခံတာဘဲခင်ဗျာ' လို့ မေးတယ်။ ဒီအခါ သူတော်စင်ကြီးက ခုလို ရှင်းပြပါတယ်။

'အရင်ဘဝတုန်းက တပည့်တွေ လက်ခံခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတပည့် တွေဟာ ခု ရန်သူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ တပည့်လက်ခံတာဟာ ရန်သူပွားအောင် လုပ်သလိုပဲ။ မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံခြင်းဟာ ရန်သူမျိုးစေ့ချတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒီတော့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ နီးအောင်လုပ်တာဟာ ဝေးအောင်လုပ် တာနဲ့ အတူတူပဲ။

ချစ်တဲ့လူနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာစရာဖြစ်ပေမယ့်၊ မချစ်တဲ့လူနဲ့ ဝေးရတာဟာလည်း ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်ပြန်ရော။ ချစ်တဲ့လူနဲ့ ကွဲရတာ ဝမ်းနည်းရသလို မချစ်တဲ့လူနဲ့ နီးရပြန်တော့ ဝမ်းနည်းရပြန်တယ်။

အတိတ်ကို သတိရလာမှုဟာ လက်ရှိ အခြေအနေကို အများကြီးပြောင်းလဲစေ ပါတယ်။ စိတ်ပိုင်းခံစားမှုကိုလည်း ပြောင်းလဲစေတယ်။

တရားအားထုတ်တဲ့အခါ အတိတ်ပေါ်ချင် ပေါ်လာမယ်။ ဒါပေမယ့် ကြည့်သာ ကြည့်ပါ။ မပတ်သက် ချင်ပါနဲ့။ မပတ်သက်ဘဲနေနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။

သာကေတစ်ခု ပြချင်ပါတယ်။

အသက် (၁၂)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆရာကြီး 'အိုရှိုး' ထံ ခေါ်ယူ လာဖူးပါတယ်။ အဲဒီကလေးမလေးဟာ ဘဝသုံးခုကို သတိရနေသူလေးပါ။ တရားအား ထုတ်မှုကြောင့် မြင်သိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သဘာဝချို့ယွင်းမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို သဘာဝချို့ယွင်းမှုကြောင့် အတိတ်ကို သိနေခြင်းဟာ အကျိုးယုတ်စရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သလို အန္တရာယ်လည်း များပါတယ်။

တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ မျက်စိသုံးလုံးပါလာမယ်။ လက်လေးဘက်ပါလာ မယ်ဆိုရင် အမြင်အား ပိုကောင်းမယ်။ ခွန်အားဗလ ပိုရှိလာမယ်လို့ မိတ်ဆွေယူဆ ပါသလား။ အမှန်တော့ သူ့အတွက်ပိုပြီး အားယုတ်စရာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေ ချည်းပါပဲ။

ဆရာကြီး 'အိုရှိုး' က (၃) ဘဝကို မှတ်မိနေတဲ့ ကလေးမကို လေ့လာပါတယ်။ မိန်းကလေးဟာ ဒုတိယဘဝမှာ ဆရာကြီးတို့ရွာကနေ မိုင် (၈၀) လောက်ဝေးတဲ့ရွာမှာ အသက် (၄၀) အထိ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့နဲ့ နေခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေဟာ အခုထိ အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒီဘဝတုန်းက သူ့အစ်ကို၊ သားသမီး၊ သမက် စတာတွေအားလုံးကို မှတ်မိနေမယ်။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ နဖူးမှာရှိတဲ့ ဒဏ်ရာကိုလည်း သတိရတယ်။ အဲဒီဒဏ်ရာဟာ သူ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ မြင်းပေါ်ကကျပြီး ရတဲ့ဒဏ်ရာ ဆိုတာ မှတ်မိနေတယ်။ သူ့အိမ်မှာ ဒဂါပြားတွေ မြှုပ်ထားခဲ့တာတွေလည်း လိုက်ပြလို့ တူးဖော်ကြည့်တော့ တွေ့ကြရတယ်။

ပထမဘဝက အာသံပြည်နယ်မှာ (၇) နှစ်အရွယ်မှာပဲ သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ဆုံးစဉ်က ငယ်သေးတာကြောင့် ရွာနာမည်ကို မပြောပြနိုင်ပေမယ့် အဲဒီအရွယ်မှာ တတ်ခဲ့တဲ့ အာသံဘာသာစကားကိုတော့ အနည်းအကျဉ်း ပြောပြနိုင်သေးတယ်။ အာသံ 'အက' ကို လည်း ကနိုင်တယ်။

သူ့ရဲ့ သုံးဘဝသက်တမ်းကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် အာသံမှာ (၇) နှစ်၊ ဒုတိယဘဝမှာ (၄၀) နှစ်၊ အခုဘဝမှာ (၁၂) နှစ်ဆိုတော့ စုစုပေါင်း (၅၉) နှစ်။ အဲဒီအတောအတွင်း အားလုံးကို သတိရနေတယ်။

သူ့ပုံစံဟာ ကလေးနဲ့မတူဘဲ အသက်လေးငါးဆယ် အရွယ်မိန်းမကြီးလို ဖြစ်နေပါ တယ်။ တခြား ကလေးတွေနဲ့လည်း မကစားဘူး။ လူသာငယ်နေတာ အတွေ့အကြုံက

ယဉ်ကျေးစာအုပ်တိုက်

(၆၀) အရွယ် အဘွားကြီးလို ဖြစ်နေတာကို။ (၁၂) နှစ်အရွယ် ခံစားမှုမျိုး လုံးဝရှိမနေပါဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို အတိတ်ဘဝတွေကို မေ့အောင် လုပ်ရပါမယ်။ ဒါမှသာ အခုတာဝန်မှာ ပုံမှန်အခြေ အနေအတိုင်း နေနိုင်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် မိတာတွေက သဘောမတူတဲ့အတွက် ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ရတယ်။ နောက်ဆုံး ကောင်မလေးခမျာ ရူးသွပ်သွားရှာတယ်။

ဒါကြောင့် စိတ်အာရုံမှာ ပေါ်လာသမျှ မိမိနဲ့ ပတ်သက်သလို နေနိုင်တတ်ရမယ်။ အတိတ်ဘဝက အာရုံတွေ ပေါ်လာသည့်တိုင်အောင် ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။

ဘဝဟောင်းကို မြင်ရတာဟာ အိပ်မက်မက်သလိုပါပဲ။ အတိတ်ဘဝကို မြင်ဖူးသွားတဲ့လူဟာ ဒီဘဝကိုလည်း အိပ်မက်လိုသဘောထားလာတော့တယ်။ လူ့လောကဟာ မာယာဘုံကြီးပါပဲ။ မျိုးတူအရောင်တွေချည်းပါပဲ။

အတိတ်ဘဝက တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ စုဆောင်းခဲ့ရတယ်။ နေ့မအား၊ ညမအား ပင်ပန်းတကြီး ရှာဖွေခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဘဝမှာတော့ အဲဒါတွေဟာ အိပ်မက်လိုပဲ မဟုတ်လား။

ရှေးက ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောပြချင်ပါတယ်။

ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးဟာ အသက်ငင်နေတဲ့ သားလေးရဲ့ ဘေးမှာ စောင့်နေတာ

(၈) ရက်ရှိနေပြီ။ အဲဒီမနက် လေးနာရီလောက်ကျတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ တစ်ချက်အိပ်ပျော်သွားတယ်။

အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သား (၁၂) ယောက် ဖခင်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ အခုဘဝ ပိုင်ဆိုင်နေတာက ဧကပုတ္တူတစ်ဦးတည်းသော သား။ အိပ်မက်ထဲမှာကတော့ သူပိုင်တဲ့ နန်းတော်ကြီးဟာ ခန်းနားလွန်ပါဘိ။ သားတွေကလည်း ချောမောလှပြီး တောင့်တင်းခိုင်မာလိုက်ကြတာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမြင့်မြတ်ဆုံး ဘုရင်ဧကရာဇ်ကြီး.....။ ဘုရင်ကြီးဟာ စိတ်ချမ်းမြေ့ပြီး ပီတိတွေ ပြာနေရတယ်။

အိပ်မက်ဆိုတာကလည်း ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။ တစ်ခဏတာ အချိန်လေးအတွင်းမှာ ရှည်ကြာလှတဲ့ အချိန်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မက်လို့ရတယ်။ အိပ်မက်ရဲ့ အချိန်တာနဲ့ လူ့ဘဝအမှန်ရဲ့ အချိန်နာရီတွေဟာ မတူညီကြပါဘူး။

ဘုရင်ကြီးရဲ့ အိပ်ပျော်ချိန်ဟာလည်း တစ်ခဏလေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတစ်ခဏလေးအချိန်လေး အတွင်းမှာ သား (၁၂) ယောက်ရဲ့ အခြေအနေ၊ မိဖုရားတွေအခြေအနေ၊ တိုင်းပြည်အကျယ်အဝန်း စတဲ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ခံစား၊ စံစားမှုတွေနဲ့ချည်း ပြည့်နှက်နေပါတယ်။

သူ့အိပ်မက်မက်စဉ်မှာပဲ ဒီက တစ်ဦးတည်းသော သားတော်လေးလည်း ဆုံးပါး

သွားရှာတယ်။ မိဖုရားရဲ့ ကျယ်လောင်တဲ့ ငိုသံကြောင့် ဘုရင်ကြီး လန့်နိုးသွားတယ်။ မိဖုရားကတော့ ဘုရင်ကြီး ထိတ်လန့်နေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။

“အရှင်မင်းကြီး ဘာကြောင့်များ ငေးမောနေရတာလဲဘုရား။ မျက်ရည်လည်း မကျပါလား။ ထိတ်လန့်ပူဆွေးရာက နှုတ်များ ဆွံ့အသွားတာလား ဘုရား... ”

ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက ဖြေတယ်။

“ငါထိတ်လန့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခရောက်နေတာ။ ငါဘယ်သူ့အတွက် ငိုရမှန်းမသိဖြစ်နေ တယ်။ စောစောက ရှိနေခဲ့တဲ့ သား (၁၂) ယောက်က အခု မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီအတွက် ငိုရမလား။ ဒီတစ်ဦးတည်းသား ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ငိုရမှာလား။ ငါစဉ်းစားလို့တောင် မရနိုင်ဘူး။ ဟိုသားတော် (၁၂) ယောက်။ ဟိုနန်းတော်ကြီး။ ဟိုနိုင်ငံတော်ကြီးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒီမှာကျတော့ ဒီနန်းတော်၊ အသက်မရှိတော့တဲ့ ဒီသားတော်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဟိုဟာနဲ့ ဒီဟာ ဘယ်ဟာက အမှန်တဲ့လဲ”

ဟုတ်ပါတယ်။ အတိတ်ဘဝကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရရင်ပဲ ပြဿနာလှလှကြီး တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ဝေဝေဝါဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်သလို ပဲပေါ့။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသမျှ ငိုစရာဆို ငိုလိုက်၊ ရယ်စရာဆို ရယ်လိုက်၊ ဒေါသဖြစ်စရာဆို ဒေါသဖြစ်လိုက်နဲ့ ခံစားရတယ်။ သတိပြန်ဝင်လာမှ ဒါဟာ တကယ် မဖြစ်တော့ဘူး။ ဇာတ်လမ်းပဲဆိုပြီး စိတ်သက်သာရာရသွားတယ်။ ပုံမှန်အခြေအနေ ပြန်ရောက်သွားတယ်။

အိပ်မက်ဆိုတာမျိုးက အထဲမှာ လူဆိုးဖြစ်နေရင် ခဏပဲ မက်တယ်။ အိပ်မက် ကောင်းပြီး စည်းစိမ်ခံနေရတယ်ဆိုရင် မက်တာကြာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အပြင်မှာ လူဆိုးဟာ လူကောင်းထက် တရားပေါက်ပြန်တတ်တယ်။ လူကောင်းက သံသရာရှည် နေတတ်ပါသေးတယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ အရင်ဘဝက တိရစ္ဆာန်ကောင် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ဘဝမှာ တိရစ္ဆာန်မဖြစ်နိုင်ဘူး။

လူဘဝမှာ ကံ ကံ၏အကျိုးအတိုင်း သံသရာအကြာကြီး လည်နေလို့ ရပါတယ်။ ဘဝပေါင်းများစွာ နေလို့ရတယ်။ တချို့ကတော့ တိရစ္ဆာန်ကနေ လူဖြစ်သွားကြတယ်။ တချို့ကျတော့ လူဖြစ်နေတာ တောင် တိရစ္ဆာန်ထက် ဆိုးနေတယ်။ ရုပ်က လူရုပ်ပေမယ့် ဝံပုလွေတွေ၊ ခြေခွေးတွေရဲ့ လုပ်ရပ်မျိုး။

အဲဒါဟာ သူ့အသိက တိရစ္ဆာန်အဆင့်မှာပဲ ရှိတဲ့သေဘာဖြစ်ပါတယ်။ လူစိတ်မဖွံ့ဖြိုး သေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူဖြစ်နေပေမယ့် တိရစ္ဆာန်စိတ် ကိန်းအောင်းနေခြင်းပါပဲ။

ဒီအခါ ယဉ်ကျေးအောင် ကျင့်ယူရမယ်။ လူ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရပါမယ်။

လူ့စိတ်ဟာ (၂၄) နာရီအတွင်းမှာပဲ အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ မနက်ပိုင်း စိတ်ကောင်းဝင်နေပေမယ့် ညနေပိုင်းမှာ စိတ်ရိုင်းဝင်ချင် ဝင်လာနိုင်တယ်။ အခြေအနေ အချိန်အခါပေါ် မူတည်ပြီး ပြောင်းလဲ တဲ့သဘောပါပဲ။ အမှောင်မှာဆို မကောင်းမှုတွေ ပိုလုပ်ဖြစ်တယ်။

လူ့စိတ်အနေအထားကို သူတောင်းစားတွေတောင် သိထားကြတယ်။ များသော အားဖြင့် လူ့စိတ် နံနက်ပိုင်းမှာ ကြည်လင်နေတတ်တာမို့ သူတောင်းစားတွေဟာ နံနက်ပိုင်းမှာ အလှူခံတာ များတယ်။

အခန်း(၅)

မိမိကိုယ်တိုင်က တံခါးပေါက်ပါ

မိမိအထဲမှာရှိတဲ့ အမှန်တရား(မူလစွမ်းအား) ကိုသိဖို့ လုပ်တဲ့ နည်းစနစ်တွေထက် အဲဒါနဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပြီး မိမိမှအပ အားလုံးထဲမှာရှိတဲ့ မူလစွမ်းအားကို သိဖို့ ကြိုးစားတာဟာ ပိုမကောင်းဘူးလားလို့ မေးစရာ ရှိပါတယ်။

အဖြေက ရှင်းပါတယ်။

မိမိအထဲမှာ မူလစွမ်းအားရှိတယ် ဆိုတာကိုတောင် မသိတဲ့သူက တခြားက မူလစွမ်းအားကို ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ မိမိစွမ်းအားကသာ မိမိနှင့် အနီးကပ်ဆုံးပါပဲ။ တခြား ဘယ်စွမ်းအားမဆို မိမိနှင့် လေးတာချည်းပါပဲ။

ဒါကြောင့် ပထမဦးဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိအောင်လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ မိမိရဲ့ အတွင်းဆုံးအပိုင်းကို ရောက်ရှိသွားတဲ့ သူဟာ တခြား ရှိသမျှ အရာအားလုံးရဲ့ အတွင်းထဲကို ရောက်သွားတာပါပဲ။ အပြင်ပန်းအရသာ အားလုံးက ကွဲပြားနေကြတာ ဖြစ်ပြီး အတွင်းမှာတော့ အားလုံး အတူတူချည်း ဖြစ်ပါတယ်။

တရားအားထုတ်မှုရဲ့ မဟာပြဿနာက စိတ်ကူးယဉ်မှုပါပဲ။ ပထမဦးဆုံး ပြဿနာက တကယ်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အမှန်တရားကို လူက စိတ်ကူးနေတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ တကယ်တော့ လက်တွေ့နဲ့ စိတ်ကူးက တခြားစီပါ။ ဝေးကွာလွန်းလှပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့လုံး ထမင်းမစားဘဲနေရင် ညအိပ်မက်ထဲမှာ အားပါးတရ ထမင်းစားတာမျိုး မက်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်နီးနေတဲ့အခါ စားတာထက် အိပ်မက်ထဲမှာ ပိုပြီး အရသာတွေ့တတ်ပါတယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ စားချင်သမျှ ကြိုက်သလို၊ လိုသလောက် စားလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နီးလာတဲ့အခါ အဆာပြေသလားဆိုတော့ မပြေပါဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာ စားလိုက်ရလို့ အာဟာရပြည့်ပြီး သွေးသားဖွံ့ဖြိုးလာမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်ရှင်

ရပ်တည်လို့လည်း မရနိုင်ပါဘူး။

ဒီလိုပါပဲ။ အမှန်တရားကို စိတ်ကူးယဉ်မှုနဲ့ မသိနိုင်ပါဘူး။ စိတ်ကူးလေးနဲ့ လွတ်မြောက်မှုကို မရရှိနိုင်ပါဘူး။

ဒီတော့ ပထမဦးဆုံး လိုအပ်ချက်က မိမိအထဲမှာ အမှန်တကယ်ရှိတဲ့ အရာကို တိတိကျကျ သိဖို့ပါပဲ။ အစဦးပိုင်းရှာကြည့်ဆဲအချိန်မှာ အာရုံပါ ပျောက်သွားပြီး ကြည့်နေတဲ့လူသာ ကျန်နေလိမ့်မယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ လူပါ ပျောက်သွား လိမ့်မယ်။

နောက်ပြီး "ငါရှိတယ်" ဆိုတဲ့စိတ်ကူး။ အဲဒါ အထင်လွဲမှားမှုပါ။ အတွင်းကို ကြည့်မိရင် ပထမဆုံး 'ငါ' ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ မာန်မာနတွေ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ အတွင်းထဲကို ကြည့်ဖို့ ကြောက်ကြတယ်။ 'ငါ' ပျောက်သွားမှာကို စိုးရိမ်ကြတယ်။

မီးလုံးတစ်လုံးကို ကြီးနဲ့ ချည်ပြီး မြန်မြန်လည်ပတ်ပေးလိုက်ပါ။ စက်ဝိုင်းပေါ်လာ မယ်။ အမှန်တကယ် စက်ဝိုင်းလာ။ မဟုတ်ပါဘူး။ အထင်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အနီးကပ် ကြည့်ရင် အမှန်ကို မြင်နိုင်ပါတယ်။

မီးလုံး အမြန်လည်ပတ်လို့ ဖြစ်လာတာကို စက်ဝိုင်းလို့ ထင်ရသလို နံရံ၊ ကျောက်ခဲ စတာတွေကို ထုနဲ့ထည်နဲ့ မာမာကျောကျောကြီးလို့ လူတွေက မြင်ကြ တယ်။ ဒါကို သိပ္ပံက လက်တွေ့ရှာဖွေ ပြီးပါပြီ။ ရုပ်ဆိုတာ အနုမြူနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားခြင်းပါပဲ။ အနုမြူတွေ လျှင်မြန်စွာ လည်ပတ်နေကြလို့ ရုပ်လို့ ထင်မြင်နေကြတာ။ တကယ်တော့ ရုပ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ စွမ်းအားသာလျှင် ရှိပါတယ်။

ရုပ်ဝတ္ထုဆိုတာ စွမ်းအားလည်ပတ်နေတဲ့ အရာတစ်ခုပါပဲ။ စိတ်စွမ်းအင်ဆိုတာက လည်း ဒီလိုပါပဲ။ စိတ်အသိစွမ်းအား (Energy of Econnsciousness) ဟာ လည်ပတ်တာ မြန်လွန်းလို့ အထင်လွဲမှားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။

လောကမှာ အထင်လွဲမှားမှုကြီး 'နှစ်ခု' ရှိတယ်။ တစ်ခုက 'ရုပ်' (Matter) ခဲ့ အထင်လွဲမှားမှု။ ကျန်တစ်ခုက 'ငါ' (Ego) မာန်မာနရဲ့ အထင်လွဲမှားမှု။

- သိပ္ပံက ရုပ်ကို အနီးကပ်ဆုံးကြည့်တော့ 'ရုပ်' မဟုတ်မှန်း သိသွားရတယ်။
- ဓမ္မက 'ငါ' ဆိုတဲ့အရာကို အနီးကပ်ဆုံးကြည့်တော့ 'ငါ' မဟုတ်မှန်း သိ သွားခဲ့တယ်။
- သိပ္ပံရဲ့ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်က 'ရုပ်' မရှိဘူး။
- ဓမ္မရဲ့ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်က 'ငါ' မရှိဘူး။

တကယ်တော့ ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ ပွန်မြတ်နေပါတယ်။ ဖယ်ရှားဖို့ ရှောင်လွှဲဖို့ အားထုတ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူ နေပါစေ။ ရွာန်သာ ဝင်စားပါ။ ရွာန်ထဲဝင်တာဟာ ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်တာပါပဲ။ ရွာန်ဝင်သူဟာ ဘုရားကျောင်းထဲ (၂၄) နာရီ ဝင်လိုက်တာပဲ။ တခြား ဘယ်ကိုမှ သွားစရာ မလိုပါဘူး။

အကြောင်းအရာလေးတစ်ခု တင်ပြချင်ပါတယ်။

ဘုရား။ တရား အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ဇနီးသည်ကတော့ သူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။ ဘုရားတရားမှာ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ယောက်ျားလုပ်တဲ့လူက မိန်းမကို ဘုရားတရား စိတ်ဝင်စားလာအောင် အားထုတ်တယ်။ (လူအများစုဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘုရားတရားအလုပ် လုပ်တယ်ဆိုပြီး မာန်ဝင်လေ့ရှိတယ်။ ပီတိဖြစ် တတ်ကြတယ်။)

အမျိုးသမီးက ယောက်ျားကို နားမလည်ဘူး။ ယောက်ျားရဲ့ တရားစကားကိုလည်း လက်မခံဘူး။ ဒီတော့ ယောက်ျားက သူ့ဆရာသမား တရားပြယောဂီကို အကူအညီ တောင်းတယ်။

အဲဒီ ယောဂီဟာ တစ်နေ့တော့ နံနက်အစောကြီး အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ အမျိုးသမီးက စိတ်ပါလက်ပါ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတယ်။ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ အကြံကို သဘောပေါက်ပုံရတယ်။ ယောဂီကြီးကို အိမ်ထဲကြွဖို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်။

ယောဂီကြီးဟာ အိမ်ထဲရောက်ရင်ပဲ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ဘုရားဝတ်ပြုသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ အမျိုးသမီးကို ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းက ဘုရားတရားမှာ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ကြားတယ်။ မင်းရဲ့ခင်ပွန်းသည်က တော့ ရိပ်သာသွားလို့ ည၊ မနက် ဘုရားဝတ်ပြုလို့၊ မင်းက ဘုရားစာတောင် မကြိုက်ဘူးဆို.....”

ဒီအခါမှာ ယောက်ျားရဲ့ ဘုရားဝတ်ပြုသံက ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာတယ်။ အမျိုးသမီးက ဘုရားဝတ်ပြုတယ်လို့ မယုံကြည်ဘူးဆိုပြီး ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ယောဂီကြီးဖြစ်သူက ထွက်လာတယ်။

“ဘာကွ။ မင်း ဘာပြောတယ်။ ဘုရားရှိခိုးရာ မရောက်ဘူး ဟုတ်လား”

ယောဂီကလည်း ကူပြောသည်။

“ခင်ပွန်းသည်အပေါ် မင်းအထင်လွှဲနေပြီ။ သူ ဘုရားဝတ်ပြုတာကို အမြင်မမှား သင့်ပါဘူး”

ဇနီးသည်က မလျှော့ဘူး။

“ရှင်သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ တကယ် ဘုရားရှိခိုးနေတာကော ဟုတ်ခဲ့လား။ ဖိနပ်ဆိုင်က စာရေးမခွဲ စကားများနေတာ မဟုတ်လား.....”

အဲဒီတော့မှာ ယောက်ျားက တအံ့တဩနဲ့.....

“မင်းပြောတာ မှန်လှချည်လား။ ဘယ်လိုသိလဲကွ”လို့ ပြောလာတယ်။

“ညကပဲ ရှင်မအိပ်ခင် ပြောသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဖိနပ်ကလည်း ဈေးကြီးလိုက်တာ စာရေးမခွဲတောင် စကားများသေးတယ်ဆိုတာလေ။ ဘယ်ဖိနပ်ဆိုင်မှာမဆို အဲဒီဖိနပ်က ဈေးကြီးတာပဲ။ ဒါ ဈေးမှန်ပဲလို့ ကျွန်မကဆိုတော့ မနက်ကျမှ သွားဝယ်တော့မယ်လို့ ပြောပြီး ရှင်အိပ်ပျော်သွားတယ်လေ.....”

ဒီတော့မှ ယောက်ျားဖြစ်သူက.....

“ဟုတ်တယ်။ မင်းပြောတာ အမှန်ပဲ” လို့ ဝန်ခံသွားခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ဘုရား၊ တရားလုပ်တဲ့သူဟာ ဒေါသလည်းကြီးတတ်တယ်။ ဒေါသကို ထိန်းဖို့အတွက် လူတွေဟာ ဘုရားခန်းထဲ ဝင်တတ်ကြပါတယ်။

တစ်ခါက မြို့တစ်မြို့က ပင့်ဖိတ်ခြင်းခံရတဲ့အတွက် ဆရာကြီး ‘အိုရှိုး’ဟာ တရားဟောသွားခဲ့ပါတယ်။ ပင့်သူက ပန်းကုံးစွပ်ပြီး ကြိုဆိုပါတယ်။ ဆရာကြီးကလည်း အဲဒီပန်းကုံးကို ချွတ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီမြို့လေးကို နောက် (၆)နှစ်ကြာလို့ ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပန်းကုံးအခြောက်ကလေးတစ်ခုကို ဆရာကြီး ‘အိုရှိုး’ ရှေ့မှာ လာပြပါတယ်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်က ဆရာကြီးပေးခဲ့တဲ့ ပန်းကုံးလေပါ။ ကျွန်မ အသေအချာ သိမ်းထားလို့ အခုထိ ရှိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်မအတွက် ဒီပန်းကုံးလေးဟာ မွှေးပျံ့နေတုန်းပါပဲ။ လူတွေကတော့ ပန်းကုံးဟာ မမွှေးတော့ဘူးတဲ့.....”

အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ပန်းခြောက်လေးကို လှပတဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဘူးလေးနဲ့ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါတယ်။ ခြောက်ပြီး မမွှေးတော့တဲ့ပန်းဟာ ‘အမှိုက်’ ဖြစ်သွားပြီ။ တန်ဖိုးမဲ့သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးဟာ ‘အမှိုက်’ ကို သိမ်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှိုက်ထဲက အရာတစ်ခုခုကို မြင်နေရလို့ပါ။ အဲဒါကတော့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုအနေနဲ့ သိမ်းထားခြင်းပါပဲ။ မေတ္တာသေက်တဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အတွက် တန်ဖိုးရှိပေမယ့် အားလုံးအတွက်တော့ တန်ဖိုးရှိချင်မှ ရှိမယ်။

ဒီလိုပါပဲ။ ဘုရားကျောင်းဆိုတာ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုပါပဲ။ လူတွေ မေတ္တာခွံပြီး စေတီ တရားပွားများနိုင်ဖို့ အမှတ်သညာပါ။

ဘုရားကျောင်းမှာ ဆီမီးတွေ ထွန်းညှိကြတယ်။ အမှောင်ခွင်ပြီး အလင်းဆောင်

ကြံတယ်။ ဘာကြောင့် လုပ်ကြတာလဲ။ အပေါ်ကို တက်လှမ်းဖို့အတွက်ပါပဲ။

ဆီမီးဟာ လင်းတယ်။ အမှောင်ကို ပယ်ခွင်းတယ်။ ရေနံဆီမီးခွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်မီးမဆို မေတ္တာဆီမီး ထွန်းညှိကြခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းက ဘယ် လောက်ပဲ တန်ဖိုးကြီးကြီး ဘယ်လောက်သပ္ပာယ်နေပစေ လူကိုယ်တိုင်က အများအကျိုး ဆောင်ဖို့ သန့်စင်ဖို့က အဓိကပါ။ ဘုရားကျောင်းဆိုတာ အထိမ်းအမှတ်သက်သက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားတရားဆိုတာ ဂိုဏ်းကွဲဖို့၊ အမြတ်ထုတ်ဖို့၊ အသုံးချဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ မွန်မြတ်စေဖို့၊ မေတ္တာပွားများဖို့၊ သန့်စင်လာဖို့ သင်္ကေတတွေပါပဲ။ ဘုရား၊ တရား လုပ်နေရက်နဲ့မှ မေတ္တာတရား မဖွံ့ဖြိုးဘူး။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု မပျောက်ကွယ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ဟန်ဆောင်မှု သက်သက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လူ့အထင်ကြီးခံရလို့ လုပ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

မိဘက သားသမီးကို ချစ်ရင် သားသမီးတွေကလည်း မေတ္တာဓာတ်ကူးသွားမယ်။ လူ့ယဉ်ကျေးတွေဖြစ်လာမယ်။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးတွေ ဖြစ်လာမယ်။ သားသမီးက အရက်စက်ခံရရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူတို့က ပြန်ရက်စက်လာကြလိမ့်မယ်။ တန်ပြန် အကျိုးသက်ရောက်လိမ့်မယ်။ 'ကံ-ကံ၏အကျိုး' ဆိုကြပါဖို့။

လူပင်ကို စွမ်းအားကို လေ့လာကြည့်ရင် အကြမ်းအားဖြင့် သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားနိုင်ပါတယ်။

- ၁။ သိပ်ယုတ်နိမ့်ညံ့ဖျင်းခြင်း။
- ၂။ သိပ်မွန်မြတ်လွန်းခြင်း။
- ၃။ အလယ်အလတ်တန်းစား (အကောင်းအဆိုး ဒွန်တွဲနေခြင်း)

ယုတ်နိမ့်တဲ့ စွမ်းအားက ဘဝအသစ်ရဖို့ ခက်ခဲကြန့်ကြာတတ်တယ်။ မွန်မြတ်တဲ့ လူပင်ကိုစွမ်းအား တွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဘဝသစ်ရဖို့ ခက်တယ်။

အလယ်အလတ် လူပင်ကို စွမ်းအားတွေကတော့ စုတေစိတ်ဖြစ်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ သန္ဓေစိတ်ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက် ဘဝသစ်ခန္ဓာ ရသွားတတ်ကြပါတယ်။

ယုတ်နိမ့်တဲ့ စွမ်းအားတွေနဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ကျတော့ သင့်တော်တဲ့ ခန္ဓာသစ်ရဖို့အတွက် အချိန်ယူ စောင့်စားကြရပါတယ်။

'ဗာရဒီ' လုပ်တဲ့အခါမှာလည်း ခန္ဓာသစ်ယူတဲ့အခါ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးမှ ယူဖို့ အမြန်မလိုဖို့ သတိပေးမှာကြားတတ်တယ်။ ဥပမာ-ဈေးဝယ်လာတဲ့ လူလိုပေါ့။ ဆိုင်မှာ ခင်းကျင်းပြသထားတဲ့ စွဲမက်စရာ ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို ကောင်းမကောင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

စစ်ဆေးရတယ်။ တွေ့တာကို အလွယ်တကူ ဝယ်မိရင် အဝယ်မှားသွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ရုပ်စောင်နေတဲ့ ယုတ်နိမ့်တဲ့ စွမ်းအားတွေကို 'ပေတ' လို့ခေါ်ပါတယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ကို 'ဒေဝ' လို့ခေါ်ပါတယ်။ 'ပေတ' တွေကို 'ဘူတ' လို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။

ဒီလို ရုပ်စောင်နေတဲ့ စွမ်းအားထဲက မကောင်းတဲ့ စွမ်းအားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းတဲ့ စွမ်းအားပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွင်းကို ဝင်ပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်သလားလို့ မေးစရာ ရှိတယ်။

တကယ်တော့ မကောင်းတဲ့ စွမ်းအားစုတွေက ခန္ဓာမရလို့ နာကျည်းနေတတ်ကြတယ်။ လူကို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ အလားအလာရှိပါတယ်။ ရုပ်စောင်နေတဲ့ မြင့်မြတ်စွမ်းအားစုကတော့ ပျော်ရွှင်နေတတ်ပါတယ်။

နာကျည်းမှုနဲ့ ပေါ့ပါးမှုကို တရားထိုင်တဲ့အခါ သတိဖြူဖို့ လိုပါတယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ စွမ်းအားစုဟာ ခန္ဓာထဲမှာ ရှိနေရတာကိုပဲ နောင်ဖွဲ့ခံနေရတယ်လို့ ခံစားမိတတ်ပါတယ်။ ဒီနောင်ဖွဲ့မှုကနေ လွတ်မြောက်ချင်တယ်။ ခန္ဓာကိုလည်း သိပ်တွယ်တာလေ့ မရှိကြဘူး။

ယုတ်နိမ့်တဲ့ စွမ်းအားကျတော့ ခန္ဓာအိမ်မရှိဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ အရသာကို စွဲမက်တယ်။ ထိတွေ့ခံစားမှုကို တွယ်တာတယ်။ ခန္ဓာနဲ့ တွဲချင်နေတယ်။

တကယ်တော့ ခန္ဓာအိမ်မပါဘဲနဲ့လည်း စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရရှိနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ- အတွေးသမားတွေကို ကြည့်ပါ။ အတွေးနဲ့ပဲ စိတ်ချမ်းသာနေတတ်ကြတယ်။ ခန္ဓာနဲ့ ပတ်သက်မှု မရှိပါဘူး။ ဒီတော့ အတွေးနဲ့ ချမ်းမြေ့နိုင်စွမ်းရှိတဲ့လူဟာ ခန္ဓာစွန့်သွားသည့် တိုင်အောင် အဲဒီစွမ်းအားစုဟာ နောက်ထပ် ခန္ဓာအိမ်အသစ်ယူဖို့ အမြန်လိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ခန္ဓာနဲ့တွဲပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့တတ်တဲ့ လူကတော့ ခန္ဓာသစ်ယူဖို့ စိတ်စောနေပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလို ဆန္ဒစောနေတဲ့ စွမ်းအားစုဟာ ပင်ကို စွမ်းအားနည်းနေတဲ့ ခန္ဓာထဲကို ပူးဝင်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ-ကြောက်စိတ်ကြောင့် ပင်ကိုစွမ်းအားစု ကျုံ့သွားတဲ့အခါ မျိုးမှာ ဝင်ပူးနိုင်တယ်။

'ကြောက်စိတ်' ဆိုတာ အလွန်လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့ သိထားသင့်တယ်။ ကြောက်စိတ်ဟာ လူ့စွမ်းအားကို ကျုံ့သွားစေတဲ့ စွမ်းအင်တစ်ခုပါပဲ။ ပျော်ရွှင်တဲ့ အခါမှာ လူ့စွမ်းအားတွေကို ကျယ်ပြန့်သွားစေတယ်။

စွမ်းအားစုတစ်ခု ကျုံ့တဲ့အခါ ခန္ဓာအနှံ့ကနေ အတွင်းပဟိုကို စုပ်ဝင်သွားလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီ လွတ်သွားတဲ့ နေရာကို တစ်ချိန်တည်းမှာ စွမ်းအားတွေ အများကြီး

ဝင်လာနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီဝင်လာတဲ့ စွမ်းအားဟာ ခန္ဓာကိုပိုပြီး အရသာခံစားလိုတယ်။ ဒါကြောင့် ကြောက်စိတ်ဝင်လာရင် အန္တရာယ်သိပ်ရှိတယ်။ မျိုးနွယ်တစ်ခုမှာ ကြောက်စိတ်များရင် ကပ်ဆိုက်နိုင်တယ်။ ရှုံးနိုင်မှုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။ ရဲရင့်စိတ်ရှိမှ ပျော်ရွှင်မှုကိုရပြီး တိုးတက်နိုင်မယ်။

စွမ်းအားစုတစ်ခုလုံး ကျုံ့ရတဲ့ကိစ္စဖြစ်လို့ ကြောက်စိတ်ဟာ အန္တရာယ်ကြီးခြင်းပါပဲ။ ခန္ဓာမှာ ကွက်လပ်ဖြစ်သွားတာကို။ ဒါကြောင့် တခြား စွမ်းအားစုက အလွယ်တကူ ဝင်လာနိုင်တယ်။

တစ်ခါတလေ ပြိုင်မြတ်တဲ့ စွမ်းအားစုကလည်း ခန္ဓာအိမ်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုး အလွန်ရှားပါတယ်။ အခြားအကြောင်းတွေလည်း ရှိတတ်တယ်။ ကရုဏာစွမ်းအားကြောင့် ဝင်တာလည်း ရှိပါတယ်။

ဥပမာ-ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ပီးလောင်နေတယ်ဆိုပါစို့။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် ပိတ်မိ နေတယ်။ အဲဒီလူဟာ သိပ်ကို ကရုဏာသက်စရာဖြစ်နေရင် ဘေးမှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒေဝစွမ်းအားဝင်ပြီး ပိတ်မိနေတဲ့လူကို ကယ်တင်နိုင်ပါတယ်။ အဝင်ခံရတဲ့သူကတော့ သိချင်မှ သိမယ်။ ဒါမျိုးဖြစ်တာ ရှားတော့ ရှားပါတယ်။

ယုတ်နိမ်တဲ့ စွမ်းအားတွေ အားကောင်းတဲ့အချိန်မှာလည်း ဆက်တိုက်ကွင်းဆက်များကို မွေးဖွားခဲ့ဖူးပါသည်။ ဟစ်တလာ၊ စတာလင်တို့လို လူတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သလို အရှေ့မှာလည်း ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းခဲ့တဲ့လူတွေ ရှိခဲ့တယ်။

စတာလင်တစ်ဦးတည်းက လူပေါင်း သိန်း (၆၀၀) ကို သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ခဲ့သလို ဟစ်တလာကလည်း လူသိန်း (၁၁၀၀) ကို သတ်နိုင်ခဲ့တယ်။

ဟစ်တလာရဲ့နည်းက အထူးခြားဆုံးပဲ။ အရှေ့ကမ္ဘာက 'တောမုန်'တို့ 'ရှင်ဂစ်ခန်'တို့လည်း ရက်စက်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဟစ်တလာတို့နဲ့ယှဉ်ရင် အရှေ့တိုင်းက လူဆိုးတွေဟာ ကလေးသာသာပဲ ရှိတော့တယ်။

တချို့များ လူတစ်ယောက်ချင်းကိုသတ်ရင် စရိတ်ကြီးလို့ အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် သတ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လေ့ရှိခဲ့တယ်။

ဒီလိုလုပ်နိုင်တာဟာ ကြောက်စိတ်ကြောင့် လူ့စွမ်းအား ကျုံ့သွားလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြောက်စိတ်ရဲ့ ထိရောက်မှုနယ်ပယ်ဟာ ကျယ်ဝန်းလှပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဟစ်တလာ ဓာတ်ငွေ့ခန်းတွေ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ လူ ငါးထောင်လောက်ကို ထည့်ပြီး ခလုတ်တစ်ချက်နှိပ်တာနဲ့ လူတွေ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ပြာကျနိုင်ခဲ့တယ်။

ဒါဟာ ကြောက်စိတ်ကို အခြေခံပြီး ကျွဲသွားတဲ့ စွမ်းအားစုအတွက် အန္တရာယ် ရှိကြောင်း သာဓကပါပဲ။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ယုတ်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေဟာ လူ့ခန္ဓာထဲ ဝင်ဖို့ အကြောင်းဖြစ်လာရတော့တယ်။

အခန်း(၆)

အိပ်ခြင်း၊ အိပ်မက်မက်ခြင်း၊ အိပ်ငွေ့ခြင်းနှင့် မေ့နေရာမှ နိုးကြားလာခြင်း

ဈာန်ဝင်ခြင်း၊ သမာဓိဝင်ခြင်းဆိုတာ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် သေဆုံးသွားခြင်း ပါပဲ။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့ အိပ်တာဟာလဲ တစ်နည်းအားဖြင့် သေတာတစ်မျိုးပါပဲ။ ဒါဖြင့် လူဟာ သေခြင်းတရားကို ဘာကြောင့် အောင်မြင်မသွားတာလဲလို့ မေးစရာရှိ ပါတယ်။

ပထမအချက် သဘောပေါက်ရမှာက သေခြင်းတရားဆိုတာ အရှိတရားမဟုတ် တဲ့။ သေခြင်းဟာ အောင်မြင်ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ သေခြင်းတရားကို အောင်မြင်ဆိုတာ သေခြင်းမရှိတာကို သိတာသာဖြစ်ပါတယ်။ မသိနားမလည်မှု ပျောက်သွားတာ ဖြစ်ပါ တယ်။

'ရန်သူ'ဆိုတဲ့နေရာမှာ တချို့ရန်သူတွေက အကောင်အထည်ရှိတယ်။ အရှိတရား တွေ ဖြစ်တယ်။ တချို့က အကောင်အထည်မရှိဘူး။ သေခြင်းတရားဆိုတာ မရှိဘဲ ရှိတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ရန်သူမျိုးပါပဲ။

အရိပ်တစ်ခုကို တကယ်ရှိတယ်လို့မှတ်ပြီး တိုက်ခိုက်နေရင် ရူးမှာပေါ့။ အရိပ်ကို အရိပ်မှန် သိသွားခြင်းကသာ အရိပ်ကို အောင်နိုင်ရေးဖြစ်ပါတယ်။

ဈာန်ဝင်တဲ့အခါမှာ အိပ်တဲ့အခါ ရောက်တဲ့နေရာကိုပဲ ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကွာခြားတာက အိပ်တဲ့အခါ ပေးပြီးရောက်တယ်။ ဈာန်ဝင်တဲ့အခါ သတိနဲ့ ရောက်တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ အိပ်တဲ့အခါမှာလည်း သတိရှိမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဈာန်ဝင်တဲ့အခါ ရောက်တဲ့နေရာကို ရောက်မှာဖြစ်ပါတယ်။

လောကမှာ အကြီးမားဆုံး ပြစ်ဒဏ်က သေဒဏ်မဟုတ်ပါဘူး။ သေဒဏ်ဆိုတာ တဓဏကိစ္စပါ။ အိပ်မရအောင်လုပ်တဲ့ ကြောက်စိတ်ဟာ အကြီးမားဆုံးပြစ်ဒဏ်ဖြစ်တယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

လူညွန့်တိုးစေတယ်။

ယုတ်နိမ့်တဲ့စွမ်းအား “ပေတဘူတ” တွေက အဲဒီအခြေအနေတွေကို ပေါ်ပေါက်စေတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို အိပ်ပျော်အောင်လုပ်ပြီး ရူးသွပ်သွားစေနိုင်တယ်။

အိပ်မပျော်အောင် အနိပ်စက်ခံရတဲ့သူဟာ မိမိလျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အရာတွေကို ဖော်ထုတ်လာနိုင်တယ်။ သတိလက်လွတ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ စိတ်တွေ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

လူတွေဟာ အိပ်ရေးမဝတာတို့ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတာတို့နဲ့ ကြုံလာရင် မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်စွမ်းအင်တွေ ပျက်ပြားပြီး ဘုရားမဲ့ တရားမဲ့ဝါဒတွေ ထွန်းကားလာနိုင်ပါတယ်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နိုင်သူတွေက တစ်နေ့တာလုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး လုပ်ကိုင် လှုပ်ရှားနိုင်တယ်။ အိပ်ရေးမဝတဲ့သူဟာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး စိတ်တိုနေတတ်တယ်။

အနောက်ကမ္ဘာမှာ ဘုရားမဲ့ တရားမဲ့ အခြေအနေ၊ ဘုရားမယုံကြည်တဲ့သူတွေ ပွားများလာနေ တာဟာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ပျောက်ကွယ်သွားလို့ပါပဲ။ ဒါဟာ သိပ္ပံတိုးတက်မှုနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။

ယနေ့ အမေရိကန်လို တိုးတက်တဲ့နိုင်ငံရဲ့ မြို့ကြီးဖြစ်တဲ့ နယူးယောက်မှာ လူ ၃% ဟာအိပ်ဆေးသောက်ပြီးမှာ အိပ်လို့ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးဖြစ်တယ်။ ဒီအခြေအနေ အတိုင်းသာ ရှိနေမယ်ဆိုရင်တော့ လာမယ့်နှစ် (၁၀၀) အတွင်းမှာ လူအားလုံးဟာ အိပ်ဆေးသောက်ပြီးမှ အိပ်ပျော်နိုင်မယ့် အဖြစ်မျိုး ကြုံလာနိုင်တယ်လို့သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ဆိုထားပါတယ်။

လက်ရှိ လူနေမှုစနစ်ရဲ့ အပြိုင်အဆိုင်စိတ်၊ ငွေကိုအငမ်းမရ တပ်မက်စိတ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာစုဆောင်းလိုစိတ် စတဲ့ အခြေအနေဟာ တစ်နေ့လူတွေ အိပ်ဆေးမသောက်ဘဲ အိပ်ပျော်နိုင်တဲ့အဖြစ် ရောက်သွားနိုင်တယ်။

ယနေ့ အရှေ့တိုင်းမြို့ကြီးတွေဆိုမှာလည်း အနောက်တိုင်းနဲ့ သိပ်မကွာလှတော့ပါဘူး။ အိပ်ဆေးတွေ ရောင်းအားတက်နေတယ်။

အိပ်ပျော်နိုင်ဖို့ကိစ္စဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးသလဲဆိုတဲ့အချက်ကို သတိပြုချင်မှ ပြုကြပေလိမ့်မယ်။ အသေအခြာ ဂရုထား လေ့လာကြည့်ပါ။ အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့သူရဲ့ ဘဝဟာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ အဆိပ်သင့်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒေသတွေ လွှမ်းခြုံနေပါလိမ့်မယ်။

အိပ်ပျော်နိုင်တာက လူကို မူလစွမ်းအားဆီသို့ ပို့ပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ယဉ်ကျေးစွာဆုတ်တိုက်

မသိစိတ်ကို ခေါ်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်တယ်။

ကျွန်းဟာနေတဲ့လူမှာတောင် (၈)နာရီအိပ်ရင် (၁၀) မိနစ်လောက်သာ အိပ်ပေးကျ တတ်တယ်။ အဲဒီ (၁၀) မိနစ်အတွင်းမှာ အိပ်မက်မပက်ဘူး။

အိပ်မက်ရှိရင် အိပ်ရေးဝမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်ခြင်းဟာ စွမ်းအားကို အသုံးပြု တယ်။ သွားလာနေတာနဲ့ အိပ်နေတာပဲ ကွာမယ်။ အိပ်မက်တဲ့အချိန်မှာ လူက လှုပ်ရှားနေသေးတယ်။

တချို့လူတွေက အိပ်သာအိပ်နေတာ နိုးတစ်ဝက်၊ အိပ်တစ်ဝက် အခြေအနေမှာပဲ ပိုတတ်တယ်။ နှစ်နှစ်ဦးကဦးက မအိပ်နိုင်ကြဘူး။ မနက်ပိုင်းလင်းလာရင် အိပ်ပျော်တာနဲ့ အိပ်မက်မက်တာကို ခွဲခွဲခြားခြား မသိနိုင်ကြဘူး။

အမေရိကန်မှာ အိပ်ခြင်းကိုလေ့လာတဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကြီး (၁၀) ခုလောက် ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ လူတွေ အစမ်းသပ်ခံနေတာ (၁၀) နှစ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီ။

သူတို့ဟာ အိပ်စက်ခြင်းဆိုတာကို လေ့လာကြတယ်။ အိပ်ခြင်းဆိုတာဘာလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်စဉ်လဲ။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဈာန်ဝင်စားလာကြတော့တယ်။

ယနေ့အရှေ့တိုင်းက ယောဂီတွေက အမေရိကန်မှာ အလုပ်ဖြစ်နေကြပါတယ်။ လူတွေကို တစ်ခုပေးပြီး အိပ်ပျော်စေတယ်။ အိပ်မပျော်တဲ့သူတွေကို အိပ်ဆေးမပါဘဲ အိပ်ပျော်တဲ့ နည်းပေးနေတယ်။

အမှန်တော့ ဈာန်ကို အိပ်ဆေးလို အသုံးပြုခြင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် အနောက်တိုင်း သားတွေဟာ ဈာန်ဝင်လေ့ကျင့်မှုကို စိတ်ဝင်စားလာကြတော့တယ်။

အမေရိကန်မှာ 'ဆွာမိဝိဝေကနန' (၁၈၆၃-၁၉၂၀) က ဈာန်အကြောင်း ပထမဦး ဆုံး သင်ပေးတုန်းက ဆရာဝန်တစ်ဦး ပြောဖူးတာရှိတယ်။

“ဆရာသင်တဲ့ ဈာန်က သိပ်ကောင်းတာပဲ။ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးတယ်။ အိပ်ဆေးမပါဘဲ အိပ်စေနိုင်တယ်။ *Non-medical Tranquilizer* လို့မျိုး...”

ဘဝကို စိတ်ကုန်နေကြသူတွေ။ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် လျော့ပါးနေသူတွေဟာ အိပ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတယ်။ နေ့စဉ် အိပ်ဆေးအတွက် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း (၁၀၀၀)လောက် အကုန်အကျခံနေကြရတယ်။

ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ သွားအိပ်ပြီး စမ်းသပ်ခံနေရတဲ့လူတွေလည်း အိပ်ခငွေ မနည်း ပေးနေရတယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ အိပ်ရတာကလည်း မလွတ်လပ်ပါဘူး။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း တွေ မျိုးစုံအောင် တပ်ဆင်ခံကြရတယ်။

အိပ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်လို့ စမ်းသပ်မှုကြောင့် ရလာတဲ့ ရလဒ်ကတော့ အံ့ဩ

စရာပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူတွေဟာ အိပ်နေပေမယ့် တစ်ညလုံးအိပ်မက်မက် နေကြတယ်ဆိုတာပါပဲ။ မနက်နိုးလာတော့ သူတို့မက်တဲ့ အိပ်မက်တောင် မမှတ်မိကြ တူးတဲ့။

အခြားထူးခြားချက်က ကျန်းမာတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ညလုံးမှာ ၁၀ မိနစ်လောက်ပဲ အိပ်မောကျတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။

လူတွေ အိပ်မောကျနေသလား။ အိပ်မက်မက်နေသလားဆိုတာ စက်က စမ်းသပ် နိုင်ပါတယ်။ အိပ်မက်မက်တဲ့ အချိန်မှာ ဦးနှောက်အာရုံကြောတွေ အလုပ်လုပ်နေကြ တယ်။ စက်က ဖမ်းလို့ရတယ်။ အိပ်မောကျသွားပြီဆိုရင်တော့ စက်ဖမ်းလို့ မရတော့ပါဘူး။

အမှန်က 'ငါ' မရှိမှ အိပ်မောကျတယ်။ မာန်မာနကြီးရင် အိပ်တာ လေ့လာသွားလိမ့် မယ်။ 'ငါ' က လူကို တစ်ချိန်လုံး လွှမ်းမိုးထားတယ်။ ဒီတော့ အိပ်ဖို့ ခဲယဉ်းသွားခြင်းပါပဲ။

အိပ်ပျော်ခြင်းဟာ လူရဲ့ ပင်ကိုစွမ်းအားစုက မူလစွမ်းအားနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားခြင်းပါပဲ။ အိပ်စက်တာ၊ အိပ်မောကျတာ၊ မူလစွမ်းအားနဲ့ ပေါင်းမိတာဟာ တစ်မျိုးတစားတည်းပါပဲ။

ယောဂီတစ်ယောက်အတွက်တော့ အိပ်မောကျခြင်းနှင့် ဈာန်ဝင်စားခြင်းဟာ အတူတူပါပဲ။

ဘဂဝါဂီတကျမ်းမှာ 'ကရစ္စနာ' ဆိုတာတာ ရှိပါတယ်။ လူအားလုံးအိပ်တဲ့အချိန်မှာ ယောဂီဟာ နိုးနေလေ့ ရှိတတ်တယ်။ ယောဂီအတွက်လည်း အားလုံးလိုပဲ အိပ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ သတိရှိနေကြတယ်။

အိပ်မောကျတာကို လေ့လာကြည့်တဲ့အခါမှာ အမျိုးမျိုးရှိတာ တွေ့ရတယ်။ တချို့က (၅) မိနစ်၊ တချို့က (၄) မိနစ်၊ တချို့က (၁) မိနစ်လောက်ပဲ အိပ်မော ကျတယ်။ အဲဒီလောက် အိပ်မောကျရုံနဲ့ ကျန်တဲ့အချိန်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရသွားတဲ့ စွမ်းအားလေးက (၂၄) နာရီ အတွက် စွမ်းအားပြည့်စေတယ်။

ဈာန်ဝင်တဲ့အခါမှာလည်း စွမ်းအားတွေ ပြည့်သွားပါတယ်။ လုံးဝ ဈာန်ဝင်သွားနိုင်သူ အတွက် အိပ်တာပဲ ရှိတယ်။ သတိကတော့ ရှိပြီ ရှိနေမှာပဲ။

ယောဂီတစ်ယောက်ရဲ့ ယောဂ (ပေါင်းစပ်သွားမှု) ပြည့်သွားတဲ့အခါ အိပ်မက် ပျောက်သွားပါတယ်။

အတွေးက နည်းနည်းယဉ်ကျေးတယ်။ အိပ်မက်ကတော့ ကမ္ဘာဦးလူသားတွေရဲ့ စဉ်းစားခဲ့ပုံနဲ့ တူတယ်။ ကမ္ဘာဦးလူသားတွေဟာ ရုပ်ပုံနဲ့သာ တွေးတော စဉ်းစားခဲ့ကြ တယ်။ အဲဒီတုန်းက စကားလုံးဆိုတာ စာဆိုတာ မရှိသေးဘဲကိုး။

လူ့ရဲ့စဉ်းစားမှုက ရှုပ်ပုံနဲ့ပဲ စခဲ့ပါတယ်။ ဥပမာ ကလေးတစ်ယောက်က ဗိုက်ဆာနေတယ်ဆိုရင် စကားလုံးနဲ့ မစဉ်းစားပါဘူး။ အမေ့နို့အုံရဖို့ပဲ စဉ်းစားတယ်။ နို့ဖို့နေတဲ့ပုံစံကိုပဲ မြင်နေရပါမယ်။

စကားလုံးဆိုတာ လူ့ယဉ်ကျေးမှုအတော်ကို ခရီးရောက်ပြီးမှ ပေါ်ပေါက်လာတာပါ။ ယနေ့ လူတွေဟာ စကားလုံးကို အသုံးပြုလို့ မရတော့ဘူး။ ကမ္ဘာဦး လူ့စိတ်လိုမျိုး ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ရှုပ်ပုံတွေ ပေါ်လာတဲ့အတွက် ရှင်သန်မှုကို ပိုပြီး ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ အတွေးမှာ စကားလုံးတွေ ရှိတဲ့အတွက် ရှုပ်ပုံတွေလို ရှင်သန်မှု မရှိပါဘူး။ အသံ သက်သက်ထက် ရှုပ်မြင်သံကြားက ပိုပြီး ရှင်သန်မှု ရှိပါတယ်။ ဝတ္ထုထက် ရှုပ်ရှင်က ပိုပြီး ရသခံစားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။

အိပ်မက်တွေ ပျောက်သွားရင် စကားလုံးတွေလည်း ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ အတွေးမရှိရင် အိပ်မက်လည်း မရှိတော့ဘူး။ အိပ်နေတဲ့အခါမှာလည်း သတိရှိနေရင် မူလရွင်းအားနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်နေမှာပါ။ ဈာန်ဝင်တယ်ဆိုတာ အိပ်နေတုန်းကလည်း သတိရှိတာကို ဆိုလိုတာပါပဲ။ ရှုပ်ကိုလည်း ထားပစ်နိုင်တယ်။ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို လည်း ထားခဲ့နိုင်တယ်။ အတွေးကိုလည်း ထားခဲ့နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သတိကတော့ ရှိမြဲ ရှိနေနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် အထဲမှာ သတိရှိဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါမှ ထွက်သက်ဝင်သက် ရှုပ်နဲ့ အတွေးတွေရဲ့ သတိမပါဘဲ သတိသက်သက်သာရှိပြီး ဖီးခွက်ကလေးလို လင်းနေနိုင်ပါတယ်။ အိပ်စက်တာဟာ ဈာန်ထဲဝင်တဲ့ ဖြစ်စဉ်နဲ့ တူပါတယ်။ အခြေခံလိုအပ်ချက် ချင်းလည်း တူပါတယ်။ တစ်ခုပဲ ကွာတယ်။ အိပ်တဲ့အခါ သတိမရှိတော့ဘူး။ ဈာန်ဝင်တဲ့အခါ သတိရှိနေတယ်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီကို 'အိပ်မပျော်လို့ပါ' လို့ သွားပြောလိုက်ရင် သူက အကြောလျှော့တဲ့ နည်းကို သင်ပေးကောင်းသင်ပေးလိမ့်မယ်။

ခေါင်းအုံးကို ဘာကြောင့် သုံးသလဲ။ ဦးနှောက်ထဲကိုသွားမယ့် သွေးပမာဏကို လျှော့အောင် လုပ်ခြင်းပါပဲ။ ခေါင်းအုံးက မြင့်တာကြောင့် အိပ်ပျော်ဖို့ ပိုလွယ်ကူသွားခြင်းပါပဲ။

လူ့ခန္ဓာဆိုတာ အလွန်ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ ပြေးဖို့ တွေးလိုက်တာနဲ့ သွေးဟာ ခြေထောက်တက်ကို အများဆုံးရောက်သွားပါ့မယ်။ ထွက်သက်ဝင်သက်လည်း မြန်လာမယ်။ စဉ်းစားတွေးတောနေရင် ခေါင်းထဲသွေးပိုရောက်မယ်။ ဒီတော့ အိပ်ပျော်ဖို့

ယဉ်မျိုးစားအုပ်တိုက်

မလွယ်ကူနိုင်ဘူး။ အိပ်ပျော်ဖို့ လိုအပ်ချက်တွေက ခန္ဓာ အတွေ့၊ ထွက်သက်ဝင်သက် ငြိမ်ဖို့လိုတယ်။ သတိအားနည်းသွားဖို့ လိုတယ်။

အိပ်ခြင်းနဲ့ ရှာနပ်ဝင်တာ ကွာခြားသလို အိပ်မွေ့ချတာနဲ့ပဲ ရှာနပ်ဝင်တာလည်း ကွာခြားပါတယ်။ အိပ်တယ်ဆိုတာ သဘာဝအလျောက်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စရပ်။ အိပ်မွေ့ချခြင်း ကတော့ လူက ဖန်တီးလုပ်ယူတာ။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ပါစေ။ အိပ်မွေ့ချတာဟာလည်း အိပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းပါပဲ။ အသိစိတ်ကို အသိမေ့အောင် အားထုတ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။

ခန္ဓာက အိပ်မွေ့ချတာကို လိုက်လုပ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထွက်သက်ဝင် သက် ငြိမ်လာလိမ့်မယ်။ အိပ်ပျော်သလိုဖြစ်လာရင် စိတ်က ရုပ်ကို ငြိမ်ဖို့ သတင်းပို့တယ်။

လိုအပ်တဲ့ ဖြစ်စဉ်ပေါ် မူတည်ပြီး ခန္ဓာက လိုက်နာတယ်။ ဥပမာ ဘ နာရီမှာ ထမင်းစားနေကျ ဆိုရင် နာရီက ဘ ကို ပြလိုက်တာနဲ့ ငိုက်ကထမင်းဆာတော့တာပဲ။ နာရီသံပတ်မပေးမီလို့ ရပ်နေခဲ့ ရင် ဘ နာရီထိုးသည့်တိုင်အောင် ထမင်းဆာချင်မှ ဆာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘ နာရီကို မြင်တာနဲ့ ထမင်းဆာလာပါလိမ့်မယ်။ ခန္ဓာက ဆာလာတာနဲ့ ဦးနှောက်ကို သတင်းပို့မယ်။

အိပ်တာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ စိတ်က အိပ်ချိန်ပြည့်ပြီလို့ သတင်းပို့ပေးရင် နိုးလာနိုင်တယ်။ ခန္ဓာဆိုတာ အလွန်နာခံတတ်တဲ့ ယန္တရားပါ။ ကျန်းမာလေ အမိန့်နာခံ လေ။ မကျန်းမာတာဟာ ခန္ဓာကို အမိန့်မနာခံလို့ပါ။ စိတ်က အိပ်ချင်တယ်ပြောလည်း ခန္ဓာက မနာခံဘူးဆိုရင် မကျန်းမာလို့ပါပဲ။

အိပ်မွေ့ချတယ်ဆိုတာ ခန္ဓာကို အမိန့်ပေးတာပဲ။ ခန္ဓာက အမိန့်နာခံတာဟာ အိပ်မွေ့ချရတာပဲ။

တကယ်တော့ ရောဂါအတော်များများဟာ အမှန်မဟုတ်ဘူး။ အတုတွေများတယ်။ ဒီကနေ့ ရောဂါ (၁၀၀) မှာ (၅၀) က အတုဆိုတာ အခိုင်အမာသိလာကြပါပြီ။ ရောဂါတုတွေများလာတာဟာ လိမ်ညာတာများလာတာပါပဲ။

အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ တိုးတက်ထွန်းကားလာတာနဲ့အမျှ ရုပ်ပိုင်းပြည့်စုံမှု တွေလည်း များပြားလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ရောဂါတွေကတော့ လျော့မသွားတဲ့အပြင် တိုးလို့သာနေပါတယ်။

သိပ္ပံပညာ၊ ဆေးပညာတွေ တိုးတက်လာတဲ့အတွက် ရောဂါတွေ လျော့ပါးသွား သင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရောဂါတွေကတော့ တိုးသထက် တိုးလာနေကြတယ်။ အကြောင်း ရင်းကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာနေကြလို့ပါပဲ။

ဥပမာပြောရရင် သူဌေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ စီးပွားရေးဒေဝါလီခံရတော့မယ့် လက္ခဏာပြနေပြီ။ အခြေနေမှန်ကိုလည်း သူသိနေပြီ။ အကြွေးတွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်း လုပ်ငန်းခွင်ကိုလည်း သွားလိုစိတ်မရှိ။ လူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာကိုလည်း သတ္တိနည်းလား။ အဲဒီတော့ ရုတ်တရက် အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲတော့တယ်။

တကယ်တော့ ဒါဟာ သူ့ဘာသာသူ လုပ်ထားတဲ့ရောဂါပါပဲ။ ဒီရောဂါမျိုးက ကုရင်လည်း ငွေကုန်ရုံသာ ရှိမယ်။ ပျောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အမျိုးသမီးရောဂါတွေရဲ့ ၅၀% ကျော်ဟာလည်း ရောဂါတုတွေသာ ဖြစ်တယ်။ ဇနီးမောင်နှံ နေမကောင်းဖြစ်ရင်တော့ ခင်ပွန်းသည်တွေက အနည်းနဲ့အများဆိုသလို ဂရုစိုက်တတ်ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဇနီးသည်ကို နားလည်စွာ ချစ်တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါမှဇနီးသည် အမြဲတမ်း ကျန်းမာနေပါမယ်။ သားသမီးများကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ ချစ်ရပါမယ်။

ဥပမာတစ်ခု ပြချင်ပါတယ်။

သစ်ကုလားအုတ်တွေနဲ့ ခရီးသွားလာရတဲ့ လမ်းခုလတ်တစ်နေရာမှာ ဟိုတယ်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ခရီးသည်တွေက ညအိပ်ပြီး ခရီးဆက်လေ့ ရှိကြတယ်။

တစ်နေ့မှာ ခရီးသည်တစ်ယောက် အဲဒီဟိုတယ်ကို ရောက်လာတယ်။ သူဟာ အဲဒီဟိုတယ်မှာ ခရီးသွားတိုင်း တည်းနေကျပါပဲ။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က အဲဒီလူကိုမြင်တော့ တအံ့တဩကြည့်ပြီး

“ဟာဗျာ ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျားဟိုတစ်ခေါက်က ဒီဟိုတယ်က အပြန်မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ။ အခု ကျန်းကျန်းမာမာပဲနော်။ ကျွန်တော့်မှာသာ ကျိတ်ပြီး စိတ်ပူနေရတာ”

ဒီတော့ ခရီးသည်က “ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ။ ခင်ဗျားစကားက” လို့ အံ့အားတသင့်ပေးတယ်။ ဆိုင် ရှင်က ခုလိုဖြေပါတယ်။

“မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ အရင်တစ်ခေါက် ခင်ဗျားလာလည်တုန်းက ဟင်းအိုးထဲကို ဘယ်က ဘယ်လို မြှော်တစ်ကောင်လာသေနေလဲ မသိပါဘူး။ အဲဒီဟင်းစားခဲ့တဲ့ လူလေ။ ငါးယောက်ထဲမှာ ခင်ဗျားလည်း ပါတယ်လေ။ ဟိုလူတွေကတော့ သေသွားကြရှာတယ်။ ခင်ဗျားဘာမှ မဖြစ်တာ တော်သေးတာပေါ့”

အဲဒီအခါမှာ ခရီးသည်က

“ဗျာ မြှော်ဟုတ်လား။ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

လို့ ပြောပြီးမေ့လဲသွားတယ်။ မကြာပါဘူး။ အသက်ပါ ထွက်သွားတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က

“ခုမှတော့ မှုမနေပါနဲ့တော့။ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

လို့ ပြောပါလျက်နဲ့ သေသွားတာပါ။

ဆူးမစူးပါဘဲနဲ့ ဆူးစူးနေတယ်လို့ ခံယူနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဆူးအစစ်ကို ရှာထွင်ပေးလို့ ရနိုင်ပါ့မလား။ ဆူးအတုကို ဆူးအတုနဲ့ပဲ ထွင်ပေးရပါလိမ့်မယ်။

ရောဂါမဟုတ်ပါဘဲ ရောဂါပါလို့ စိတ်စွဲနေသူတွေအတွက် အိပ်မွေ့ချတာဟာ အထိရောက်ဆုံး ကုသနည်းပါပဲ။

ခန္ဓာကိုယ် တင်းမာနေတယ်လို့ထင်နေတဲ့ လူဟာ ကိုယ့်ဘာသာ အိပ်မွေ့ချပြီး ပျော့ပျောင်းအောင် လုပ်လို့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ခန္ဓာကိုယ်က တင်းမနေပါဘူး။ စိတ်က တင်းနေတာပါ။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲက အကြောလျှော့လိုက်ရုံနဲ့ ပျော့ပျောင်းသွား တာပါပဲ။

ခန္ဓာလည်း ငြိမ်နေမယ်။ စိတ်နဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်လည်း ငြိမ်နေမယ်။ စိတ်ထဲက ငြိမ်းအေးနေသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကြည့်နေသူက တခြား၊ ဖြစ်နေတာက တခြား ဖြစ်သွားမယ်။

ဈာန်စတာနဲ့ ကိုယ်က ရှုသူဖြစ်သွားမယ်။ ဖြစ်နေတာတွေမှအပ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကြည့်နေသူက တစ်ခြား။ ဖြစ်နေတာကတခြား။

အိပ်မွေ့ချတယ်ဆိုတာ အိပ်ခြင်းကို ခေါ်ယူခြင်းပါပဲ။ အိပ်တာကို ဖိတ်ခေါ်လို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ဟာ သတိမရှိဘဲ တစ်သက်လုံး နေထိုင်လာကြတယ်။ သတိရှိလာတာတဲ့ အိပ်မွေ့ချခံရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

လူတွေဟာ အကောင်းတစ်စုံတစ်ရာအတွက် အိပ်မွေ့ချခံထားရသလို ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်း အိပ်မွေ့ချလို့ရပါတယ်။

အမှန်တရားကို သတိပြည့်တဲ့အခါ တွေ့ရမှာပါ။ မူလစွမ်းအားနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာဟာ ကိုယ့်အဖြစ်မှန်နဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားခြင်းပါ။

အိပ်မွေ့ချခံသမျှ အားလုံးပျောက်သွားတာဟာ လွတ်မြောက်မှုပါပဲ။ မေ့ခြင်း။ အိပ်ခြင်း။ အိပ်မွေ့ချခံရခြင်းနဲ့ လွတ်တဲ့နေရာမှာ ရပ်နေသမျှ မူလစွမ်းအားနဲ့ တစ်သား တည်း ခံစားရမှာပါ။

ဒီအသိဟာ အမှန်တရား၊ သစ္စာတရား၊ မူလစွမ်းအားပါပဲ။

အခန်း (၇)

မေတ္တာဟာ သေတာ၊ သတိက ဘဝပါ

သေခြင်းလောက် သေချာမှန်ကန်တဲ့ သစ္စာတရား မရှိတော့ပါဘူး။

ပြီးတော့ “သေခြင်း” မရှိဘူးလို့ ရှေ့ပိုင်းမှာ ဆိုထားခဲ့တာကို တွေ့ကြရမှာပါ။ ဒါဖြင့် အမှန်ကဘာလဲ။

သေတာရော၊ မသေတာပါ တစ်ချိန်တည်းမှာ မှန်ကန်ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုကိုသာ အမှန်လို့ ယူဆရင် အမှန်တရားကို သိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

လူတစ်ယောက်က အရိပ်တစ်ခုကို အမှန်လို့ပြောတယ်ဆိုကြပါစို့။ တစ်နည်းအားဖြင့် အမှောင်ကို အမှန်တရားလို့ ဆိုပါစို့။ ဒါဟာ လိမ်ညာပြောခြင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အမှောင်ကို မြင်ရပါတယ်။ အရိပ်ကိုလည်း မြင်ရပါတယ်။

အခြားလူတစ်ယောက်က အမှောင်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အရိပ်ဆိုတာလည်း မရှိဘူးလို့ ပြောပြန်တယ် ဆိုပါစို့။ ဒါလည်း မှန်တာပါပဲ။ အမှောင်ဆိုတာ တရားမရှိဘူး။ အမှောင်ကို ပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုလို့ မရဘူး။ အမှောင်က အရှိတရား။ (Positive existence) မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

အမှောင်ဆိုတာ အလင်းမရှိခြင်း သဘောပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အမှောင်ကို မြင်ရတယ်။ အလင်းက အရှိတရား။ အလင်းမရှိတာကို အမှောင်လို့ခေါ်တယ်။

ဒါကြောင့် လူဟာ အလင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခုခု လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အမှောင် အတွက်တော့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ အမှောင်ကို ဖယ်ရှားချင်ရင် အလင်းကို သယ်ဆောင် လာရတယ်။ အမှောင်ကို လိုချင်ရင် အလင်းကို ဖယ်ရှားရပါတယ်။ အမှောင်နဲ့ပတ် သက်လို့ ဘာမှ တိုက်ရိုက်မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

လူတစ်ယောက်နေပူထဲ ရပ်နေရင် အရိပ်ကို မြင်ရမယ်။ မြင်နေရတာကို မရှိဘူးလို့ ဘယ်လို ပြောနိုင်မလဲ။ ဒါပေမယ့် အရိပ်ဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ပြောလို့ ရပါတယ်။

“အရိပ်”ဆိုတာ အလင်းကို ကာတဲ့အခါ ရတဲ့ ရလဒ်ပါပဲ။

လူ့ဘဝဟာ အလွန်ရှုပ်ထွေးပါတယ်။ စကားတွေထဲမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် ထင်ရတာ တွေ ရှိပါတယ်။ မှန်တာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာ လူက ထင်သလို အထင်သက်သက်ချည်းလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဘဝဟာ ရှုပ်ထွေးပြီး ကျယ်ဝန်းတယ်။

မြင်ရတာတွေအားလုံးနဲ့ ခံစားနေတာတွေအားလုံး သေဆုံးသွားတာကို သိနေ တယ်။ ပျောက်ဆုံးသွားတာကိုလည်း သတိပြုနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရုပ်သာ ပျောက်ဆုံး သွားတာဖြစ်ပြီး မမြင်ရတဲ့ စွမ်းအားက ရှိပြန်နေပါတယ်။ သေဆုံးပျောက်ကွယ်သွားပါဘူး။

ဒါကြောင့် သေခြင်းကို နားလည်ဖို့က နှစ်ဖက်နှစ်လမ်းစလုံး နားလည်သိရှိဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ ‘ပေတဘူတ’သရဲသဏ္ဍိတေအကြောင်း၊ ဒေဝစွမ်းအားတွေအကြောင်း၊ ပြောရင် အစဉ်အဆက်က စကား၊ အယူသီးတဲ့စကား ပြောရာရောက်နိုင်ပါတယ်။ အစဉ်အလာစကားဖြစ်လို့ အယူသီးမှုတွေပဲလို့ သတ်မှတ်တာဟာ သိပ္ပံနည်းမကျပါဘူး။ ‘အမှန်’ဘာလဲဆိုတာကို ဖော်ထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အမှန်ကို မဖော်ထုတ်ဘဲ အစဉ်အလာ စကားမို့ အမှန်ကန်ဘူးလို့ ပြောတာဟာ ကြီးမားတဲ့ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုပါပဲ။

မျက်ကန်းယုံကြည်မှုဆိုတာ မသိဘဲ လက်ခံတဲ့ကိစ္စဖြစ်တယ်။ မူလဖန်တီးမှုစွမ်းအား ရှိတယ်ဆိုတာ လက်ခံသူဟာ မျက်ကန်းယုံကြည်သူ ဖြစ်နိုင်တယ်။ လက်မခံသူလည်း မျက်ကန်းယုံကြည်သူဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ်တိုင် ဂယနဏမသိဘဲ လက်ခံထားတာမျိုးဟာ မျက်ကန်းယုံကြည်ခြင်းပါပဲ။

‘မျှင်း’ဆိုတာ အလျားရှိတယ်။ အကျယ်မရှိဘူးတဲ့။ ဒီထက် မျက်ကန်းကျတာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။ အကျယ်မရှိဘဲ မျှင်းတစ်ခုဖြစ်ပေးနိုင်ပါ့မလား။

‘အမှတ်စက်’(Point)ဆိုတာ အလျားမရှိဘူး။ အနံ့မရှိဘူးတဲ့။ အလျားအနံ့မရှိတဲ့ နောက် အမှတ်စက်ဆိုတာ ရှိနိုင်ပါ့မလား။

သင်္ချာမှာ ဂဏန်း (၉) ခုရှိတယ်။ ဒါဟာ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုပဲ။ ဘာကြောင့် (၉) ခုပဲ ရှိရမလဲ။ မူတည်ကိန်း (၅) ခု။ ဒါမှမဟုတ် (၇) ခုထားရင် မရနိုင်ဘူးလား။

သင်္ချာသိပ္ပံပညာရှင်ကြီး လီ(စ်)နီ(စ်)ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူက သင်္ချာကိစ္စ အားလုံးကို ဂဏန်းသုံးခုတည်းနဲ့ ပြီးအောင် ရှင်းပြခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့အယူအဆအရဆိုရင် ၁,၂,၃, ပြီးတော့ ၁၀,၁၁,၁၂,၁၃, ပြီးရင် ၂၀,၂၁,၂၂,၂၃ ဆိုပြီး မူတည်ကိန်းထားပြ ခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီလို ရေတွက်လည်း အလုပ်ဖြစ်တယ်။ ရေတွက်လို့ရတယ်။ ဂဏန်း (၉) ခု တောင် မလိုပါဘူးလို့ သူပြောခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း အိုင်းစတိုင်းကလည်း ဆိုပြန်တယ်။ ဂဏန်းသုံးခု မှတည်ကိန်းကလည်း အပိုပါပဲတဲ့။ နှစ်ခုဆိုလည်း ရေတွက်လို့ရပါတယ်တဲ့။ တစ်ခုတည်းကော မရဘူးလား။ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်ခက်ခဲသွားလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ သင်္ချာမှာ ဂဏန်း (၉) ခုရှိရမယ်ဆိုတာလည်း မျက်ကန်းယုံကြည်မှု တစ်မျိုးပါပဲ။

ဘာသာရေးမျက်ကန်းယုံကြည်သူကို ဘုရား၊ တရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးလိုက်ရင် စာအုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါလိမ့်မယ်။ ကျမ်းဂန်က ဒီလိုဆိုထားတယ်လေလို့ ရွတ်ဆိုပြပါလိမ့်မယ်။ မျက်ကန်းသိပ္ပံသမားကို ကိန်းဂဏန်း (၉) နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုနားလည်ပါသလဲလို့ မေးလိုက်ရင်လည်း စာအုပ်ကိုပဲ ပြပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သိပ္ပံသမားနဲ့ ဘာသာရေးသမား ဘာများ ကွာခြားပါသလဲ "

ရှင်းပါရစေ။

ရွာတစ်ရွာမှာ လူတစ်ယောက် သရဲပူးနေတယ်လို့ပြောရင် စာတတ်ပေတတ်ခေတ်အမြင်ရှိသူက ဒါကို လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ စာမတတ်တဲ့ ပညာမဲ့သူတွေသာ ယုံကြည်တဲ့ကိစ္စဖြစ်တယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်။

ဟိုလူတွေကလည်း သူတို့ယုံကြည်တဲ့ကိစ္စကို အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ ရှင်းမပြတတ်ကြဘူး။ ဒီတော့ ပညာတတ်တွေရဲ့ လက်သုံးစကားဖြစ်တဲ့ 'သရဲတစ္ဆေဆိုတာ အလကားပါ။ အဓိပ္ပာယ်မယ့်တာတွေ' လို့ အပြောခံရတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။

တကယ်တော့ ဒီနေ့ကမ္ဘာမှာ အသစ်အသစ်တွေ ဘာတွေ လေ့လာနေသလဲ။ ဘာတွေ တွေ့ရှိနေပြီလဲဆိုတာကို နကန်းတစ်လုံးမသိဘဲ ပညာရှင်အမည်ခံထားတဲ့ သူတွေ ဒုနဲ့ဒေးပါပဲ။ အရင်သိပ္ပံပညာနုစဉ်ကာလမှာ တွေ့ရှိထားခဲ့တာတွေကို အသေဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အတိတ်သိပ္ပံသိနေရာမှာပဲ မျက်ကန်းရပ်တံ့နေကြတယ်။

အမေရိကန်က ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ဟားဘတ်တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဌာနတစ်ခုက (ပေတ-ဘူတ) သရဲတစ္ဆေစွမ်းအားစုဆိုးတွေကို ဓာတ်ပုံပါ ရိုက်ပြထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေ့ ထိပ်တန်း ကမ္ဘာ့သိပ္ပံပညာရှင်အချို့ဟာ သရဲတစ္ဆေတွေအကြောင်း သဲကြီးမဲကြီး မေးလာနေကြတာ ကျွန်ုပ်တို့ မသိကြပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သူတို့ လေ့လာနေမှုရဲ့ အဖြေရလာဒ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို ရောက်လာကြဦးမှာပါပဲ။

တကယ်လို့ 'ရိုင်' နဲ့ 'အိုလီဗာ' တို့ရဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ဖူးရင် အံ့ဩသွားပါလိမ့်မယ်။ 'အိုလီဗာလာ(ဂျီ)ပု' ဟာ နိုဗယ်ဆုရ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး တစ်ဦးပါပဲ။ သူတစ်သက်တာ ပတ်လုံး သရဲတစ္ဆေ စွမ်းအားစုတွေနဲ့ပဲ ပတ်သက်နေခဲ့တယ်။ သူမသေဆုံးမီမှာ အဲဒါတွေနဲ့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ပတ်သက်ပြီး စာအမြောက်အမြား ရေးသားခဲ့တယ်။

သူဟာ သိပ္ပံအမှန်တရားတွေကို ရှာဖွေခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေဟာ သရဲတစ္ဆေကိစ္စတွေ လောက် မမှန်ကန်ဘူးလို့ သူက ဆိုထားခဲ့ပါတယ်။

ဆိုဒီယက်ရုရှားမှာ ဖရာဒို(စ်)ဆိုတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးရှိတယ်။ သူ့ကို စစ်မှန်တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်လို့လည်း အများက အသိအမှတ်ပြုထားကြတယ်။

အဲဒီလူဟာ မော်စကိုမြို့မှာနေပြီး သူနဲ့ ပိုင်တစ်ထောင်ဝေးတဲ့ နေရာမှာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို အတွေးတစ်ခု ပို့နိုင်တယ်။ ဘာပစ္စည်းကိရိယာမှ မသုံးဘဲ စိတ်သက်သက်နဲ့သာ ပို့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ပြီးမှ အများစုက ထောက်ခံခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ အဲဒါတွေကို ဆက်ပြီး သုတေသနပြုနေကြတယ်။ ဒီလို စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုတွေကို ဒီနေ့မဟုတ် မနက်ဖြန်အာကာသခရီးစဉ်တွေမှာ အသုံးမပြုဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။

ရွာတစ်ရွာမှာရှိတဲ့ ရောဂါသည်ကို အခြားရွာက လူတစ်ယောက်က စိတ်ချင်းဆက်သွယ်ပြီး ရောဂါကုသပေးနိုင်တယ်။ ခက်ခဲလှတဲ့ အလုပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ခက်တာက မျက်ကန်းယုံကြည်မှုပါပဲ။ ဒါကလည်း အမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ စာမတတ်တဲ့ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုထက် စာတတ်ပေတတ် မျက်ကန်းယုံကြည်မှုက ပိုဆိုးပါတယ်။ အန္တရာယ်လည်း များတယ်။

မျက်ကန်းယုံကြည်မှုတွေကို စွန့်ရမယ်ဆိုတဲ့ လူတွေလည်း ရှိနေကြတယ်။

မျက်ကန်းယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘာလဲ။ အဲဒါကို အရင်ဦးဆုံးသိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါမှသာ အဲဒီ နောင်ကြီးတွေကို ဖြတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ကိုယ့်လက်ကိုယ်ဖြတ်မိဖို့ အန္တရာယ်တွေ အများကြီး ကြုံလာနိုင်တယ်။

အမှန်ကိုသိရင် နောင်ကြီးတွေကို ဖြတ်နိုင်တယ်။ ဘယ်လိုမျက်ကန်းယုံကြည်မှုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြတ်တောက် ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ လိုအပ်တာချည်းပါပဲ။ သတိပြုရမှာက လိုအပ်တာကို မယယ်မိဖို့ပဲ။

ပူတဲ့ ဒေသမှာ အေးတဲ့ဒေသရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေက မတူညီကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တချို့လူတွေက ကိုယ့်ဒေသရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ခေတ်မီလှချည်ရဲ့လို့ ခံယူထားကြတယ်။ ဒါဟာ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုပါပဲ။

ပူအိုက်တဲ့ ဒေသမှာ လည်စည်းတွေနဲ့ လည်ပင်းမှာ ကျပ်စေတာဟာ ရူးခိုက်မှုတစ်ခုပါပဲ။ တိုးတက်တယ်။ ခေတ်မီတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါဟာ မျက်ကန်း

ယုံကြည်မှုပါပဲ။

တိဘက်မှာ တစ်နှစ်ကို တစ်ခါလောက်ပဲ ရေချိုးကြတယ်။ ဟိုမှာ ဖုန်မှုန့်တွေ မရှိဘူး။ ချွေးလည်း မထွက်ဘူး။ ဒီတော့ ရေချိုးဖို့ သိပ်မလိုအပ်လှပါဘူး။ အဲဒီလို နေရာမျိုးမှာ ရေချိုးရင် ခန္ဓာကိုယ်က အပူတွေ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်။ တိဘက်မှာ အင်္ကျီတိုပြီး နေရင် ထမင်း (၄၀%) ပိုစားရလိမ့်မယ်။ ထွက်သွားတဲ့ အပူပြန်ရဖို့ ထမင်းပိုစားရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တိဘက်က လူတစ်ယောက်ဟာ ဖုန်ထူတဲ့၊ ပူအိုက်တဲ့နေရာမှာ နေမယ်ဆိုရင် တိဘက်လိုနေလို့ မရတော့ပါဘူး။ 'ငါတို့တော့ တိဘက်မှာနေရသလိုပဲ ဝတ်စားပြီး ရေမချိုးဘဲ နေမယ်ကွာ' ဆိုလာရင်တော့ ဒါဟာ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုပါပဲ။

လောကမှာ လူတွေဟာ ခေတ်အဆက်ဆက် ပြောင်းလဲလာကြတယ်။ အဟောင်း တွေကို စွန့်ပယ်လာခဲ့ကြတယ်။ အသစ်အသစ်တွေကို ရှာဖွေလာကြတယ်။

မျက်စိဖွင့်ကြည့်ရင် အမှန်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ လူတွေဟာ မျက်စိဖွင့်ကြည့်ဖို့ သတ္တိနည်းကြတယ်။ သူများနောက်ကပဲ လိုက်ချင်ကြတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မျှောလိုက် နေချင်တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံလူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မွန်မြတ်တယ်လို့ ခံယူနေတတ်သေးတယ်။ ငါဟာ သူတော်ကောင်းကြီးပဲလို့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူဟာ သူ့အတွင်းမျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်ရင် အထဲမှာ ဆိုးနေမှန်း သိလာနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လူဟာ အဆိုးကို မကြည့်ချင်ဘူး။ အမှန်ကို မြင်ရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မွန်မြတ်သူလို့လည်း ခံယူတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် လူတွေက မျက်စိပိတ်ထားကြတော့တယ်။

အဲဒီလို လူတွေကို သိမ်းသွင်းအသုံးချဖို့ဟာ သိပ်ကို လွယ်ကူလှပါတယ်။ နည်းတွေကလည်း အမျိုးမျိုးပဲ။

“ခင်ဗျားတို့ တော်တော် စိတ်ကောင်းဖို့ကြတယ်။ သဘောထားလည်း ပြည့်တယ်။ သူတစ်ပါးကိုလဲ ကူညီတတ်ကြတယ်”

အဲဒီလိုပြောဆိုပြီး မျက်ကန်းဖြစ်စေဖို့ စေ့ဆော်ကြတယ်။

“ငါ့ဆီကို ဘယ်သူမှ မသိမ်းသွင်းဘူး” ဆိုတာကလည်း သိမ်းသွင်းတဲ့နည်း တစ်ခုပါပဲ။

အံ့ဩဖွယ်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါတယ်။

ကာလီဖိုးနီးယားကမ်းခြေတစ်ခုမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ပါးသူတွေရဲ့ ကစားစရာပစ္စည်းသဖွယ်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အသုံးချခံခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ ရိုးလွန်း၊ အလွန်းတယ်။ ရိုးတာမှ ပြောမပြနိုင်
လောက်အောင် ရိုးတာ။

ဒီသတင်းဟာ ကမ်းခြေကိုလာတဲ့ လူတွေအတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီး စိတ်ဝင်
စားစရာ၊ ကြည့်ရှု စရာဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ကမ်းခြေကိုလာမည့်လူတွေကလည်း ဒီလူ
အကြောင်းကို ကြားထားပြီးဖြစ်လို့ တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ် စောလာကြတယ်။ မဟာလူရိုး
ကြီးကို မြင်ရတွေ့ရမှာဟာ အမြတ်ပဲ။

ဒီလူကို လာကြည့်တဲ့လူတွေဟာ ဘာမေးကြသလဲဆိုရင် ဆယ်ပြားတန်နဲ့
တစ်ဆယ်ကျပ်တန် ထောင်ပြုပြီး ဘယ်ဟာယူမလဲလို့ မေးကြတယ်။

ဒီလူကလည်း ဆယ်တန်ကို မယူဘူး။ ဆယ်ပြားစေ့ကိုပဲ ယူတယ်။ စကားလည်း
မပြောဘူး။ တကယ်လူရိုး၊ လူအကြီးပါပဲ။ ဒီတော့ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် သူ့အနားမှာ
လူတွေ ဝိုင်းနေတတ်ပြီး ဒီဟာယူမလား၊ ဟိုဟာ ယူမလားဆိုတဲ့ အသံတွေပဲ ကြားနေ
ရတတ်တယ်။ ဒီလူကလည်း စကားက ခပ်နည်းနည်းပဲ။ အရွက်တွေ မယူဘူး။
အကြွေတွေ လှတယ်လို့ပြောပြီး အကြွေတွေကိုပဲ ရွေးယူတယ်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး လူတွေက သိပ်ကို သဘောကျကြတာပေါ့။

အဲဒီလူကြီးဟာ အဲဒီကမ်းခြေမှာ အဲဒီပုံစံနဲ့နေခဲ့တာ အနှစ် (၂၀) လောက်
ရှိနေပါပြီ။ ဒီကမ်းခြေကို ငါးကြိမ်၊ ခြောက်ကြိမ်လောက် ရောက်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်က
အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို အကြိမ်တိုင်း မြင်နေရတော့ စဉ်းစားစရာဖြစ်လာတယ်။ ဒီလူအကြီး
ဟာ ဆယ်ပြားတန်နဲ့ အရွက်ကြီးကို တကယ်ပဲ ခွဲခြားမသိတာလားဆိုတာ သိချင်လာ
တယ်။ ဒါနဲ့ လူရှင်းတဲ့အချိန်မှာ သွားမေးကြည့်တယ်။

ဒီတော့ ဟိုလူက ဘာပြောသလဲဆိုရင်

“တကယ်လို့သာ ပထမအကြိမ်ကတည်းက အရွက်ကြီးကိုယူရင် ပွဲပြီးသွားပြီ။
မသိသလိုနေခဲ့လို့သာ အခု ကျွန်တော် ရာထောင်သောင်းချီပြီး ရနေတာပေါ့။ ဆယ်ပြားနဲ့
ဆယ်တန်ကို ခွဲခြားသိပါတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူက ဆယ်ပြားလာပေးတော့မှာလဲ။ ပထမ
တစ်ခေါက်မှာပဲ ဆယ်တန်တစ်ရွက်နဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားမှာပေါ့။”

ကိစ္စက ရှင်းပါတယ်။ လူဟာ တကယ်တော့ အံ့ဩဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စမှာ
လူအကြီးကပဲ ရူးသလား။ ဆယ်ပြားနဲ့ ဆယ်တန် သွားပြတဲ့ လူတွေကပဲ ရူးသလား။

ဆရာကြီး ‘အိုရှိုး’ဟာ တရားဟောရင်းနဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီမြို့ရဲ့ အခွန်ဦးစီးမှူးက သူနားချဦးကပ်သွားပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမေးစရာရှိကြောင်း
ပြောပါတယ်။ ဆရာကြီးက ခွင့်ပြုတော့

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးလို ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်ရင် အကျိုးအမြတ်တစ်ခုခု ရယူမလားခင်ဗျား”

ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ ဘုန်းကြီးဝတ်ရင် ဘာအကျိုးအမြတ်ရမလဲတဲ့။

ဆရာကြီး စဉ်းစားရ ကျပ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“ဘုန်းကြီးဝတ်လို့တော့ ဘာမှတော့ ထူးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာမှာ ဘုန်းကြီးမျိုးစုံ ရှိတယ်။ ဝတ်ချင်တဲ့ဘုန်းကြီးမျိုးသာ ဝတ်ပါ။ မတားလိုပါဘူး။”

ဒါပေမယ့် သိထားဖို့က အဝတ်လဲလိုက်ရုံနဲ့ ဘာမှ ထူးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဝတ်လဲခိုင်းတဲ့သူက ဒီအဝတ်ချွတ်ပြီး နောက်အဝတ်တစ်ခုလဲလိုက်မှာပဲ။ အဝတ်ကို အလေးထားတဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်က အဝတ်ပေါ်မှာပဲ တည်နေလိမ့်မယ်။

ဂန္ဓိကြီး လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှု ဦးဆောင်နေတဲ့အချိန်မှာ လူငယ် အိန္ဒိယဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး သူ့ဆီကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူက လူတွေကို ကူညီချင်တယ်။ အလုပ်အကျွေးပြုချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဒီတော့ ဂန္ဓိကြီးက မှတ်သားဖွယ်စကားတစ်ခုကို ဆိုပါတယ်။

“မင်းစိတ်ထဲမှာ အမှန်တကယ် အများကို ကူညီချင်တယ်ဆိုရင် မင်းဝတ်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးသင်္ကေတကို ဖယ်ပစ်ပါ။ အပေါ်ယံအဆောင်အယောင်ဟာ အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

အဲဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ လေးနက်တယ်။ ဂန္ဓိကြီးက အဲဒီလူငယ်ကို လက်ရက်ဖျဉ်းကြမ်းဝတ်ဖို့ ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခု အဲဒီဖျဉ်းကြမ်းဝတ်တဲ့ လူတွေ အပြုအစုခံနေရတယ်။ သူတို့ကို ဘုန်းကြီးထက်တောင် အလေးပေးတယ်။

အစကတော့ ပြည်သူကို အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ဆိုပြီး လာခဲ့ကြတယ်။ နေရာလည်း ရရာ အလုပ်အကျွေးပြုခံချင်လာကြတယ်။ ဒီတော့ မျက်ကြမ်းဖြူဟာ မျက်ကန်းယုံကြည်မှု ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။

ပြဿနာတစ်ခုကို ဖယ်ပြီး နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ခုကို ယူလိုက်သလိုပါပဲ။ ဒီလိုပဲ ခေတ်အဆက်ဆက်ဖြစ်ပျက်လာခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်း (၅၀၀၀) အတွင်း မျက်ကန်းယုံကြည်မှုတစ်ခုကို ဖယ်ပြီးနောက် မျက်ကန်းယုံကြည်မှုတစ်ခုကို ပြောင်းလဲဆောင်ယူခဲ့တာချည်းပါပဲ။

ကျမ်းဂန်စာပေအကြောင်း အတော်လေး နှံ့စပ်ပြီး အလွတ်ရွတ်ဆိုနိုင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဆရာကြီးအိုရှိုးဆီကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။

ဆရာကြီးက အဲဒီလူငယ်ကို ပြောတယ်။

“မင်း အခုလို အာဂုံဆောင်နိုင်ရုံနဲ့ ဘာမှ ထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ စက်ရုပ်တွေက မင်းထက်တောင် အာဂုံဆောင်နိုင်သေးတယ်”

အဲဒီတော့ လူငယ်က စိတ်တိုသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးဆီကိုတော့ လာပြီမပျက်ခဲ့ဘူး။ ဆရာကြီးရဲ့ စကားတချို့ကိုလည်း လက်ခံတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူက ဆရာကြီးကို ပြောလာခဲ့တယ်။

“ဆရာကြီးရေ ကျွန်တော် အာဂုံဆောင်နိုင်တဲ့ ဂီတာကျွမ်း၊ ဥပနိသျှဒ်ကျွမ်း၊ ဝေဒကျွမ်းတွေကို အထုပ်တစ်ထုပ်ထဲထည့်ပြီး ရေကန်ထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါပြီ”

ဒီတော့ ဆရာကြီးက

“မင်းကို အဲဒီလို ဘယ်သူက လွှင့်ပစ်ခိုင်းသလဲ” လို့ ဆိုတော့-

“ကျွန်တော်စာအုပ်စင်မှာ နေရာလိုနေလို့ပါ။ အခု လွတ်သွားတဲ့နေရာတွေမှာ ဆရာ့စာအုပ်တွေ တင်ထားပါတယ်” လို့ ဆိုသတဲ့။

ဆရာကြီးကလည်း ပျာပျာသလဲလဲ။

“ဟာ ဒါဆို ပြဿနာပဲ။ မင်းကို ငါက ဟိုစာအုပ်တွေ ပိုမတွယ်တာဘဲ ဒီစာအုပ်တွေကို တွယ်တာပါလို့ ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စာအုပ်ပြောင်းလိုက်ရုံနဲ့ ဘာထူးသွားမှာလဲ”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးက

“ဒီတစ်ခါလည်း မင်းစုထားတဲ့ ငှါစာအုပ်တွေကို အထုပ်ထုပ်ပြီး ကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်တော့” လို့ ပြောပြန်တယ်။

ဒီတော့ လူငယ်က “ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အရင်လိုပဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့” လို့ ဆိုတယ်။ ဆရာကြီးကလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဟိုကျွမ်းနေရာမှာ ဒီကျွမ်းတွေ ဝင်လာရုံနဲ့ ဘာထူးမလဲ။ ဖက်တွယ်ထားတဲ့ အတူတူ အရင်စာအုပ်တွေကိုပဲ ဖက်တွယ်ထားတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ကိုယ်မှာ အလေးတွေ တင်ထားချင်လို့ကတော့ အရင်က အလေးကြီးတွေနဲ့ပဲ ကိုယ်ကို ဒီထားပါ။ အဲဒါက ပိုလေးပါတယ်”

လူတွေဟာ မျက်ကန်းယုံကြည်မှု အဟောင်းနေရာမှာ အသစ်အသစ်တွေ အစားထိုးပါတယ်။ လဲလှယ်ပါတယ်။ စွန့်ပစ်တယ်ဆိုတာတော့ မရှိပါဘူး။

တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အရင်က ကစားစရာတွေနဲ့ ကစားခဲ့လို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရတယ်။ ပီတိဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အခု ကစားစရာအသစ်တွေ အစားထိုးနိုင်ပြန်တော့ “ငါတတ်နိုင်

တယ်”ဆိုတဲ့ မာန်မာန တိုးပွားလာနိုင်တယ်။ စိတ်ကြီးဝင်လာနိုင်တယ်။

ဒီလို ကစားစရာပြောင်းလိုက်ရုံနဲ့ လူတွေမှာ ဘာမှ ထူးလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်ကန်းယုံကြည်တဲ့ စိတ်ပြတ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်လိုဖြတ်ရမလဲဆိုတာကိုသာ စဉ်းစားဖို့ လိုမယ်။

မျက်ကန်းယုံကြည်မှုကို ဖြတ်ဖို့ အထူးလုပ်ကိုင်နေစရာ မလိုပါဘူး။ စိတ်ပါပဲ။ စိတ်က လှည့်စားနေတာ။ အတွေးမှားနေတာ။ အဲဒါကို ပျောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါဆိုရင် လူဟာ စိတ်ဓာတ် ဖွံ့ဖြိုးလာနိုင်မယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သရဲတစ္ဆေကြောက်တဲ့သူတွေက ဒါတွေမရှိဘူးလို့ ပြောတတ်ကြတယ်။ ဒါဟာ အကြားအမြင်ပေါက်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ လူရဲ့ ဆန္ဒမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုပြောဆိုနေကြတာကိုက မျက်ကန်းယုံကြည်မှု ဖြစ်ပါတယ်။

သရဲ တစ္ဆေရှိရင်လည်း ရှိမှာပေါ့လေ။ လက်ခံနေစရာ မလိုပါဘူး။ ယုံကြည်ဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ သိပ်ထူးသွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှိစရာ ရှိတာတွေကတော့ ရှိနေတာပါပဲ။ ရှိတာနဲ့ လူက တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ပတ်သက်နေကြတာပါပဲ။ အမှန်ဘာလဲ ဆိုတာကိုသာ ရှာရပါမယ်။ နားလည်အောင် လုပ်ရပါမယ်။ ဆက်သွယ်ဖို့နည်းလမ်း ရှာရပါမယ်။

လူတွေဟာ ဘာမှ မရှိရင်လည်း ကြောက်တတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဖြည့်ထားတတ်ကြတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြည့်ထားထား လွတ်တဲ့နေရာကတော့ ရှိနေမှာပဲ။ အဲဒီလွတ်တဲ့နေရာမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလို့တော့ ပြောလို့မရဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေမှာပဲ။

လွတ်တဲ့နေရာမှာ ဘာမှ မရှိဘူးလို့ တရားသေမမှတ်ယူဘဲ ရှာဖွေ လေ့လာကြည့်ပါ။ လူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ မသိသေးဘဲ တခြားအရာကို ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ။ မသိတဲ့လူက အဆုံးအဖြတ်ပေးတာဟာ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုပါပဲ။

သိပ္ပံပညာရှင် ဦးနောက်နဲ့ မျက်ကန်းယုံကြည်သူဦးနောက်က ဘယ်လိုကွာသလဲလို့ အိုင်စတိုင်းကို လူတစ်ယောက်က မေးဖူးပါတယ်။ အဲဒီတော့ အိုင်စတိုင်းက ဖြေတယ်။

“တကယ်လို့ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုရှိတဲ့လူကို မေးခွန်း (၁၀၀) မေးရင် အဖြေ (၁၀၀) ခု ပေးဖို့ အဆင် သင့်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ္ပံပညာရှင်ဦးနောက်ရှိတဲ့ လူကို မေးခွန်း (၁၀၀) မေးရင် (၉၈) ခုကို မသေဘူးလို့ ဖြေလိမ့်မယ်။ မေးခွန်း (၂) ခုကိုတောင် နည်းနည်းပဲ သိတယ်လို့ ဖြေလိမ့်မယ်။ ဒါလည်း နောက်ဆုံးအဖြေ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ် သိတာတွေရှိလာရင် ပြောင်းချင်ပြောင်းဦးမှာလို့ ဖြေမှာ”

တကယ်တော့ မျက်ကန်းယုံကြည်သူက ဘာမှမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့သိ
တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့အိမ်ရှေ့က ကျောက်ခဲတစ်လုံးကိုတောင်
အသေအချာသိတာ မဟုတ်ဘူး။

သိပ္ပံဦးနှောက်ရှိတဲ့လူက အမျိုးမျိုး တီထွင်ကြံဆတတ်ကြတယ်။ သုတေသနလုပ်
ကြတယ်။ အပြေအမြန်လိုသူတွေတော့ မစဉ်းစားချင်ကြဘူး။ ဒီလိုလူတွေက မျက်ကန်း
ယုံကြည်သူတွေ ဖြစ်သွားတတ်ကြတယ်။

တစ်ခါက ဆရာကြီး 'အိုရှိုး' ကို လူတစ်ယောက်က စာရွက်တစ်ရွက်ထဲမှာ
မေးခွန်းတစ်ခု မေးထားတယ်။

“ဘုရားရှိသလား။ မရှိဘူးလား။ အသက်(၆၀)ဆိုတာ ရှိသလား။ အဲဒါဘာလဲ။
လွတ်မြောက်မှု ဘယ်မှာ ရှိသလဲ။ ကောင်းကင်ဘုံ ငရဲဘုံတွေကို ဘယ်သူလုပ်ထားသလဲ။
ငရဲရှိသလား။ မရှိဘူးလား။ လူဟာဒီလောကထဲကို ဘာကြောင့် ရောက်လာရသလဲ။
ဘဝမှာ ပန်းတိုင်ရှိသလား။ အဲဒါဘာလဲ”

အဲဒီလူဟာ စိတ်ရှည်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှာဖွေဖို့ စိတ်ရှည်ရပါတယ်။
စိုးရိမ်ပူပန်မှု မရှိရပါဘူး။ သတိရှိပြီး ငြိမ်းအေးရပါမယ်။

ဘဝတွေ အများကြီး ကုန်ချင်ကုန်သွားပါစေ။ အမှန်ကို သိချင်ရင် သည်းခံစိတ်ရှိ
ရပါတယ်။ ရှာဖွေနေတဲ့စိတ်ကို အဆုံးရှုံးမခံမိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

တကယ်တော့ ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ မျက်ကန်းယုံကြည်မှု
အတွက် ရှာတာ၊ ဖွေတာ၊ သိသာသာ၊ တန်ဖိုးရှိတာပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်ကန်းယုံကြည်တဲ့
ဦးနှောက်က အမြန်ဆုံးသိဖို့ပဲ စိတ်စောနေတတ်တယ်။

သူတို့ဟာ သူများရှာပြီးသားကိုပဲ သိချင်တယ်။ ကိုယ်တိုင်ရှာဖို့ အစွမ်းအစ
မရှိတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့မှာ ဆရာအမြဲရှိတတ်တယ်။ ဘယ်လိုအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်
ဆရာရှိတတ်တယ်။ ရှာဖွေမှု အလုပ်ကို ဆရာကလုပ်ပြီး တပည့်ကို ပေးလိုက်တယ်။
ဆရာကလည်း တပည့်မွေးတယ်။ အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုနေကြတော့တာပဲ။

တကယ်တော့ ရှာဖွေသူကသာ တွေ့သူဖြစ်တယ်။ ရှာထားတာကို တောင်းလို့
မရဘူး။ ရှာဖွေတဲ့ စဉ်းစားတဲ့စိတ်က သုံးသပ်တတ်တယ်။ ရှာတဲ့ဦးနှောက်ကို အားကိုးပါ။
တောင်းခံယူဖို့ အားမထုတ်ပါနဲ့။ အလွယ်မယုံကြည်ပါနဲ့။

မယုံဘဲနဲ့လည်းမနေပါနဲ့။ တကယ်လို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်က တရားကို
မျက်မှောက်ပြုထားပြီးပြီလို့ ပြောရင် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါ။ သူ့ရဲ့ အမှန်ကို
ပြောမပြောမိပါစေနဲ့။ သင်က ခုလိုသာ ပြောလိုက်ပါ။

“ကျွန်တော်အဖွဲ့ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ။ ကိုယ်မသိသေးတာကို အမှန်လို့ ထင်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

တကယ်တော့ ပန်းတိုင်က အရေးမကြီးပါဘူး။ ခရီးသည်က ကြံ့ခိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ ပယောဂကင်းပြီး ကျန်းမာဖို့ လိုပါတယ်။

အမှန်တရားဆိုတာ စိမ်ပြီးသား ပစ္စည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်မှာဝယ်လို့လည်း မရနိုင်ပါဘူး။ ဘဝဘဝတွေနဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရလဒ်ပါ။

ဈေးမှာ သွားဝယ်လို့ရတဲ့ ပန်းအတုတွေဟာ ကြာရှည်ခံတယ်။ အစစ်လို့ ထင်ရတယ်။ တချို့များ အစစ်နဲ့ ခွဲလို့မရအောင် အနုပညာလက်ရာမြောက်တဲ့ ပန်းတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ပန်းအတုဟာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို လှည့်စားလို့ ရပါတယ်။ တကယ် ပန်းအတွက်တော့ မျိုးစေ့တွေ ပျိုးရတယ်။ အချိန်ယူစောင့်ရတယ်။ အပင်ငယ်လေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ရတယ်။ အပင်ရင့်သန်လာမှ ဖူးပွင့်ဝေဆာလာပါတယ်။

တကယ်တော့ ပန်းကို လူကလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာပဲ ဖူးပွင့်လာ တာပါ။ လိုအပ်တာ ဖြည့်ဆည်းပေးရုံပါပဲ။

အမှန်တရားဆိုတာကလည်း ဒီလိုမျိုးပါပဲ။ ကျင့်ကြံအားထုတ်တာဟာ အပင်စိုက်ပျိုး နေတာနဲ့ တူပါတယ်။

ခိုးချထားတဲ့ အဖြေဟာ မှန်ပေမယ့် တွက်နည်းအဆင့်ဆင့် မသိတဲ့အတွက် ဆရာက အမှတ်မပေးပါဘူး။ အမှတ် ရ၊ မရ လူက သိပါတယ်။ သန္တိသုခ ရ၊ မရ လူက သိပါတယ်။

ကျွမ်းဂန်တွေထဲက အဖြေတွေကို ခိုးထားတဲ့ လူအများကြီး ရှိပါတယ်။ တကယ် တော့ အဖြေက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ တွက်တတ်၊ မတွက်တတ်ဆိုတာကသာ အရေးကြီးတာပါ။ စာအုပ်ထဲက အရာတွေကတော့ သူ့နေရာနဲ့ သူ ရှိနေပြီပါပဲ။

စာအုပ်ထဲက မြင်းဟာ မြင်းအစစ် မဟုတ်ပါဘူး။ သင်္ကေတသာဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်ထဲက မြင်းကိုစီးပြီး ခရီးမသွားနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေးကြည့်ပါ။

ငါဘာသိသလဲ။ ခိုးထားတာ ဟုတ်၊ မဟုတ်။ ခိုးထားရင် မချမ်းမြေ့နိုင်ပါဘူး။ မအေးငြိမ်းနိုင်ပါဘူး။

အခန်း(၈)

သေခြင်းကို ကိုယ်တိုင်ရှုမြင်ခြင်း

တချို့က ဆင်ဖြေတက်ကြပါတယ်။

“သေခြင်းကို ဘာကြောင့် စဉ်းစားရမှာလဲ”

“ဘဝဆိုတဲ့ အခွင့်အလမ်းကြီးကို ရထားတာပဲ။ အေးအေးသက်သာ နေသွားရုံပဲ ပေါ့.....၊ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်မှာ အေးအေးလူလူနေနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ။ သေခြင်းတရားကို ကြားထိ ဆွဲထည့်စရာဘာလိုလဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်.....”

မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ‘သေခြင်း’ဟာ လူသားတိုင်းနဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်။

ဒါကြောင့် သေခြင်းကိစ္စကို မစဉ်းစားဘဲနဲ့ နေလို့မရပါဘူး။

သေခြင်းဟာ ဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ မဟာကိစ္စရပ်ကြီးတစ်ခုပါပဲ။ လျစ်လျူရှုခြင်း ပြုလို့ မရပါဘူး။ မျက်ကွယ်ပြုလို့မရပါဘူး။ ‘ငါတစ်နေ့ သေရမယ်’ဆိုတဲ့ အတွေးက လူကို အမြဲ ခြောက်လှန့်နေ တတ်တယ်။ ‘ငါမသေသေးပါဘူး’လို့ စဉ်းစားမိရင်လည်း တုန်လှုပ်သွားတတ်တယ်။ လူဟာ အသက်ကြီးလာလေ သေခြင်းကို မတွေးမိအောင် ဂရုစိုက်လေပဲ။

လူတွေဟာ သေတာကို မမြင်မိအောင် နည်းလမ်းတွေ၊ စနစ်တွေ ဖန်တီးထား တတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်တတ်ကြပါဘူး။ ရှိနေတဲ့ အရာကနေ လွတ် ပြောက်အောင် ဘယ်လိုပြေးနိုင်မလဲ။ ဘယ် ထပြေးမလဲ။ နောက်ဆုံး အဲဒီနေရာကို ရောက်မှာပဲ။ အမှန်တရားကို ရှောင်လို့ မရပါဘူး။

သေခြင်းရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးမှုက မွေးတဲ့အချိန်ကတည်းက စတာပါ။ တကယ်တော့ မွေးဖွား ခြင်းဟာ သေခြင်းရဲ့ ပထမဆုံးနေ့ပါပဲ။ ဒီလိုပါပဲ။ သေခြင်းကလည်း မွေးဖွားခြင်းရဲ့ အစပါ။

တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်က မန္တလေးကို သွားဖို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းတယ်ဆိုရင် အဲဒါက အစခြေလှမ်းပါ။ မန္တလေးရောက်သွားတဲ့ ခြေလှမ်းက

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

နောက်ဆုံးခြေလှမ်းပါ။ နောက်ဆုံးခြေလှမ်းက မန္တလေးကို ပို့ပေးသလို ပထမခြေလှမ်းက လည်း မန္တလေးကို ပို့ပေးတာပါပဲ။ ပထမခြေလှမ်းကသာ မပို့ပေးနိုင်ရင် နောက်ဆုံးခြေလှမ်းကလည်း ပို့ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် သေခြင်းဟာ အနာဂတ်တစ်နေရာမှာ ရှိတယ်လို့ မမှတ်ယူဘဲ။ မိနစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း အခါမလပ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ စွဲမှတ်ထားပါ။ 'အနာဂတ်ဆိုတာ ဘာလဲ'၊ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ စုပေါင်းရလဒ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

လူတွေဟာ လိမ်စို့၊ ညှာစို့ အလွန်အလွန်ကို အားထုတ်တတ်ကြတယ်။ ဆံပင်ဖြူလာရင် အနက်ဆိုးကြတယ်။ သွားကျိုးရင် အတုစိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သေခြင်းကိုတော့ ညှာလို့ မရပါဘူး။ အချိန်တန်ရင် အချိန်မှန် ရောက်လာတာပါပဲ။

ဆံပင်အနက် ဆိုးထားတာတောင် နောင်ထပ် ထွက်လာတဲ့ ဆံပင်တွေကတော့ အဖြူရောင်ပါပဲ။ ညှာချင်သလောက်ညှာပါ။ အဖြစ်မှန်ကတော့ ပေါ်လာစမြဲပါပဲ။

သေခြင်းကို သိချင်ရင် ချစ်ရပါလိမ့်မယ်။ အဝေးကို ပြေးလို့ကတော့ ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေခြင်းကို မချစ်နိုင်တဲ့လူက ဘယ်လိုချစ်နိုင်မှာလဲ။ တကယ်တော့ အပေါ်ယံကိစ္စပါ။ ရှင်ခြင်းကသာ နက်ရှိုင်းတာပါ။

ရေတွင်းတူးတဲ့လူက အပေါ်ယံမှာပဲ တူးနေရင် ရေရှိတဲ့နေရာကို ဘယ်ရောက်မှာ လဲ.....။ နက်တဲ့ နေရာကို တူးသွားမှ ရေရမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် သေခြင်းကို လက်ခံရမယ်။ ချစ်ရမယ်။ ရှုရမယ်။ သေခြင်းထဲ ဝင်ရောက်ရမယ်။

ရှင်သန်ခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က သေခြင်းမှာ ကိန်းအောင်နေတယ်။ သေခြင်းကို လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံမှ ဘဝရှင်သန်မှုကြီးထဲ ရောက်သွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ သခင်ယေရှုက အံ့ဖွယ်စကားတစ်ခုကို ဆိုထားခဲ့ပါတယ်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကာအကွယ်ပြု ချန်ထားခဲ့သူဟာ ပျောက်ဆုံးသွားပါ လိမ့်မယ်”

မျိုးစေ့ကို ချန်ထားရင် ပျက်စီးသွားရုံပဲ ရှိမယ်။ ဘာမှ ရလိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မြေကြီးထဲ စိုက်လိုက်တဲ့ မျိုးစေ့ကတော့ အညှောက်ထွက်ရက အပင်ဖြစ်လာတယ်။

သေခြင်းကိုကြောက်ရင် လူဟာ ကျုံ့သွားတတ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုံ့သွားတဲ့လူမှာ မာန်မာန ကြီးထွားလာတတ်တယ်။ သေခြင်းကို ကြောက်တဲ့လူမှာ အထုံးတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။ 'ငါ'ဆိုတဲ့ အထုံးပါ။ 'ငါ'ပျောက်သွားတဲ့လူမှာ မာန်မာန မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ ဘဝရှင်သန်မှုပဲ ကျန်ရှိတော့တယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ရေခဲကနေ ရေဖြစ်ဖို့ အပူလျော့ရသလို လူကတည်းပုံမှန်အနေအထားကိုရောက်ဖို့ မာန်မာနကို လျော့ရပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းကပေါ့။ တရုတ်ပညာရှိကြီးလောက်ဖူး ဆုံးပါးလုနီးဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကပါ။ တပည့်တစ်ဦး က တောင်းဆိုပါတယ်။

“ဆရာကြီးရဲ့ ဘဝလျှို့ဝှက်ချက်ကလေးတစ်ခုကို ပြောပြခဲ့ပါလား ခင်ဗျား” လောက်ဖူး။ ။ ပထမဦးဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်ကတော့ ဒီကမ္ဘာမှာ ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ ရှုံးနိုင်အောင် မလုပ်ဖူးဘူး။

တပည့် ။ ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်တုန်းကမှ ဆရာမပြောပြခဲ့ဘူးပါလား။ ကျွန်တော်လည်း အနိုင်ယူချင်ပါတယ်။ နည်းလမ်းလေး ပေးပါလားခင်ဗျား။

လောက်ဖူး။ ။ မင်းမှားသွားပြီ။ ငါပြောတာက တခြား။ ငါဆိုလိုတာက ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ အရေးမခိုင့်စေခဲ့ဘူး။ မရှုံးနိုင်စေခဲ့ဘူးလို့ပြောတာ။ မင်းက နိုင်ချင်တယ်လို့ပြောနေတယ်။ ဒီစကားနှစ်ခုက လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။

တပည့် ။ ။ ရှုံးအောင်မလုပ်ဘူးဆိုတာ နိုင်ချင်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေပါတယ်။

လောက်ဖူး။ ။ မင်းအဓိပ္ပာယ်ကောက်လွဲနေပြီ။ ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ အရေးမခိုင့်စေခဲ့တာ။ မရှုံးစေခဲ့တာဟာ ငါဟာ အမြဲထာဝရ အရေးခိုင့်ပြီးသား။ အရှုံးပေးပြီး သားဖို့လို့ပါ။ ဒီလိုလူမျိုး ကို ဘယ်သူကမှ အရေးခိုင့်အောင် ရှုံးမသွားအောင် လုပ်လို့မရဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ပါးသူအပေါ်မှာလည်း ငါဟာ ဘယ်တုန်းကမှ အနိုင်မယူချင်ခဲ့ဘူး။ ငါ့ကို ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် မှ မစော်ကားနိုင်ခဲ့ဘူး။

တပည့် ။ ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ။

လောက်ဖူး။ ။ ငါ့ကို မစော်ကားတာဟာ ငါဟာ ဂုဏ်ပြုခံဖို့၊ ချီးကျူးခံဖို့ စိတ်ကူး မရှိခဲ့လို့ပဲ။ အပြင်မှ ရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွန်းထုတ်နေစရာ မလိုဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ရပ်နေသူကိုလည်း တွန်းဖယ်နေစရာ မလိုပါဘူး။

သခင်ယေရှုမိန့်မှာသွားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းလည်းရှိပါတယ်။ 'ပါးတစ်ဖက် ရိုက်လာသူကို နောက်ပါး တစ်ဖက်ပေးလိုက်ပါ။ ကုတ်အင်္ကျီတောင်းလာသူကို ရှုပ်အင်္ကျီပါ ချွတ်ပေးလိုက်ပါ' တဲ့.....

ဒါကြောင့်မို့ သေဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသူကို ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ သေတာနဲ့ ရှင်တာဟာ ဒဂါးပြားရဲ့ ခေါင်းနှင့် ပန်းလိုပါပဲ။ သေတာကို ဖယ်လိုက်

တာနှင့် ရှင်တာကိုလဲ ပယ်ပြီးသားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ တစ်ခုကိုယူပြီး တစ်ခုကို ပယ်လို့ မရဘူး။ နှစ်ခုစလုံး လက်ခံရပါလိမ့်မယ်။

လူ့ဘဝမှာ ခံယူချက်အကြိမ်ကြိမ်ပြောင်းလဲနေတတ်တယ်။ အရွယ်ကောင်းနေစဉ်မှာ ရုပ်လွှမ်းမိုးတယ်။ သံသာအားကောင်းတတ်တယ်။

ဇနီး သားသမီး ရှိလာတဲ့ အရွယ်မှာ မိမိမှအပ ရှိသေးတာကို လက်ခံလာတယ်။ သူတို့အတွက် လည်း အနွဲ့အတာခံတတ်လာတယ်။ သူတစ်ပါးအတွက် အသက်ရှင်ရ တာကို ပထမအဆင့်အနေနဲ့ သိလာရတယ်။

အဲဒီကနေ တစ်ဆင့်တက်ပြီး တရားဘက်ကို စိတ်ဝင်စားလာနိုင်တယ်။ အများ အတွက် လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်တာဟာ မွန်မြတ်ကြောင်း သိလာနိုင် တယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ်ဖို့၊ မညာဖို့ပါပဲ။

ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်ကြောင့် ဘာမှ ထူးမသွားနိုင်ပါဘူး။ ဘုရားမရှိဘူးလို့ ယုံကြည်တဲ့လူရှိသလို ဘုရားရှိတယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့သူလည်း ရှိတယ်။ အဆင့်ပြေရင် တစ်မျိုး၊ မပြေရင်တစ်မျိုး အယူကွဲတတ်ပါတယ်။ စိတ်ပိုင်းအခြေအနေအပေါ် မူတည်ပြီး ယုံကြည်ချက် ပြောင်းလဲနေတတ်တယ်။

သေတာကို ကြောက်တဲ့လူက အယူအဆတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်သလို သေခြင်းမရှိဘူးလို့ ယုံကြည်သူကလည်း ဆန့်ကျင်ဘက် အယူတစ်ခုကို အသေစွဲကိုင် ထားနိုင်တာပဲ။

တွေးတာဟာ အဆင်ပြေမှု တစ်ခုပါပဲ။ ဒီတော့ လူတွေက အဆင်ပြေအောင် တွေးတောလိုက်ကြတယ်။

အတွေးက ဘယ်ကိစ္စကိုမဆို ဆင်ခြေပေးနိုင်တယ်။ လှည့်ပတ်တွေးတော နိုင်တယ်။ တကယ် ရှုမြင်ရတာကမှ အမှန်တရားဖြစ်ပါတယ်။ ရှုမြင်နိုင်ဖို့အတွက် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု လိုအပ်တယ်။ ကျင့်ကြံမှုဆိုတာ အဆင်ပြေတာကို ဂရုစိုက်ခြင်းပါပဲ။

ရှိတာကို ရှိတဲ့အတိုင်း မြင်ရရင် တော်လှန်မှု စတင်တာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ အမှန်ကို ရှုမြင်လိုက်တာနဲ့ သေခြင်းရှိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သေခြင်းဟာ မသိခြင်းရဲ့ မသိနားမလည်မှု အဝိဇ္ဇာပဲ။
အမြိုက်က သေခြင်းကင်းတဲ့ ဉာဏ်အလင်းပါပဲ။

အခန်း (၉)
သေခြင်းကို သင်ယူခြင်း

သေခြင်းကို ဘာကြောင့် သင်ယူရမလဲ။ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့အတွက်သာ သင်ယူဖို့ ပိုသင့်လျော်တယ် မဟုတ်လား ။

အဲဒီလို ဆင်ခြေတက်နိုင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ သေခြင်းဆိုတဲ့ အနုပညာကို တတ်မြောက်သွားရင် အသက်ရှင်နေရတဲ့ အနုပညာကိုပါ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သွားမှာပါ။ သေဖို့ အသင့်ဖြစ်သွားတဲ့လူက မွန်မြတ်တဲ့ဘဝကို ရလိုက်သူ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကုန်ဆုံးခံနိုင်တဲ့လူသာ အလားအလာ ရှိတဲ့လူ ဖြစ်သွားရပါတယ်။

ဒါကို ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ ထင်ချင် ထင်နိုင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတွေက ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်း၊ မွေးခြင်းနှင့်သေခြင်းကို ပြောင်းပြန်လို့ နားလည်ထားလို့ပါ။ တကယ်တော့ ပြောင်းပြန် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ချိန်တည်းမှာ အတူရှိနေတဲ့ အရာတွေကို အပိုင်းအကန့်ခွဲပြီး လက်ခံထားရုံသာမက ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ သဘောထားလိုက်ရင် ရှားသွပ်ရုံက လွဲလို့ ဘာမှ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး။

ဥပမာ - အေးတာနှင့် ပူတာ ဒါကို စမ်းသပ်မှုတစ်ခုပြုလုပ်ကြည့်ရင် ရှင်းသွားမှာပါ။ လူတစ်ယောက်က ပူရင်ပူတယ်။ အေးရင်အေးတယ်လို့သာ သိပါတယ်။ နှစ်ခုစလုံး တစ်ပြိုင်နက် မခံစားနိုင်ပါဘူး။ ခွက်တစ်ခွက်ထဲမှာ ရေခဲရေနှင့် ကျန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲမှာ ရေနွေးကိုထည့်ထားပါ။ အလယ်မှာ ရိုးရိုး ရေတစ်ခွက် ချထားပါ။ ပြီးရင် လက်တစ်ဘက်စီကို ရေခဲရေနှင့် ရေနွေးထဲကို နှစ်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ရိုးရိုးရေထဲ နှစ်လိုက်ပါ။

ဒီအချိန်မှာ လက်နှစ်ဘက်က ကွဲပြားတဲ့ခံစားမှုကို ပေးပါလိမ့်မယ်။ လက်တစ်ဘက်က အေးတယ်လို့ပြောပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်က ပူတယ်လို့ သတင်းပို့ပါလိမ့်မယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီရေက ပူတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါဖြင့် ဘာလဲ။ သူတို့ပတ်သက်ခဲ့တာကိုပဲ သတင်းပေးနေကြတာပါ။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အေးတယ်၊ ပူတယ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းသော အရာရဲ့ ပမာဏအနည်းအများပါပဲ။ သီးခြားအရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ပူတဲ့ပမာဏ ကွာတာပါ။ ရေကတော့ ဓာတ်ဂုဏ်သတ္တိ လုံးဝ မကွာပါဘူး။

ငယ်ရွယ်တာနှင့် အသက်ကြီးရင့်တာ ဘယ်လိုကွာသလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ဖူး ကြပါသလား။

ကလေးတစ်ယောက်ဟာ (၅) နှစ်ဆိုလျှင် သူ့သက်တမ်းက (၅) ဖြစ်မယ်။ အသက် (၇၀) အရွယ် လူကြီးဟာလည်းပဲ သူ့သက်တမ်းက (၇၀) ဖြစ်မယ်။

အဲဒီကလေးအိုသွားရင် လူအိုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေ့အထိ ကလေးဖြစ်တယ်။ ဘယ်အချိန်ကစပြီး လူအိုဖြစ်တယ်လို့ ပြောလို့မရပါဘူး။

အခက်အခဲတစ်မျိုးတော့ ရှိပါတယ်။ လှေကားလို အခက်အခဲမျိုးပါ။ လှေကား ဆိုတာ အပေါ်တက်ဖို့ လုပ်ထားတဲ့အရာတစ်ခု။ ဒါပေမယ့် ဆင်းတဲ့အခါလည်း ဒီလှေ ကားပဲ ဆင်းရပါတယ်။ တက်တဲ့အခါ လှေကားအပေါ်ပိုင်းကို မြင်ရမယ်။ ဆင်းတဲ့အခါ လှေကားမြင်ရတာကတော့ သပ်သပ်စိပါ။ ဒါပေမယ့် လှေကားကို အပြည့်ကြည့်ရင် သီးသန့်စီ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ လှေကားဟာ တစ်ခုတည်းပါပဲ။

ဘဝဟာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနေဖို့ ရထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် လူတွေက မရိုးမရှင်းဖြစ်အောင် သင်ယူထားကြတယ်။

ညာခြေကဓမ္မ၊ ဘယ်ခြေက အဓမ္မလို့ ယူဆရင် ညာခြေနှင့်ပဲ လမ်းလျှောက်တဲ့ လူတွေ ရှိလာနိုင်ပါတယ်။ တစ်ဘက်တည်းကိုပဲ လက်ခံတဲ့လူတွေလည်း ရှိပါတယ်။

တကယ်တော့ ဘယ်ညာပေါင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေရတာပါ။ တစ်ဘက်တည်းနှင့် ဘယ်သူမှ မသွားကြပါဘူး။ တကယ်တော့ ဝဲဘက်ခြေက ညာဘက်ခြေကို အကူအညီ ပေးတာပါ။ ခြေတစ်ဘက်တည်းနှင့် သွားလာလို့ မရနိုင်ပါဘူး။

ဘဝမှာ မြင်ရသမျှဟာ ဝဲယာခြေတွေပါ။ ဝဲနှင့် ယာ စုပေါင်းနေတာက ဘဝပါပဲ။ တချို့က အနက်ရောင်ကို အမင်္ဂလာအရောင်လို့ ခံယူတယ်။ ဒါကြောင့်

မင်္ဂလာရှိတဲ့နေရာမှာ အနက်ရောင်ကို မသုံးကြဘူး။ အဖြူရောင်ကိုကြတော့ မင်္ဂလာရှိ တယ်လို့ လက်ခံကြတယ်။ မွန်မြတ်သန့်စင်တယ်လို့ ခံယူကြတယ်။

ဒါပေမယ့် အနက်ကို ဖယ်လိုက်ရင် အဖြူရောင်လျှော့သွားမှာ ဖြစ်သလို အဖြူရောင်ကို ဖယ်လိုက်ရင် အနက်က အနက်ဓာတ် လျှော့သွားပါလိမ့်မယ်။ အဖြူ ကြောင့် အနက်က ပိုနက်ခြပြီး အနက်ကြောင့် အဖြူက ပိုဖြူရပါတယ်။

ကျောက်သင်ပုန်းအနက်ပေါ်မှာ အဖြူနှင့်ရေးမှ ထင်ရှားပါလိမ့်မယ်။ အနက်ပေါ်မှာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အနက်နှင့် ရေးရင် အရှူးလို့ အပြောခံရပါလိမ့်မယ်။

ဒေါသသာမရှိရင် ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတဲ့အရာလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ဘဝမှာ ဆန့်ကျင်မှုဆိုတာ တကယ်တော့ ဆန့်ကျင်မှု မဟုတ်ပါဘူး။ ဆန့်ကျင်မှုဟာ အားရှိတယ်။ ဆန့်ကျင်မှုကြောင့် ဖွံ့ဖြိုးမှု ရှိရပါတယ်။ အစွမ်းရှိလာရတယ်။ ဘဝစွမ်းအားဆိုတာ ဆန့်ကျင်မှုစွမ်းအားပါပဲ။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောကို မသိဘဲ အမှန်တရားနှင့် မပြည့်စုံနိုင်ပါ ဘူး။ အမှန်ကို သိမသွားနိုင်ပါဘူး။

ယောဂီနှစ်ဦး ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ကြာမြင့်လွန်းစွာ အငြင်းအခုံဖြစ် နေကြတယ်။

တစ်ယောက်က အရေးပေါ်သုံးဖို့ ကိုယ့်မှာ ငွေဆောင်ထားရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ အခြားတစ်ယောက်က ငွေဆိုတာ လုံးဝ မထားသင့်တဲ့အရာလို့ ခံယူတယ်။ အားလုံး စွန့်တဲ့အခါ ငွေကိုပါ စွန့်ပစ်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးဟာ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက် ဆင်ခြေတွေ ကိုယ်စီပေးကြတယ်။ တစ်နေ့ တော့ သူတို့ရဲ့ ဆရာရင်းတစ်ဦးဟာ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ အဲဒီကိုသွားဖို့ တစ်ဘက်ကမ်းကို ကူးရမယ်။ အချိန်ကလည်း မိုးချုပ်စပြုနေပြီ။ မနက်မှ ကူးလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။

ကူးတို့သမားတွေကလည်း အပြန်မိုးချုပ်မှာဖိုးလို့ လိုက်မပို့ချင်ကြဘူး။ ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်လို့မရတဲ့ အခြေအနေဖြစ်လာတယ်။

ဒါနဲ့ ငွေကိုင်ရမယ်လို့ ခံယူထားတဲ့ ယောဂီက -

“ခင်ဗျားတို့ ပုံမှန်ရတာထက် ဆယ်ဆပေးပါမယ်”

လို့လည်း ပြောလိုက်ရော ကူးတို့သမားတစ်ယောက်က လိုက်ပို့ပေးပါတော့တယ်။

ဒီလိုနှင့် တစ်ဘက်ကမ်းကို သူတို့နှစ်ဦးရောက်လာခဲ့ရတယ်။ ငွေကိုင်တဲ့ ယောဂီက

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုရှိတယ်” လို့ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားပြောလိုက်တယ်။

ငွေမဆောင်တဲ့ယောဂီကလည်း

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလည်း တစ်ဘက်ကမ်းကို ရောက်လာရတာပဲ။ အဲဒါ ငွေကို

စွန့်လိုက်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်” လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

ဒီအငြင်းအခုံက အဆုံးမသတ်ဘူး။ ဆရာကြီးရှေ့ရောက်တဲ့အထိ ငြင်းခုံကြတုန်းပဲ။

အဲဒါကို ဆရာကြီးကသိတော့ သူဟာ ဟားတိုက်ရယ်မောတော့တယ်။

“မင်းတို့ဟာ အရှူးတွေပဲ။ ခေတ်အဆက်ဆက် ရှူးခဲတဲ့ အရှူးတွေနှင့် ဘာမှ

မခြားဘူး။ ငွေဆိုတာ စွန့်ဖို့ပဲ။ အားလုံး စွန့်တဲ့လူက ငွေကိုပါ စွန့်ရမယ်။ ပြီးတော့ ငွေဆိုတာ သုံးဖို့ပဲ။ အရေးပေါ် လိုအပ်တဲ့အခါ သုံးဖို့။ မင်းတို့ဟာ အမှန်တရားရဲ့ ထက်ဝက်ကို ကြည့်နေကြတယ်။ ပိုက်ဆံစွန့်လို့ ဒီဘက်ကမ်း ရောက်တာမှန်တယ်။ ပိုက်ဆံရှိလို့ ဒီဘက်ကမ်းရောက်လာတာလဲ မှန်တယ်။ ဘဝဆိုတာ နှစ်ခုစလုံးပဲ။ ထက်ဝက်မဟုတ်ဘူး။ ဆန့်ကျင်ဘက်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။”

အရာတစ်ခုခုကို သေချာတယ်လို့ ခံယူလိုက်ရင် အသိခရီး ရပ်တဲ့သွားလိမ့်မယ်။ လူတွေဟာ ရှင်သန်ဖို့ကိုပဲ အားသန်နေကြတယ်။ သေခြင်းကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်ပါ။ အတူနေခွင့်ပေးလိုက်ပါ။

သေမင်းက သူ့စားမယ့်လူကို ရှာနေလေ့ ရှိတယ်။ သေမင်းကို စားချင်သူက သေမင်းကို ရှာလေ့ရှိတယ်။ ဒီအခါ အဲဒီလူထဲကနေ သေမင်းက လွတ်အောင် ပြေးတော့တာပဲ။ သေမင်းကို ရှာသူဟာ ဘဝဆက်တိုင်း ရှာလာခဲ့သူသာဖြစ်တယ်။ သင်ကော ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်ချင်သလဲ။

မသိသေးရင် ရှာကြည့်ပါ။ အမှောင်ကို တွယ်ဖက်ထားတဲ့ လူက အလင်းကို ရုတ်တရက် တွေ့သွားတတ်ပါတယ်။ ဒုက္ခကို တွယ်ဖက်ထားတဲ့လူက ဒုက္ခမရှိမှန်း သိသွားတတ်ပါတယ်။ မငြိမ်းချမ်းဖို့ သဘောတူလိုက်တဲ့လူရဲ့ဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းမှု တံခါးက အလိုလို ပွင့်သွားတတ်ပါတယ်။

ဆရာကြီးအိုရှိုးထံကို ငြိမ်းချမ်းလိုသူတစ်ဦးရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ထံမရောက်ခင် ကလည်း ဘုန်းကြီးတွေ၊ ယောဂီတွေထံကို ဆည်းကပ်ခဲ့ပြီးသားပါ။ အစွမ်းထက်တဲ့ တရားပြသူတွေရော အားလုံးကို စာရင်းနှင့်တကွ ပြသပါတယ်။ ဘယ်မှာမှ ငြိမ်းချမ်းမှု မရခဲ့ဘူးလို့ ဆိုတယ်။

ဒီတော့ ဆရာကြီးအိုရှိုးက ပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားပြန်ရင်ကောင်းလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ရင် ကျုပ်ပါ အဲဒီစာရင်းထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်”

ဟိုလူက အံ့ဩသွားပါတယ်။

“အယ်လိုအဗိပ္ပာယ်နှင့်ပြောတာပါလဲ ဆရာကြီး”

“ခင်ဗျားရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ဒီမှာရှာနေလဲ အပိုပဲဟု ပြောချင်တာပါ။ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့တာကို ဒီမှာလည် ဘယ်တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ”

“ကျွန်တော် တကယ် ငြိမ်းချမ်းချင်လို့ပါ”

“အေးလေ။ ခင်ဗျားကို မငြိမ်းချမ်းအောင် ဘယ်သူလုပ်ထားလို့လဲ။ ခင်ဗျား

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

သိပ်တော်တယ်။ မငြိမ်းချမ်းအောင်တောင် လုပ်နိုင်တဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျားလုပ်ထားတဲ့ မငြိမ်းချမ်းမှုရဲ့ ပြောင်းပြန်ကို သွားကြည့်ပါ။”

“ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ဆီလာတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြပါဘူး။ နည်းလမ်းလေးသာ ပေးပါ။”

“နည်းလမ်း။ ဟုတ်လား။ အေးဗျာ ငြိမ်းချမ်းမှုနည်းလမ်းတော့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ မငြိမ်းချမ်းတာကို လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲ။”

လူတစ်ယောက်က ခွေးတစ်ကောင်ကို ထမင်းကျွေးနေကြဆိုပါစို့။ တစ်နေ့ အဲဒီခွေးကို အစာမကျွေးပဲ မောင်းထုတ်လိုက်ရင် ခွေးဟာ ဟိုပြေးဒီပြေးနှင့် ထမင်းကျွေးတဲ့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ခွေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။

တရားထိုင်တယ်။ အာရုံစူးစိုက်ဖို့ လုပ်မယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီအချိန်မှာ အနားကို ရောက်လာတဲ့ ခွေးကို မောင်းထုတ်လိုက်ပေမယ့် ခွေးက သူနှင့် ကစားနေတယ်လို့ ထင်လိမ့်မယ်။ ပိုပြီးတော့တောင် အပြီးတန်နဲ့နဲ့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေလိမ့်မယ်။

တရားထိုင်စ ယောဂီတွေမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အတိတ်က အာရုံတွေ တစ်စုံတစ်ခုပေါ်လာပါတယ်။ အတွေးတွေ ဘယ်ပြတ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်တိုင်ပြုစု ပျိုးထောင်ခဲ့တာတွေ မဟုတ်လား။ မောင်းထုတ်ရင် ပိုပြီး ပြေးလာမှာကို သတိပြုပါ။

‘ငါ’အားကောင်းနေရင် အတွေးနှင့် လွတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အတွေးကို သေချာ သုံးသပ်ကြည့်ပါ။ အတိတ်က သေခဲ့တာတွေပါ။ သေတာကို သေသွားစမ်းပါစေ။ အသက်သွင်းဖို့ မစဉ်းစားပါနှင့်။

စိတ်ဆိုတာ မငြိမ်းချမ်းမှုကို ခေါ်တာ။ ငြိမ်းချမ်းတဲ့အခါ စိတ်မရှိဘူး။ စိတ်မရှိတဲ့အခါ မူလစွမ်းအားပဲ ကျန်တော့တယ်။

တရားအားထုတ်တယ်။ ဈာန်ဝင်ဖို့ လေ့ကျင့်တယ်ဆိုတာ စိတ်ချုပ်ငြိမ်းသွားအောင် လုပ်တဲ့ နည်းလမ်းပါပဲ။ ရှုပ်နေတဲ့နေရာကနေ လွတ်အောင်လုပ်တာပဲ။ ရှုပ်နေတာကနေ လွတ်မှ ငြိမ်းချမ်းမယ်။

လူတစ်ယောက်က နေပူထဲ ရပ်နေပြီး နေမပူတော့ပါဘူးလို့ မှတ်ယူနိုင်တယ်။ ဒါအထင်ပဲ ရှိမယ်။ နေကတော့ ပူနေမှာပဲ။ အဲဒီလူက မပူဖို့အားထုတ်နေမယ်။

ဒုတိယလူက နေပူတယ်ဆိုရင် အိမ်ထဲဝင်သွားလိမ့်မယ်။ အပူကို ရှောင်လိုက် လိမ့်မယ်။

အဲဒီအခြေအနေနှစ်ခု ခွဲခြားသိဖို့လိုတယ်။ အားထုတ်နေရင် ဈာန်ထဲ ဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဈာန်ဝင်တာဟာ အားထုတ်တာမပါဘူး။ ရေထဲမှာ သစ်ရွက်တစ်ရွက်

စီးသွားသလိုပဲ။ သစ်ရွက်က ရေစီးကို လှေလို အသုံးပြုနေတယ်။ ရေစီးကို ပဆန်ကျင်ဘူး။
 သေဖို့အနုပညာဆိုတာ ရေစီးထဲပါသွားဖို့ အတတ်ပညာကို ဆိုလိုတာပါ။ သေဖို့
 အသင့်ဖြစ်သွားတဲ့ လူက ကူးစက်မှု မရှိတော့ဘူး။ ရေစီးခေါ်ချင်ရာ ခေါ်ပါစေ။
 အလိုက်သင့် လိုက်သွားပါ။

ပန်းတိုင်းက သမုဒ္ဒရာပါပဲ။ မြစ်က သမုဒ္ဒရာဖြစ်သွားမယ်။ သတိက မူလစွမ်းအား
 ဖြစ်သွားတယ်။ ရေစက်တစ်စက် သမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်သွားရင် ဒီရေစက်ဟာ သမုဒ္ဒရာပဲ
 ဖြစ်သွားတာပါ။ ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်းက အဲဒီ ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ချမ်းမြေ့မှု ခံစားဖို့ပါပဲ။

အခန်း (၁၀)

အမှောင်မှ အလင်း၊ မေ့နေရာမှာ အမွန်မြတ်ဆုံးသတိသို့

မေ့နေတာနှင့် နိုးကြားနေတာ ဘာကွာသလဲ။ မေ့နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအခြေအနေကို ပြောတာလဲ။ မေ့နေတဲ့အခါ သို့မဟုတ် သတိရှိ နိုးကြားနေတဲ့အခါ စိတ်စွမ်းအင်အား (ဖိစွမ်းအား) ဘယ်လို ရှိသလဲ။

မေ့နေတဲ့စွမ်းအားနဲ့ သက်ရှိနိုးကြားနေတဲ့ စွမ်းအားဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် စွမ်းအားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာ - မှောင်တာနှင့်လင်းတာကို သီးခြားစွမ်းအားနှစ်ခုလို့ နားလည်ကြတယ်။ တကယ်တော့ အမှောင်နှင့် အလင်းဟာ တစ်ခုတည်းသော စွမ်းအားရဲ့ အသွင်နှစ်ခုပါ။ အမှောင်ဆိုတာ အလင်းနည်းနေတဲ့ အခြေအနေ။ မျက်စိက ပမ်းမရလို့ မှောင်တယ်လို့ ယူဆလိုက်ကြတာ။ အလင်းပမာဏ နည်းလို့ မှောင်တယ်လို့ ခေါ်ဆိုရတာပါ။

မေ့နေတာနှင့် သိနေတာဟာလည်း အလင်းနှင့် အမှောင်လိုပါပဲ။ မေ့နေတာက မှောင်တဲ့သဘော။ သတိကတော့ အလင်းသဘောဆောင်တယ်။

လူတစ်ယောက်အိပ်နေတာ နိုးနေတာဟာ သီးခြားအရာနှစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်နေတယ်လို့ ပြောဆိုရာမှာ အခြေအနေအမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ အိပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ခေါ်ရင် မကြားရတဲ့ အခြေ အနေ၊ ခေါ်ရင်ကြားရတဲ့အခြေအနေ၊ ခေါ်ရင်မနိုးဘဲ လှုပ်နှိုးမှ နိုးတဲ့အခြေအနေ စသဖြင့်ပေါ့..... "

ဥပမာ- ဦးဘတို့ရပ်ကွက် မီးလောင်လို့ ကိုဖြူက ဦးဘကို လှမ်းသတိပေး လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့ရပ်ကွက် မီးလောင်နေတယ်ဗျို့။ အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်..... ”

ဦးဘလည်း ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့် အိမ်ပြန်သွားလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုဖြူက ဦးဘနှင့်တွေ့တော့.....

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အော်ပြီး သတိပေးလိုက်လို့သာပေါ့နော်”
လို့ ပြောတဲ့အခါ ဦးဘက ပြောလိမ့်မယ်။

“ဘယ်တုန်းက ကျုပ်ကို အော်ပြောလိုက်တာလဲ။ ကျုပ်မသိလိုက်ဘူး။”

ဒီအခြေအနေမျိုးဟာ နိုးနေလျက်နှင့် အိပ်ပျော်နေတဲ့လူလို ပြောလို့ရပါတယ်။

အိပ်နေတာနှင့် နိုးနေတာဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ရဲ့ ပုံမှန်စွမ်း
အားနှင့် ယုတ်နိမ့်တဲ့ စွမ်းအားမှာလည်း ဆန့်ကျင်ဘက် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ
နှစ်ခုပဲ မြင်တယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ မြင်မိတယ်။

လူနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြတယ်ဆိုရင် နားထောင်နေတဲ့ လူအတွက်
မြင်ရတာနှင့် ကြားရတာ ပေါင်းပြီး တစ်ခုတည်း စွဲနေလိမ့်မယ်။ ကြားရတဲ့လူက
ပြောနေတဲ့လူကို သိတာဟာ အပြည့်မဟုတ်ဘူး။ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလေးပဲ။

ဘယ်အရာပဲဖြစ်ဖြစ် မှတ်စရာများသွားရင် မေ့သွားနိုင်တယ်။ နည်းရင်တော့
မှတ်နိုင်တယ်။ သတိပြုတာဟာ ဈာန်ပါ။ ဈာန်ဆိုတာ သတိကို ခေါ်တာ။ သတိအား
ကောင်းလေ နိုးကြားလေပါပဲ။ တသိအားနည်းရင် မေ့သွားတယ်။

မှန်တီလူးတစ်ခုကို အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြတ်စေရင် အဲဒီအလင်းတွေဟာ တစ်နေရာ
မှာ စုပြီး စက္ကူကို မီးလောင်စေနိုင်တယ်။ အလင်းတန်းကို ပြောင်းပြန်ခရီးပြန်စေရင်
ရိုးရိုးအလင်းတန်းပဲ။ တကယ်တော့ စက္ကူလောင်စေတဲ့ အလင်းနှင့် ပြောင်းပြန်အလင်းဟာ
ရိုးရိုးသာမန်အလင်းပါပဲ။ အတူတူပါပဲ။

အခန်းထဲမှာ လင်းတယ်ဆိုတာ အပြင်က မှောင်နေလို့ပါ။ အခန်းထဲမှာ မှောင်
တယ်ဆိုတာ အပြင်က လင်းနေတယ်ဆိုတဲ့သဘောပါ။ ဒါပေမယ့် စကားပြောတဲ့အခါမှာ
တော့ အခန်းက မှောင်တယ်။ လင်းတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောဆိုကြတယ်။
အပြင်ကလင်းနေရင် အခန်းက မှောင်နေမှာပါပဲ။ အဲဒီလိုပါပဲ။ သက်ရှိတာ၊ မရှိတာဟာ
တခြားအရာတွေနှင့် ပတ်သက်နေပါတယ်။ နှိုင်းယှဉ်နေရင် ခက်လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် စကားပြောတဲ့အခါ လုံးဝပြည့်တဲ့အသွင်နှင့် ပြောပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ
လင်းတယ်လို့ ပြောတဲ့အခါ အပြင်ကိစ္စလုံးဝထည့်မပြောတော့ပါဘူး။ အခန်းမှောင်ရင်
လည်း ဒီတိုင်းပါပဲ။ မှောင်တာပဲ ပြောမယ်။ ပြင်ပနှင့် နှိုင်းယှဉ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီမှာ လူတွေ ထိုင်နေကြတယ်လို့ ပြောရင် သဘောက အားလုံး နိုးနေကြတယ်
ပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်း သတိနှင့် နိုးကြားနေတယ်လို့တော့ ပြောလို့မရပါဘူး။
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတိရှိတာချင်း မတူနိုင်ဘူး။ လူတစ်ယောက် ၂၄
နာရီ နိုးနေရုံနှင့် သတိရှိနေတယ်လို့တော့ ပြောလို့ မရပါဘူး။

မျက်စိသူငယ်အိမ်နှင့်ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းလေ့လာကြည့်ပါ။ လင်းတဲ့နေရာကို သွားရင် သူငယ်အိမ် နည်းနည်းကျုံ့သွားတယ်။ အမှောင်ထဲ ဝင်တဲ့အခါ သူငယ်အိမ်က နဂိုထက် နည်းနည်းကျယ်လာရတယ်။

သတိကလည်း မျက်စိသူငယ်အိမ်လိုပါပဲ။ သတိဟာ အလွန်ပျော့ပြောင်း သိမ်မွေ့ ပါတယ်။ သိပြီးသားလမ်းအတိုင်းသွားရင် သတိအားနည်းတယ်။ မသွားဘူးတဲ့လမ်း က သွားရင် သတိအားပိုကောင်းတယ်။ သွားနေကျလမ်းဆိုတာက သတိသိပ်ထား နေစရာ မလိုဘူး... မဟုတ်လား။

လုံခြုံမှုရှိတဲ့လူက လုံခြုံသလောက် နိုးကြားမှုအား နည်းပါးတယ်။ အရာရာကို မေ့နေတတ်တယ်။ မလုံခြုံလေ သတိအား ကောင်းလေပဲ။ အန္တရာယ်မရှိရင် လူဟာ အမှုမဲ့၊ အမှတ်မဲ့ နေတတ်ကြပါတယ်။

တရားအားထုတ်တာလည်း သတိအတွက်ပါ။

စစ်တိုက်တာ သတိအတွက်ပါ။

အမဲလိုက်တာလည်း သတိအတွက်ပါ။

ဂူအောင်းပြီး တရားထိုင်တာလည်း သတိအတွက်ပါ။

သတိ(စာနာ)ဆိုတာ မိမိအတွင်းမှာရှိတဲ့ စွမ်းအားပြည့်ဖြစ်သွားဖို့ပါပဲ။ လူတစ်ယောက် သတိလုံးဝ ပြည့်သွားတာဟာ နိုးကြားမှု ပြည့်သွားတာပါပဲ။

မျိုးစေတစ်ခုမှာ အပင်ဖြစ်ဖို့ အလားအလာရှိတယ်။ အပင်ဖြစ်ဖို့ အလားအလာ ရှိတာကို မျိုးစေလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးဆုံးက မျိုးစေကနေ အပင်ဖြစ် သွားဖို့ပဲ။ အပင်ဆိုတာ မျိုးစေထဲမှာ ကန်းအောင်းနေတဲ့ အခြေအနေပေါ် မူတည်နေပါ တယ်။ အပင်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လာမယ်။ မဖြစ်လာပဲလည်း နေချင်နေမယ်။

မျိုးစေမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ စွမ်းအားနှင့် အပင်မှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ စွမ်းအားက တစ်ခုတည်း ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစွမ်းအားဟာ မျိုးစေလည်း မဟုတ်ဘူး။ အပင်လည်း မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီ တတိယစွမ်းအားဟာ (စီဝ) အသက်စွမ်းအားပါပဲ။ နိုးနေတာနဲ့ မေ့ခြင်းတို့ အခြေအနေ နှစ်ခုကြားမှာ ခရီးသွားနေတဲ့ စွမ်းအားက သတိဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်း အားဖြင့် စာနာ၊ အဲဒါဟာ တတိယစွမ်းအားစုပါပဲ။ သက်ရှိသလောက် နိုးကြားတယ်။ သတိနည်းသလောက် မေ့တယ်။

ကျောက်တုံးဆိုတာ အိပ်နေတဲ့ မူလစွမ်းအားပါ။ လုံးဝ အိပ်နေတဲ့ စွမ်းအား။ အဲဒီကနေ ဘယ်ကမှ အညွှောက်ထွက်မလာဘူး။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

တကယ်တော့ လူဆိုတာ အပင်မဖြစ်သေးရသေးတဲ့ စွမ်းအားပဲဖြစ်တယ်။ အညွှောက်နည်းနည်း ထွက်နေတဲ့ မျိုးစေ့တစ်ခုပေါ့။ လူက ကျောက်တုံးနှင့် ကွဲပြားတယ်။ လူဟာ လမ်းဆုံးတစ်ခုပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ လူ့ဘဝဟာ ခရီးစဉ်တစ်ခုရဲ့ စခန်းတစ်ခုပါပဲ။ မျိုးစေ့ဟာ အပင်ဖြစ်ဖို့ ခရီးထွက်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ခရီးအလယ်မှာ အညွှောက် တစ်ခုပါပဲ။ နီးနေတယ်လို့ ပြောရတာဟာ မှန်ဝါးဝါးအခြေအနေ တစ်ခုပါပဲ။ လူက နီးနေတယ်ဆိုတာ အိပ်မှုနဲ့စုံပွားဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေ။ အဲဒီအခြေအနေမှာ လုပ်နေ တဲ့ အလုပ်တွေဟာ ဘဝပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေလည်းပါတယ်။

သတိ(ဈာန်)မှာ အသွင်နှစ်ခု ရှိတယ်။ သတိတစ်ခုရှိတာနှင့် အခြားသတိတစ်ခုက လုံးဝ အိပ်သွားတယ်။ ဆူးစူးတာကို သိသွားတာဟာ အာရုံတစ်ခုတည်း စုစည်းသွား တာပါ။ ဗိုက်နာတာကို သိတာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ။ မီးလောင်တာကို သိတာလည်း အာရုံတစ်ခုတည်း ဖြစ်သွားတာပဲ။ အသိတစ်ခုရှိလာတဲ့အခါ ကျန်တဲ့အာရုံ ပျောက်သွားတော့တယ်။

အာရုံစူးစိုက်တာဟာ သတိတစ်ခု ဖြစ်သွားတာပါ။ ကျန်တဲ့ အသိအာရုံတွေ ပျောက်သွားတယ်။

ဈာန်ဝင်တာကတော့ အခြား အသွင်တစ်ခုပါ။ အာရုံစုစည်းမှုတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ ဈာန်မှာ ဘယ်အသိ၊ ဘယ်ဗဟိုချက်မှ မရှိဘူး။ ဈာန်ဝင်တဲ့အခါ ကျန်တဲ့ သတိအာရုံ ဗဟိုချက်အားလုံး မေ့သွားတယ်။ ဘယ်ကတ္တာ၊ ဘယ်ကံပုဒ်မှ မရှိဘူး။ ဘယ်ဗဟိုချက်မှာ မရှိဘူး။

ဒါကြောင့် ဈာန်ဝင်တဲ့အခါ ငြိမ်းချမ်းမှုရှိတယ်။ ချမ်းမြေ့မှုရှိတယ်လို့ ပြောကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တခြားဘာမှ မရှိမှ အဲဒီခံစားမှုပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ အာရုံတစ်ခုခုထဲမှာ မရှိတဲ့ စိတ်ဟာ ရှင်သန်နေမှု အပြည့်စုံဆုံးပါပဲ။

အာရုံစူးစိုက်တဲ့အခါ ဗဟိုချက်ရှိတယ်။ ကျန်ဗဟိုချက်တွေ ပျောက်နေတယ်။ မေ့နေတယ်။ လုံးဝဥသံ နီးကြားသွားရင် ဗဟိုချက်မရှိတော့ဘူး အသိပဲ ရှိတယ်။ နီးကြားနေတာပဲ ရှိတော့တယ်။

အလုံးစုံ သိတဲ့လူဟာ ဘာတစ်ခုကိုမှ ကျွမ်းကျင်သူမဖြစ်နိုင်ဘူး။ နယ်ပယ်တစ်ခုခု မှာ လုံးဝ တတ်ကျွမ်းသူဟာ အသစ်အဆန်းတွေ တီထွင်နိုင်မယ်။ လုပ်ကိုင်နိုင်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူဟာ သာမန်လူပဲ ဖြစ်နေမယ်။ တစ်ခုခုကို သူဟာ ထူးခြားကျွမ်းကျင်စွာ သိနေပေမယ့် ကျန်တာတွေမှာတော့ မေ့လျော့ အားနည်းနေမယ်။

ဈာန်အလင်းထဲမှာကတော့ မေ့တာမရှိဘူး။ သိသူ (Subject) ရှိမယ်။ (Ob-

ject) မရှိဘူး။ သတိပဲ့ ရှိတယ်။

အပင်မှာ အသိရှိတယ်။ ယနေ့ သိပ္ပံက အပင်မှာ အသိရှိတဲ့အကြောင်း သက်သေပြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

အော့စ်ဖို့(ဒ်)တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဒီယာဇာဓာတ်ခွဲခန်းမှာ အပင်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ သုတေသနတွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်မျိုးတည်းသော မျိုးစေ့များကို နှစ်နေရာခွဲပြီး စိုက်ပျိုးခဲ့တယ်။

တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ မျိုးစေ့တွေကို သူတော်စင်တစ်ဦးက မေတ္တာပို့ရင်း ပြုစုရှင်သန်စေတယ်။ ကျန်တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ အပင်ကိုတော့ သမားရိုးကျ စိုက်နည်းနှင့်ပဲ စိုက်ပျိုးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မေတ္တာပို့တဲ့ အပင်တွေက အကြီးမြန်၊ အသီးမြန်တာတွေ့ရတော့တယ်။ အဲဒီ သုတေသနကို အကြိမ်ငါးဆယ်လောက် လုပ်ခဲ့တယ်။

မေတ္တာပို့တဲ့ ကိစ္စကို ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို လုပ်ခိုင်းပါတယ်။ သူဟာ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတယ်။ မေတ္တာပို့တဲ့အခါ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို မြှောက်ပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ထားတယ်။

မျိုးစေ့တွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်တဲ့ ကင်မရာနှင့် ရိုက်ကြည့်တော့ အဲဒီဘုန်းကြီး မေတ္တာပို့နေတဲ့ ဟန်ကို မျိုးစေ့တွေပေါ်မှာ တံဆိပ်ရိုက်ထားသလိုမျိုး တွေ့ခဲ့ရတယ်။

သုတေသန မျိုးစေ့တွေတောင် မေတ္တာလှိုင်းကို လက်ခံနိုင်ကြောင်း ပြသပါတယ်။ မျိုးစေ့မှာ အသက်ရှိတော့ နိုးကြားနေတာ။ လက်ခံ ရယူနိုင်တာတွေကို တွေ့ရတယ်။

တကယ်တော့ ကျောက်တုံးတွေမှာလည်း သူ့အစွမ်းနှင့်သူ ရှိနေကြတယ်။ သူတို့မှာ ဘာအစွမ်းမှ မရှိနေရင်လည်း အဖိုးတန်စရာ ဘာအကြောင်းမှာ မရှိနိုင်ပါဘူး။

ဉာဏ်ကြီးရှင်တစ်ယောက်နှင့် အနွပုထုဇဉ်တစ်ယောက်တို့ဟာ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်ရောက်သွားကြတယ် ဆိုပါစို့။ အဲဒီဂြိုဟ်မှာ လူသားတစ်ယောက်ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဟိုလူနှစ်ယောက်ကို ခွဲခြားသိနိုင်ပါ့မလား။ လူလူချင်း အပေါ်ယံ ရှင်သွင်က အတူတူပဲကိုး။ ကွာခြားနေတာက အရည်အချင်းမဟုတ်လား။ အင်္ဂါဂြိုဟ်သားအနေနှင့်ကတော့ ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ အတူတူပါပဲလို့ မှတ်ချက်ချမှာပါပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အသက်ရှူတာချင်း၊ မျက်စိဖွင့်ပိတ်လုပ်တာချင်း၊ စားတာသောက်တာချင်း အားလုံး တူနေတာကိုး။

ဒီလိုပဲပေါ့။ အကြောင်းမသိတဲ့လူကတော့ ကျောက်တွေအားလုံး အတူတူပဲလို့ ယူဆကြမှာပဲ။ တကယ်တော့ ကျောက်တုံးတွေမှာလည်း နိုးကြားမှုတွေ၊ အစွမ်းထက်တာတွေ ရှိတာကို တွေ့ခဲ့ရပြန်တယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

တချို့က ကျောက်တွေကို ဘုရင်သရဖူမှာ သုံးတယ်။ လူတွေ လက်စွမ်း
လည်ဆွဲ စတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာအဖြစ် သုံးကြတယ်။ ဒီလိုသုံးတဲ့အခါ လူတစ်ယောက်
အသုံးပြုစဉ်မှာ ခိုက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် နောက်တစ်ယောက်ကျတော့လည်း ဒီလိုပဲ
ထိခိုက်တာ တွေ့ရတတ်တယ်။ ဒါဟာ အဲဒီကျောက်တုံးရဲ့ အစွမ်းပါပဲ။ တချို့ကျောက်
တွေကို ဆောင်ထားရင် စီးပွားတက်စေတာမျိုး ရှိတယ်။

တချို့ကျောက်တွေဆိုရင် ဆောင်ထားတဲ့ လူမှန်သမျှ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစရာ
သမိုင်းစဉ်အလိုက် မှတ်တမ်းမှတ်ရာနှင့် မှတ်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ကျောက်တုံးတွေမှာလည်း အစွမ်းရှိတယ်။

အပင်မှာလည်း အစွမ်းရှိတယ်။

ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိတဲ့ အရာတိုင်းမှာ သီးခြားစွမ်းရည်တွေ ရှိပါတယ်။ ဒီစွမ်းရည်တွေဟာ
ကျောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရဲ့ နှိုးကြားစေတဲ့ ပဟဏ္ဍပေါ်မှာ
ပူတည်ပါတယ်။

လောကရဲ့ သဘာဝ နိယာမက လုံးဝမေ့နေရာကနေ သတိရှိရာဘက်ကို
ခရီးဆက်ခြင်းပါပဲ။ သတိဟာ နောက်ဆုံးအဆင့် ရောက်သွားရင် သတိအရှိဆုံးအဆင့်
ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီအဆင့်မှာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။

‘လုံးဝပြည့်စုံ’ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သုံးတဲ့အခါ တချို့အကြောင်းအချက်တွေကို
နားလည်ထားဖို့ လိုပါတယ်။ ဥပမာ-လုံးဝ ပြည့်စုံသွားမှုဟာ ဘယ်မှာ ဆုံးသလဲ။
အဲဒီမေးခွန်းကို မေးရင် မှားသွားပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ
အဆုံးမရှိတာကို ခေါ်တယ်။ အဲဒီမှာ အစလည်း မရှိဘူး။ အဆုံးလည်းမရှိဘူး။
အစအဆုံးရှိရင်လည်း ပြည့်စုံတဲ့အရာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

မေ့ခြင်း၊ သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှု မရှိခြင်းဆိုတာတွေရော ဘယ်ကစသလဲ။ ဘယ်က
လာသလဲ။ ဘာကြောင့်လာသလဲ။ ဘယ်မှာဆုံးသလဲ။ ဘာကြောင့်ဆုံးမှာလဲ။ ဘယ်
တော့ ဆုံးမှာလဲ။

အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဖြေရင်လည်း အဓိပ္ပာယ်ပဲပဲ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။
ဘာအဖြေမှ ထွက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေကို တချို့မေးခွန်းတွေ မေးလို့ မရပါဘူး။ သူတို့ဖြေနိုင်ကြမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ တရားဓမ္မသမားတွေကို မေးတဲ့ တချို့မေးခွန်းတွေက သူတို့
အတွက် အကြပ်ရိုက်သွားတတ်ပါတယ်။

ဥပမာ- သိပ္ပံသမားကို မေးမယ်။ အရွက်က ဘာကြောင့် စိမ်းရတာလဲ။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ဒီတော့ ကလိရိုဖီးကြောင့် စိမ်းတာလို့ ဖြေမယ်။ အပင်မှာ ကလိရိုဖီးလ် ဘာကြောင့် ရှိရတာလဲ။ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလားလို့ မေးရင် သိပ္ပံပညာရှင်ဟာ ဘယ်လိုဖြေမတဲ့လဲ။

အောက်ဆီဂျင်နှင့် ဟိုက်ဒရိုဂျင်ပေါင်းရင် ရေဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသလဲလို့ မေးရင်ကော။ သိပ္ပံပညာရှင်သိတာက အဲဒီနှစ်ခုပေါင်းရင် ရေဖြစ်တယ်။ မပေါင်းရင် မဖြစ်ဘူး။

လောကမှာ မေ့ခြင်း၊ သတိရှိခြင်း၊ နိုးကြားခြင်းဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒါတွေက ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတာ ဒီနေ့ထိ ဘာမှ မရှိသေးဘူး။ ဒါဟာ နောက်ဆုံး အမှန်တရားပဲ။

ဒီဘက်အစွန်းမှာ အမှောင်ရှိတယ်။ ဟိုဘက်အစွန်းမှာ အလင်းရှိတယ်။ အမှောင် ဟာလည်း နောက်ဆုံးမှာ အဆုံးအစမရှိမှုထဲမှာပဲ ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီအမှောင်ရဲ့ အဆုံးကိုလည်း မသိနိုင်တော့ဘူး။ အစကိုလည်း မသိရတော့ဘူး။

အလင်းကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အဆုံးအစမရှိတဲ့ အခြေအနေမှာပဲ ပျောက်ဆုံး သွားပါတယ်။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိအောင်ပါပဲ။ တစ်ဖက်မှာ အမှောင်တိုးလာသလို အခြားတစ်ဖက်မှာ အလင်းတိုးလာပါတယ်။ ဒီအခါအမှောင်ကို အဆုံးအထိ မမြင်ရ တော့သလို အလင်းကိုလည်း အဆုံးတိုင်အောင် မမြင်ရတော့ပါဘူး။

မေးခွန်းရှိရင် နားမလည်တဲ့ ပညာရှိတွေရဲ့ အဖြေပေါ်လာလေ့ ရှိပါတယ်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆတွေ၊ ယုံကြည်ချက်တွေ ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ တချို့က ဘုရားသခင် လုပ်ထားတာလို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုဖြေရုံနှင့် ပြီးသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာကြောင့် လုပ်ရတာလဲလို့ ဆက်မေးရင် မေးခွန်းကတော့ ဒုံရင်းဒုံရင်းပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ဘုရားသခင်လုပ်ထားတာမို့လို့ လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်တယ်။ လက်လှမ်း မမှီဘူးလို့ တချို့က ပြောကြပြန်တယ်။

တချို့ကတော့ အတိတ်ကံအကြောင်းကြောင့်လို့ ပြောကြတယ်။ သံသရာ လည်တယ်တဲ့။ ဒါဖြင့် အဲဒီအတိတ်တွေ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ရင် ပထမဆုံးအတိတ်ကို ဘယ်သူက လုပ်တာလဲလို့ မေးရလိမ့်မယ်။

ဒဿနတွေမှာ နောက်ဆုံးအမေးပုစ္ဆာအတွက် အဖြေပေးတားတာ မရှိပါဘူး။ အားလုံး အကျိုးအကြောင်းနဲ့ လှည့်ပတ်ပြောဆိုထားတာပဲ ရှိတယ်။ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို ဖြေပြီးရင် နောက်ထပ် မေးခွန်း ရှိနေဦးမယ်။

လူရဲ့ နောက်မှာ ကျယ်ပြောလှတဲ့ မသိသေးတဲ့အမှောင်၊ မေ့နေတာတွေ ရှိတယ်။ ရှေ့မှာ သိတာတွေ ရှိတယ်။ အလင်းရှိတယ်။ သတိရှိတယ်။

အမှောင်နည်းလေ စိတ်ချမ်းသာလေပဲ။ အမှောင်တိုးလာလေ ဒုက္ခတိုးလာလေပဲ။

ဒါဟာ အမှန်တရားပါပဲ။ ဒုက္ခကိုရွေးရင် အလင်းဘက်ကို လှမ်းရလိမ့်မယ်။ ဘယ်ဘက်မှ မသွားဘဲ အလယ်မှာ နေပြီး စဉ်းစားနေရင်လည်း ရပါတယ်။

ရုဂ်သမာဓိလမ်းက ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ ကိုယ့်သေတဲ့ နည်းလမ်းပါ။ သတိနှင့် သေဆုံးခြင်းပေါ့။ ဒီအခါ သေဆုံးတယ်ဆိုတဲ့ အထင်လွဲမှားမှု ပျောက်ဆုံးသွားရပါတယ်။ ခန္ဓာကပဲ အထင်လွဲနေသလား။ သတိက အထင်လွဲတာလား။ ခန္ဓာကတော့ ယန္တရား တစ်ခုပါ။ ယာဉ်ပိုပစ္စည်းတစ်ခုပါ။ ဒါကြောင့် ခန္ဓာက အသိလွဲမှားမှုကို သတိကလည်း လမ်းလွဲမှားစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဒါဖြင့် ဘာက အထင်လွဲမှားတာလဲ။

သေတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူသိသလဲ။ ဘယ်သူအထင်လွဲမှားနေသလဲ။ မေ့နေတဲ့လူဟာ သေတဲ့ ကိစ္စကို မသိနိုင်ပါဘူး။

သေတယ်ဆိုတာ မသေသေးတဲ့လူ့ အတွေ့အကြုံမရှိသေးတဲ့လူက ပြေးခြင်းဖြစ် ပါတယ်။ သေနေတဲ့ လူကို မသေသေးတဲ့လူတွေက ဝိုင်းအုံထားကြပြီး ဟိုလူကို သေသွားပြီလို့ ပြောကြတယ်။ ဟိုလူမဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာတော့ 'ငါမသေပါဘူး' လို့ ပြောနိုင်တဲ့ အစွမ်းလည်း မရှိ။ သက်သေလည်း မပြနိုင်တော့ ဒီသေခြင်းဟာ လူမှုရေး အထင်လွဲမှားမှုပဲပေါ့။

နေ့အချိန် အလင်းကို မမြင်ရတဲ့လူက ညအချိန်ကျမှ အလင်းကို မြင်နိုင်ပါ ဦးမလား။ ဘာမှ သတိမရှိတဲ့ လူကကော သေတဲ့ အချိန်ကျမှ သတိရှိနိုင်ပါ့မလား။ အသက်ထွက်ဝ.ကနှင့် အိပ်မောကျတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

တကယ်တော့ လူတွေဟာ အလင်းကို မမြင်ဖူးကြပါဘူး။ လင်းနေတဲ့ အရာကိုသာ မြင်ရတာပါ။ အလင်းရောင်က အရာဝတ္ထုပေါ်ကျရောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ အဲဒီအရာဝတ္ထုကို မြင်ရပါတယ်။ အလင်းကို တိုက်ရိုက်မြင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပစ္စည်းတစ်ခုပေါ် ကျရောက်တဲ့အလင်းရောင်က အမြင်ကို ဖြစ်စေပါတယ်။ ပစ္စည်းပေါ်ကျလျက်နှင့် အလင်းပြန်ထွက်မလာရင်တော့ အမည်းရောင်ဖြစ်မှာပဲ။ အမှောင် ပေါ့။ အလင်းကို မမြင်ရသူက အမှောင်ကိုလည်း မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မှောင်တယ်ဆိုတာ မမြင်ရခြင်းပဲ။ မမြင်ရတာကို အမှောင်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါဟာ လုံးဝမှားပါတယ်။ အမှောင်ကို ပစ္စည်းတစ်ခုလိုမျိုး ခံယူတာကိုက အမှားပါ။ အမှောင်က အရာဝတ္ထုပစ္စည်း တစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး။

သွားလာလှုပ်ရှားခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ကြိုက်ခြင်း၊ မကြိုက်ခြင်းတွေကိုသာ ဘဝလို့ မြင်တဲ့လူဟာ သေဆုံးတဲ့အခါ ဒါတွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွေ့ရ ပါလိမ့်မယ်။

တွေ့တာမှန်သမျှဟာ အလင်းလိုပါပဲ။ တုံ့ပြန်ပြီး ထွက်လာတဲ့အရာတွေပါ။ အလင်းမှာ ပစ္စည်းတွေ တွေ့မြင်ရတယ်။ ဘဝစွမ်းအားရှိနေစဉ်မှာ တုံ့ပြန်ချက်တွေကို စဉ်ဆက်မပြတ် တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။

လူဟာ သူများသေတာချည်း တွေ့နေရတယ်။ သူများသေလို့ ငါလည်း သေမယ်လို့ ထင်မြင်ထား ကြတယ်။ သေလုနီးလူဟာ စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး မျက်လုံးကိုမှိတ်လိုက်တယ်။ သတိမေ့သွားတယ်။ သေတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိဟာ ကြောက်စိတ်ကို သယ်ဆောင်လာပါတယ်။ ကြောက်လို့ မေ့တယ်။ မေ့တာသေခြင်းကို မသိတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် တိဗက်တွေကို သေတဲ့အခါ သတိမေ့မသွားဖို့ 'ဗာရဒီ'လုပ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ 'ဗာရဒီ'ဆိုတာ သေတဲ့အချိန်မှာ မေ့မသွားအောင် အိပ်မေ့ချတဲ့နည်းပါပဲ။

သေခြင်းနှင့် ပတ်သက်လို့ အမြင်မှန်ရှိနေတဲ့ လူတွေအတွက်ကတော့ ဗာရဒီလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။လူကို မေ့သွားအောင်လုပ်ပေးတဲ့ ဓာတုပစ္စည်းတွေလည်း ရှိသလို မမေ့အောင်လုပ်တဲ့ ဓာတုပစ္စည်းတွေလည်း ရှိပါတယ်။ မမေ့စေတဲ့ ဓာတုပစ္စည်းတွေကို 'ဗာရဒီ'လုပ်တဲ့အခါ မီးသဏ္ဍိတ်ချိန်မှာ ထည့်ရှိကြတယ်။ သတိရှိနေဖို့ မန္တန်တွေလည်း ရွတ်ကြဆိုကြတယ်။

'ချင်'ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူကာနီးအချိန်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ တခြား ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို သူ့အနား ခေါ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မေးတယ်။ 'ငါ သူများသေသလို မသေချင်ဘူး။ လူတွေသေတာ ထူးခြားချက်မရှိဘူး။ မတ်တတ်ရပ်သေတဲ့ လူတွေဖူးကြသလား'တဲ့။ ဘုန်းကြီးကလည်း မတွေ့ဘူး။ မကြားဘူးကြောင်း ဖြေတယ်။

ဒါနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက သူဟာ အုန်းပင်စိုက်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် သေချင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီလို သေတဲ့လူ တွေ့ဖူးသလားလို့ မေးမြန်းတော့ ဘုန်းကြီးတွေကလည်း မတွေ့ဘူး။ မမြင်ဘူးကြောင်း ဖြေကြတာပေါ့။

ဒီအခါမှာ ဘုန်းတော်ကြီးက အုန်းပင်စိုက်ပုံစံမျိုးနှင့် နေတော့တယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှလည်း မထိခဲ့ကြဘူး။ အလောင်းစင်ပေါ် တင်ဖို့တော့ ဝေးရောပေါ့။ ဒါနှင့်ပဲ အနီးအနားမှာ ရှိနေတဲ့ အသက် ၉၀ အရွယ် သူ့အစ်မဖြစ်သူကို သွားခေါ်ရတယ်။

ဘုန်းကြီးဟာ သူ့အစ်မကိုတော့ ကြောက်ရရှာတယ်။ အစ်မလုပ်သူက မောင်တော် ဘုန်းတော်ကြီး အထူးအဆန်းလုပ်တတ်တာကို သိထားတယ်။ ဒါကြောင့် တုတ်တစ်ချောင်းကို မြေကြီးပေါ် ရိုက်ချလိုက်ရင်း.....

'မင်း.....ပုံမှန်အနေအထားနဲ့ သေစမ်း'

လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီအခါကျမှ ပုံမှန်လှဲချပြီး ပျံလွန်တော်မူသွားသတဲ့။
 ခန္ဓာထဲက သတိကို ဖယ်ရှားလိုက်ခြင်းဟာ သေဆုံးခြင်းပါ။ အဲဒါဟာ လူ့စွမ်းအား
 စုက ခရီးသစ်တစ်ခု စတင်ထွက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ။ သတိနှင့် အသက်ရှင်နိုင်မှသာ
 သတိနှင့် သေနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သေတယ်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုရဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်စဉ်တစ်ခုပါ။
 ဘဝဟာ ခန္ဓာအိမ်ကို စွန့်ထားခဲ့ပြီး ခရီးသွားနေရတာပါ။

အပင်ပေါ်မှာ အပွင့်ပွင့်ပြီးရင် အသီးသီး၊ စိမ်းနေရာကနေ ဝါပြီး ကြွေသွားပါတယ်။
 အပင်ပေါ်က ကြွေကျတဲ့ ဖြစ်စဉ်ဟာ ဝါလာစဉ်ကတည်းက စတင်နေပါပြီ။ ကြွေကျတာ
 ကတော့ ဝါလာခြင်းဖြစ်စဉ်ရဲ့ အဆုံးပေါ့။ ဝါလာဖို့ ဖြစ်စဉ်က စိမ်းနေကတည်းက
 ရှိပြီးသားပါ။ ဒီအရင် ဖူးပွင့်နေချိန်မှာလည်း ရှိနေတာပဲ။ ဒီကာလတွေက ကြွေကျဖို့
 ပြင်ဆင်နေတဲ့ ကာလရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေပါပဲ။

မျိုးစေ့မဖြစ်မီကလည်း အဲဒီဖြစ်စဉ်က အပင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်နေခဲ့ပါတယ်။
 ကြွေကျတာဟာ အပင်မှာရှိတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါ။ ကြွေကျခြင်းဟာ
 အဆုံးမဟုတ်ပါဘူး။

အစီအစဉ်တစ်ခု ပြီးသွားတော့ အခြားအစီအစဉ်တစ်ခု စတင်ခြင်းပါပဲ။
 သေဆုံးချိန်မှာ ဘဝရဲ့ အနှစ်ချုပ် အသိခံစားမှုပေါ်လာတယ်။ အဲဒီ အနှစ်ချုပ်က
 နောက်ဘဝ အတွက် အလားအလာအနေနှင့် ရှိနေလိမ့်မယ်။ အနှစ်ချုပ်က နောက်ဘဝ
 ထဲ ပါသွားတယ်။

ညောင်စေ့ကို စိုက်ရင် ညောင်ပင်ပေါက်မယ်။ မျိုးစေ့ထဲမှာ ညောင်ပင်ရဲ့ အစီအစဉ်
 သေချာပေါက်ပါတယ်။ အစီအစဉ်မရှိရင် အဲဒီမျိုးစေ့က အပင်ပေါက်လာနိုင်မှာ
 မဟုတ်ဘူး။ မျိုးစေ့မှာ အပင်ရဲ့ (Blue print) အစီအစဉ် ပုံကြမ်းပါပြီးသားပါ။

သေတဲ့အခါ ဘဝရဲ့ အနှစ်ချုပ် (Bule print) နှင့် နောက်ဘဝမှာပါလာမယ့်
 အနှစ်ချုပ် (Bulit in programme) ယူပြီးမှ ခရီးကို ပြန်စထွက်ပါတယ်။

အမှန်ကို သိတယ်။ သစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုတယ်ဆိုတာဟာ သေခြင်းမရှိတာကို
 ရော့ ဘဝမရှိခြင်းကိုပါ သိပြီးသားဆိုတဲ့ သဘောပါ။ နှစ်ခုလုံးကို သိပြီးသူ့ မျက်မှောက်
 ပြုပြီးသူမှာ နောက်ဘဝအတွက် အစီအစဉ်မရှိတော့ပါဘူး။

ဒီလူဟာ အနှစ်ရော အကာပါ ထားပစ်ခဲ့သူပါ။

သူ့မှာ ဘာမှ မကျန်ခဲ့တော့ပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ခရီးဆက်တယ်။ သူ့ဘဝ
 မကျုံးတော့ဘူး။ အမှန်နှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အခန်း(၁၁)

အဝိဇ္ဇာန်အတိုင်း နောက်ဆုံးဖြစ်ပါတယ်

တရား(မေ့)ဆိုတာ ရှိပြီးသား။ အမှန်တရားဆိုတာ ရှိပြီးသား။ 'မေးမ'ဖြစ်နေတာ ကတော့ မိမိကိုယ်တိုင်ကြောင့်ပဲ။ မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ထားလို့ပဲ။ တရားက လူကို မစွန့်ထားပါဘူး။

ဒီလိုဆိုရင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းဟာ ဟန်ဆောင်နေသလို မဖြစ်ဘူးလား။ မေ့ခြင်း။ သတိမရှိခြင်းဆိုတာတွေကော အတုများလား။

ရှုပ်စိတ်ဖွံ့ဖြိုးနေတာ အတုလား။ ပြုစုဖျိုးထောင်နေရာတွေကော အတုတွေပဲလား။ ပထမရှုပ်ခန္ဓာကနေ သတ္တမခန္ဓာအထိ အဆင့်ဆင့် ဖွံ့ဖြိုးတယ်ဆိုတာကော အတုလား။ လူ့အတွင်းထဲမှာ စွမ်းအားတွေ အဆင့်ဆင့် ဖွံ့ဖြိုးနေတယ်ဆိုတာကကော အတုအယောင် ပဲလား။

'အမှန်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ လိမ်ညာမှုပဲ'လို့ ပြောတာဟာ အမှန်မရှိဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်တရားဆိုတာ ရှိနေပါတယ်။ တကယ်လို့ အမှန်တရားဆို တာ မရှိရင် မမှန်ခြင်းဆိုတာလည်း ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မမှန်တာတွေ ရှိတယ်။ မေ့နေတာတွေ ရှိတယ်။ အိပ်မက်မက်တာတွေ ရှိတယ်။

တစ်ဦးတစ်ယောက်က လောကကို မာယာပဲလို့ ပြောလာခဲ့ရင် အဲဒီအတိုင်း လက်ခံရလိမ့်မယ်။ အဲဒါဟာ အမှန်ပါပဲ။

လူတစ်ယောက်ဟာ အမှောင်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်သွားနေတုန်း လမ်းဘေးမှာ ကြိုးတစ်ချောင်း ခွေခွေလေး တွေ့လိုက်ရတယ်။ "ဟာ ဖြေ"။ သူဟာ ကြောက်လန့်သွားတယ်။ ပြေးရလွှားရတယ်။

ဒီအခါ တခြားလူက အဲဒါ ဖြေမဟုတ်ပါဘူး။ ငါပစ်ထားတဲ့ ကြိုးအပိုင်းအစပေါ့ကွာ။ မင်းအမြင် မှားနေတာလို့ ရှင်းပြတယ်။

ကဲ.... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလဲ။ မြွေကိုသာ မမြင်ရရင် ဟိုလူကလည်း ထွက်ပြေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြင်တဲ့လူက မြင်နေပြီ။ မြွေကို သူ တကယ်မြင်ခဲ့ရတာ။

မြွေတွေ့လို့ ထွက်ပြေးတဲ့လူက ပြေးတယ်။ မြွေမဟုတ်ကြောင်း သိတဲ့လူကလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းနေပြန်တယ်။ ထွက်ပြေးတဲ့လူ အနေနှင့်ကတော့ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် မြွေကို အသေအချာ မြင်ခဲ့တာကိုး။

သိတဲ့လူက ဟိုလူကို.....

‘သွား.... မင်း နောက်ထပ် တစ်ခု ပြန်ကြည့်ဦး’

ဆိုပြီး တုတ်တစ်ချောင်းပါ ပေးလိုက်တယ်။ ဒီလူကတော့ မြွေမဟုတ်ကြောင်း သိထားတော့ တုတ်ကအပိုပဲဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် မြွေလို့ အသေအချာ မြင်ထားရတဲ့လူအတွက် တုတ်က တစ်အားပဲပေါ့။

သင့်အနေနဲ့ ကတော့ မြွေမဟုတ်မှန်းသိလျက်နှင့် တုတ်ပေးလိုက်တာဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ထင်လိမ့်မယ်။ မြွေလို့ မြင်ထားတဲ့လူက အဲဒီကို ပြန်သွားဖို့ သတ္တိမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် တုတ်ပေးလိုက်ရတာ မြွေဟုတ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ပေါ့။ မဟုတ်ရင်လည်း ပြီးတာပဲဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ တုတ်ပေးတာ။

လူလောကများ မြင်ရတာ ဘဝအမှန်တွေ မဟုတ်ဘူး။ သတိနှင့် နိုးနိုးကြားကြား ကြည့်မှ အမှန်ကို မြင်ရမှာ။ လူမှာ သတိပမာဏရှိသလောက်သာ မြင်ရမှာ။ အမှန်က အမှန်မဟုတ်တာတွေနဲ့ ရောနေတယ်။ လူက သတိရှိသလောက်နှင့် ဧကောဓမ္မာ-တစ်ခုတည်းသော အမှန်တရားကို မမြင်ရဘူး။ မြင်ရတာက ဖြစ်တာပျက်တာလောက်ပဲ။

မြင်နေရတာတွေ အမှန်မဟုတ်ဘူး။ မာယာပဲ။ အတုယောင်ပဲလို့ အိပ်နေတဲ့လူကို ပြောလို့ ဘာထူးမှာလဲ။ အများတက်နေတဲ့သားက ကယောင်ကတမ်း ပြောနေတာကို အနားမှာရှိတဲ့ အမေက ဘယ်လက်ခံမလဲ။

နေထိုင်စားသောက်သွားလာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ နေဖို့ အိမ်၊ စားဖို့ အစားအစာ၊ ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား လိုအပ်မှာပဲ။ ဒါကို ‘လောကဟာ မာယာပဲ’လို့ ဆိုရင် ဘယ်သူလက်ခံမလဲ။ ခန္ဓာရှိနေတယ်။ ထိလိုက်ရင် နာကျင်မယ်။ ဒါကို ခန္ဓာ မဟုတ်ဘူး။ စွမ်းအင်ပဲ။ စွမ်းအင်က မသေဘူးဆိုရင် ဒီလူ လက်ခံနိုင်မလား။

ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သတိနိုးကြားလာအောင် နည်းလမ်း ရှာရပါလိမ့်မယ်။ နည်းလမ်းကတော့ အထက်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ ‘တုတ်’ပဲ ဖြစ်တယ်။ တုတ်ကိုင်ပြီး ထင်နေတဲ့ မြွေကို သွားကြည့်ရမယ်။ သူ့အမှန်ကို တွေ့မှ ကြီးဆိုတာကို လက်ခံသွားမယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အမှန်ကို တွေ့သွားရင် ပြုံးမိလိမ့်မယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဒီအပြုံးရှင်သန်လာလိမ့်မယ်။ တုတ်ကိုင်လာမိတာကို ရှက်သွားလိမ့်မယ်။ တုတ်ပေးလိုက်တဲ့လူကို စိတ်တိုရင် တိုသွားမယ်။ တုတ်ကို ချက်ချင်း လွှင့်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်။

စာရားထိုင်တာ၊ တရားထိုင်တာ 'ကုဏ္ဍလီနီ' (ခွေပြီးအိပ်နေသောစွမ်းအား)တွေဟာ တကယ်တော့ တုတ်တွေပါပဲ။ အမှန်ကိုသိဖို့ နည်းစနစ်တွေပါ။

အမှန်ကိုသိသွားရင် နည်းစနစ်က အလကားဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖျားတက်နေတာဟာ အမှန်မဟုတ်ပါလားဆိုတာ သိသွားလိမ့်မယ်။ အဖျားနှင့် ဆေးက အလကားပဲလို့ ပြောလာလိမ့်မယ်။

ရောဂါမှန် မဟုတ်တာကို ကုဖို့ ဆေးမှန်လည်း မလိုပါဘူး။ ကုသနည်း အမှန်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါမျိုး ရောဂါကုဖို့ ဆေးအတုပဲ လိုတယ်။ ရောဂါတုကို ဆေးတုနှင့် ပျောက်အောင် ကုနိုင်ပါတယ်။ လိမ်ညာမှုကို လိမ်ညာမှုကပဲ ဖျက်နိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ဖြစ်စဉ်တွေအားလုံးက အမှန်မဟုတ်ပါဘူး။ လိမ်ညာမှု တွေပါ။ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အရာကို ရှာတာမဟုတ်ပါဘူး။ အစကတည်းက ရှိပြီးသားပါ။

ကြိုးကတော့ အမြဲကြိုးပါပဲ။ စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွက်တောင် မြွေဖြစ်မသွားပါဘူး။ ကြိုးက ကိုယ့်ရှေ့မှာပဲ အမှန်အတိုင်း ရှိနေတာပါ။ ဒါကို မမြင်ရလို့ ကြိုးပျောက်သွားတာပါ။

ပြဿနာက ကြိုးကို မြွေလို့ မြင်နေတဲ့ ကိစ္စပါ။ အဲဒီမြွေကို ရိုက်ရမယ်။ ကြိုးကို ရှင်းရမယ်။ မြွေကို မရိုက်ဘဲ ကြိုးကိုမြင်ရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့်တစ်ခုခု လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှ မရှိတာကို သိသွားပါလိမ့်မယ်။

အမှန်ကို မြင်လာတဲ့အခါ ဘာပြောမလဲ။ အသစ်တစ်ခုခုကို တွေ့တွေ့လာတယ်လို့ ပြောမလား။ မှားနေတဲ့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်လို့ ပြောမလား။

အမှန်မဟုတ်တဲ့ အရာတွေမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ရှင်နေကြပါတယ်။ တရားအား ထုတ်တဲ့ အရပ်မျက်နှာပဲ ပြောင်းသွားပါတယ်။ မှားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ရှိတာတော့ ရှိနေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် အထဲဝင်တဲ့ ပုံစံမဟုတ်တော့ဘူး။ အပြင်ထွက်တဲ့ပုံစံသာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

ဆေးစားမှားတဲ့လူကို ဖြေဆေးပြန်ထိုးရပါတယ်။ ဖြေဆေးကလည်း ဆေးလို့ အဆိပ်တစ်မျိုးပါ။ အဆိပ်ကို အခြားအဆိပ်တစ်ခုကပဲ ဖြေပေးပါတယ်။ ဖြေဆေးအထိုးခံရ တဲ့လူဟာ လန့်သွားလိမ့်မယ်။ စိုးရိမ်ပူပန်သွားလိမ့်မယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

မဟုတ်တာကို ပျက်ပြယ်အောင်လုပ်တဲ့ ကိစ္စကလည်း အမှန်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အမှန်မဟုတ်တဲ့ တစ္ဆေကိုသတ်ဖို့ အကယ်တော့ကို သုံးလို့ မရပါဘူး။ အတုကို အတုနှင့်ပဲ ဖယ်ရှားရပါလိမ့်မယ်။ အတုကို အကယ်အစစ်နှင့် ဖြေရှင်းရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါတယ်။

တရားကျင့်ကြံအားထုတ်မှုတိုင်းဟာ လောကအပြင်ကို ထွက်မြောက်ဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် သရဲတစ္ဆေ ဖယ်ဖို့ဆိုပြီး 'အဆောင်' ကို ဆောင်ထားတတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒါကိုပဲ တွယ်ဖက်နေတော့တာပဲ။ သိမ်းဆည်းထားတယ်။ ကိုးကွယ်လာတတ်တယ်။ အဆောင်က သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးထားတယ်ဆိုပြီး အဲဒါကို ဖယ်ပစ်ရမှာကို ကြောက်နေတယ်။

အဆောင်ဟာ အမှန်မဟုတ်သလို သရဲတစ္ဆေဆိုတာလည်း အမှန်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲမှာ သရဲတစ္ဆေမရှိတော့တဲ့အချိန် အဆောင်လည်း မလိုအပ်တော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ဆောင်ထားတဲ့လူက သဘောပေါက်ဖို့ လိုပါတယ်။

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ဖြေဆေးတစ်ခုပါပဲ။ လိုအပ်ချက်ပြည့်သွားသည့် တိုင်အောင် စွဲကိုင်ထားမယ်ဆိုရင်တော့ အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ခေါင်းမိုးပေါ် ရောက်သွားရင် လှေကားမလိုတော့သလိုပါပဲ။ တရားကို အားထုတ်ဖို့လည်း လိုတယ်။ ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့လည်း လိုတယ်။

ဘဝမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။ တက်ရတာရှိသလို၊ ဆင်းရဲတာလည်း ရှိတယ်။ လွှတ်လိုက်ရတာရှိသလို ကိုင်ထားရတာလည်း ရှိတယ်။ လူက အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို သိဖို့ပဲ လိုတယ်။

တချို့က ငွေကို ကိုင်ထားချင်တယ်။ တချို့က လောကကြီးကို တွယ်ဖက်ထားချင်တယ်။ အမျိုးမျိုးပါပဲ။ တစ်ခုခုကို မဖက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ လွှတ်မြောက်တယ်ဆိုတာဟာ ဘာကိုမှ ဖက်တွယ်မထားတာကို ဆိုလိုတာ။ အမှန်တရားကို သိချင်ရင် တွယ်ကပ်ချင်စိတ်တွေကို ဖြေဖျောက်ပစ်နိုင်ဖို့ လိုအပ်တယ်။

သခင်ယေရှုပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားကို သွားသတိရမိပါတယ်။

“ကလေးတွေလို မြင်တတ်မှ ဖြစ်မယ်”တဲ့။

“ကလေးတွေ”ဆိုတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ။

လူကြီးနှင့် ကလေးတွေရဲ့ အမြင်မှာ ဘာကွာခြားနေသလဲ။

ကလေးတွေဟာ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်တယ်။ ဘာမှ ရှာဖို့ မရှိဘူး။ ရှိနေတာကို မြင်ရရင် ပြီးသွားပြီ။ ကလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ရိုးသားဖြူစင်တယ်။ လူကြီးတွေရဲ့ အကြည့်မှာတော့ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိတယ်။ အမြဲတမ်း အကျိုးအကြောင်းနှင့်ပဲ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ကြည့်တယ်။

ဝမ်းဗိုက်ပြည့်နေရင် တစ်မျိုးကြည့်တယ်။ ငတ်နေရင် တစ်မျိုးကြည့်တယ်။ အိမ်မှာ
နေရင် တစ်မျိုးကြည့်တယ်။ အိမ်ပြင်ရောက်သွားရင် တစ်မျိုးကြည့်တယ်။ တစ်ခုခုကို
ကြည့်တဲ့အခါ အကြောင်းမရှိဘဲ မကြည့်တတ်ဘူး။

အကြောင်းရှိရင် ကြိုးကိုတောင် မြွေလို့ မြင်ရတယ်။ ဘာကြောင့် မြင်ရသလဲ။
သူ့ရှာနေတာကို။ သူ့ရှာတာ သူမြင်ရမှာပေါ့။ ကြောက်တတ်တဲ့လူရဲ့ အကြည့်မှာ
ကြောက်စိတ်ရှိတယ်။ လမ်းကမှောင်နေတော့ မြွေအန္တရာယ်က သူ့စိတ်ထဲမှာ ကိန်း
အောင်းနေတာပေါ့။ ဒီတော့ ရှည်မျောမျောလေးတစ်ခု တွေ့လိုက်တာနှင့် မြွေလို့
မြင်တော့တာပဲ။

ကလေးတစ်ယောက်က ကြိုးကို မြွေလို့ လုံးဝ မမြင်နိုင်ပါဘူး။ မြွေကိုတောင်
ကြိုးလို့ ထင်ချင်ထင်မယ်။ မလှုပ်ရှားဘဲနေရင် ဘာပါလိမ့်လို့ သိချင်မယ်။ ကြောက်မှတော့
မဟုတ်ဘူး။

လူကြီးကတော့ မနောစိတ်မပါဘဲ ကြည့်ရုံသက်သက်ကြည့်ကို မကြည့်တတ်ဘူး။
ဒီလို မနောစိတ်မပါဘဲ ကြည့်တာဟာ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်မှာ ကြည့်တာဖြစ်တယ်။
ဒါကို (Seeing Without Mind) လို့ ခေါ်တယ် လူဟာ စိတ်ထဲမှာ စုဆောင်းထားတာ
ကိုပဲ တွေ့လေ့ရှိတယ်။ အကြောင်းပြချက်တွေ၊ ကြောက်စိတ်တွေ၊ ဆန္ဒတွေ၊ တဏှာ
ကာမတွေပဲ စုဆောင်းထားတော့ ဒါပဲ တွေ့မှာပါ။

ရုရှားစာရေးဆရာကြီး 'ကျော့စိုး(စ်)'က လူ့စိတ်ရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုနှင့် ပတ်သက်တဲ့
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးထားတယ်။ ဒီလိုပါ။

ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခုနားမှာ လူစုလူဝေးကြီး တစ်ခု ရှိနေတယ်။ အဲဒီနားက ရဲအရာ
ရှိတစ်ယောက် ဖြတ်သွားနေတုန်း လူအုပ်စုထဲက လူတစ်ယောက်က ခွေးတစ်ကောင်ကို
ကိုင်ပြီး ပြောဆိုနေသံ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဒီခွေးကို သတ်ပစ်မယ်။ ငါ့ကို ကိုက်တဲ့အကောင်။ တခြားလူတွေကိုလဲ
လိုက်ကိုက်နေတယ်။ နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေကို လိုက်ကိုက်ဦးမလဲ မသိဘူး။”

ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်စုကလည်း အဲဒီလူပြောတာကို ထောက်ခံကြတယ်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီခွေးကို သတ်ပစ်တာ ကောင်းတယ်။ သတ်လိုက်၊ သတ်လိုက်”
လို့ တိုက်တွန်းကြတယ်။ ရဲအရာရှိနှစ်ယောက်ကလည်း လူအုပ်စုကို တိုးကာ
ရှေ့ ဝင်ရောက်လာကြတယ်။

ခွေးတွေက ရဲတွေကိုလည်း ဒုက္ခပေးတတ်ပါတယ်။ ရဲ အရာရှိနှစ်ယောက်ထဲက

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

တစ်ယောက်က

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ မင်းလုပ်တာ မှန်တယ်။ ဒီကောင်တွေ ညည ငါတို့တာဝန်ကျတဲ့အခါ တော်တော် ဒုက္ခပေးတာပဲ။ သတ်ပစ်သတ်ပစ်”

လို့ ဝင်ပြောပြန်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျန်တဲ့ရဲက သူ့အနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေ့... ဟေ့ အဲဒီခွေးကို သေချာကြည့်စမ်း။ တို့ဆရာကြီးခွေးနဲ့ မတူဘူးလား”

ဒီလိုလည်းပြောလိုက်ရော စောစောက သတ်ဖို့ပြောနေတဲ့ ရဲအရာရှိက ခွေးကိုင် ထားတဲ့ လူရဲ့ ကုပ်ကို ဆွဲပြီး”

“မင်း တော်တော်ဟုတ်တဲ့ကောင်။ မင်းကိုမင်း ဘာအောက်မေ့နေသလဲ။ လမ်းပေါ် မှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်ဖြစ်အောင် တမင် လုပ်နေတာ မဟုတ်လား။ လာ-ရဲစခန်းကိုလိုက်ခဲ့”

လို့ပြောပြီး ခေါ်သွားတယ်။

ကျန်တဲ့ရဲက ခွေးကို ကားပေါ်တင်ပြီးခေါ်လာတယ်။ ခေါင်းကို တယုတယပွတ် သပ်ပေးနေလိုက်သေးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဟိုလူကို ကုပ်ဆွဲထားတဲ့ရဲက

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်ကွ။ ဒီကောင်ဟာ တို့ဆရာကြီးခွေး မဟုတ်ဘူး”

အဲလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ခွေးချီထားတဲ့လူက ချက်ချင်း အဲဒီခွေးကို ဟိုလူလက် ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး

“သွား ယူသွား။ အဲဒီခွေးကို သတ်လိုက်”

လို့ ပြောပြန်တယ်။ ဒီအခါ နောက်ရဲက

“အသေအချာလည်း ကြည့်ဦးနော်။ တို့ဆရာကြီးခွေး ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာ သေချာမှ ဖြစ်မယ်”

အဲဒီလိုမျိုး ခွေးကို သတ်ဖို့နှင့် မသတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပျက်နေတာကို ဝတ္တုမှာ ရေးသားထားပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ဒီလူအုပ်ရ၊ ရဲအရာရှိနှစ်ယောက်နှင့် ခွေးရဲ့ အခြေအနေအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ခွေးလို့ ထင်လိုက်ရင် ခွေးက အယုယခံရတယ်။ သာမန်ခွေးဖြစ်သွားရင် မုန်းလာကြတယ်။

ဒီလိုပဲ လူတွေဟာလည်း စိတ်ပိုင်းအခြေအနေအမျိုးမျိုးနှင့် အသက်ရှင် လှုပ်ရှား နေကြပါတယ်။ ဒီလို မနောစိတ်ရှိရင် ဒီလိုပဲ အသက်ရှင်ရပါလိမ့်မယ်။

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီစိတ်ကနေ လွတ်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီစိတ်ကနေ ထွက်ရင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ဘာလုပ်မလဲ။ အဲဒီစိတ်နှင့်အတူ မနောစိတ်လည်း လိုက်နေမှာပဲ။

လူဟာ မနောစိတ်ရော အားထုတ်မှုပါ လွတ်မှ ရောဂါရောဆေးပါ လွတ်သွားပါ လိမ့်မယ်။ ရောဂါနှင့်သာလွတ်ရင် ဆေးလိုအပ်ပါဦးမလား။ တစ်ခါတစ်ရံ ရောဂါထက် ဆေးစွဲတာက ပိုပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ရောဂါက ဒုက္ခပေးလို့ လွတ်ဖို့လွယ်တယ်။ ဆေးကတော့ ချမ်းသာမှုကို ပေးဖို့ လူ့စိတ်က ဆေးကို သိပ်လက်မလွတ်ချင်ပါဘူး။

ရောဂါရှိတယ်လို့ ယုံကြည်နေလို့ ဆေးလိုအပ်နေတာ၊ ရောဂါမရှိတော့ဘူးလို့ ယုံကြည်ရင် ဆေးမလိုအပ်တော့ဘူး။

ရောဂါနှင့်ဆေးက အဆင့် အတူတူပါပဲ။ ဒီနှစ်ခုမှာ ကွာခြားချက် မရှိဘူး။ နှစ်ခုစလုံးကို သတိထားဖို့ လိုတယ်။ နှစ်ခုစလုံးကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရမယ်။ စိတ်ကိုလည်း စွန့်ရမယ်။ အားထုတ်မှုကို လည်း စွန့်ရမယ်။ နောက်ဆုံး ဘာမှ စွန့်လွှတ်စရာမရှိတဲ့ နေရာကို ရောက်အောင်သွားရမယ်။ တွယ်တာစရာ ဘာမှမရှိတဲ့ နေရာကို သွားရပါမယ်။

လူဟာ အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ အိပ်မက်ကို အသေအချာမသိဘဲ အိပ်မက်ထဲက ထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အိပ်မက်မှာ သူ့ပင်ကို ရပ်တည်ချက်ရှိတယ်။ လိမ်ညာမှုတွေမှာတောင် သူ့ပင်ကိုယ် ရပ်တည်ချက်နဲ့ပဲ။ လောကမှာ ဒါတွေအားလုံးရှိတယ်။ လွတ်တဲ့နည်းလမ်းတွေ ရှိသလို တွယ်ဖို့နည်းလမ်းတွေလည်း ရှိတယ်။ နှစ်ခုစလုံးကနေ လွတ်ရပါလိမ့်မယ်။

အမှန်တရားဆိုတာ နှစ်ခုစလုံးနှင့် လွတ်တယ်။ နှစ်ခုစလုံးကို ကျော်ဖြတ်ထားခဲ့မှ အမှန်ကို ရောက်မယ်။ ဒါမှ တတိယအမျိုးအစား လူပေါ်လာနိုင်မယ်။ ခေတ်သစ်ကမ္ဘာကို တည်ဆောက်နိုင် မယ်။

ဒီလူဟာ အမှောင်နှင့်အလင်း နှစ်မျိုးစလုံး လွတ်တဲ့လူဖြစ်တယ်။ ညနေဆည်းဆာ ကို ဖမ်းမိနိုင်တဲ့သူဖြစ်တယ်။ ရန်သူဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ မိတ်ဆွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ အိပ်မက်မရှိတော့ရင် 'အမှန်' နေရာကို ရောက်တာပါပဲ။

မှန်တာပြောတဲ့ လူဟာ အိပ်မက်မမက်တတ်ဘူး။ လူတွေဟာ နေ့အခါ သွားလာ လှုပ်ရှား ပြောဆိုနေတဲ့အခါမှာ ဟန်ဆောင်တတ်ကြတယ်။ လိမ်ညာပြောတတ်ကြတယ်။ အိပ်မက်ကတော့ အမှန်နှင့် နီးစပ်ပါတယ်။

ညအိပ်မက် မက်တဲ့အခါ အမျိုးသမီးချောချောလှလှတွေကိုသာ မက်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ နေ့အချိန်မှာ သူ့မိန်းမ သိပ်ကိုလှတာပဲလို့ တဖွဖွပြောတာဟာ မုသားပြောရာ မကျပေဘူးလား။

မဟုတ်တာကို ဟုတ်အောင် လူကလုပ်ပြီးပြောလို့ရပေမယ့် အိပ်မက်က လုပ်ယူလို့

မရဘူး မဟုတ်လား။ အိပ်မက်ဆိုတာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပေါ်တာပါ။ လူတွေဟာ အိပ်မက် ထဲမှာ အများဆုံး အပြစ်ကျူးလွန်တတ်ကြတယ်။ နေ့အခါမှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမိန့်နှင့် ထိန်းထားကြပါတယ်။

လောကမှာ ဖြစ်ပျက်တာ မှန်သမျှ သူ့သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတာပါ။ သဘာဝ မဟုတ်တဲ့ နည်းလမ်းနှင့် ဖြစ်ပျက်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ သဘာဝမှာ အတိုင်းအဆ မရှိတဲ့ အလားအလာ ရှိနေပါတယ်။

တကယ်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာ လမ်းဆုံးလမ်းခွတစ်ခုပါပဲ။ မှန်တဲ့ဘက်ကို သွားနိုင် သလို မှားတဲ့ ဘက်ကိုလည်း သွားနိုင်တယ်။ သူတို့မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းအတိုင်း ရွေးချယ်တတ်ကြတယ်။ မှားတာကို ရွေးလိုက်ရင် သူ့ရဲ့အမှားပြည့်စုံသွားအောင် အဲဒီအမှားက လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်။

သဘာဝဆိုတာ လူကို ကူညီပါတယ်။ ငရဲလမ်းကို ရွေးရင် ငရဲကိုပို့ပေးတယ်။ မလိုက်ပါနဲ့လို့ သဘာဝက တိုက်တွန်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ လူက ရေကို ရေခဲဖြစ်အောင် လုပ်ချင်ရင် ရေခဲဖြစ်အောင် ကူညီပါလိမ့်မယ်။ ရေဆူစေချင်လည်း ကူညီမှာပါပဲ။

ကောင်းကင်ဘုံသွားချင်သလား။ သဘာဝက ကူညီပါလိမ့်မယ်။ သဘာဝဆိုတာ ကူညီဖို့ပဲ။ လူ့အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ ကူညီတာဟာ သဘာဝပဲ။ နောက်ဆုံးသေဖို့တောင် ကူညီပေးပါတယ်။

ဒုက္ခရောက်စေတာလည်း သဘာဝ၊ သုခရေစတာလည်း သဘာဝပါပဲ။ အိပ်စေ တာလည်း သဘာဝ၊ နိုးစေတာလည်း သဘာဝပါ။ လူက သဘာဝပြင်ပမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သဘာဝနယ်ထဲမှာ ရှိတာပါ။

သစ်တောကြီးက ထူထပ်လေ အဲဒီထဲက အပင်တွေ အလင်းရဖို့ အထက်ကို ထိုးတက်လေပါပဲ။ ဒါဟာ သူ့သဘာဝပါ။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ အပင်တွေဟာ နေရာရှိရာဘက်ကို ရောက်ဖို့ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် မြင့်တက်နေကြပါလိမ့်မယ်။

အပင်တွေ အမျိုးမျိုးရှိကြပါတယ်။ သူ့သဘာဝနှင့်သူပါပဲ။ သင့်တော်မှုအပေါ် မူတည်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးကြတယ်။ တချို့အပင်တွေက ငှက်တွေကို ဆွဲဆောင်တယ်။ တချို့အပင် တွေကျတော့ ပိုးမွှားတွေကို စားတယ်။

အပင်တွေထက် တိရစ္ဆာန်တွေက ပိုပြီး ရွေးချယ်နိုင်စွမ်းရှိကြတယ်။ လူကတော့ ရွေးချယ်မှု အလုပ်နိုင်ဆုံး သက်ရှိသတ္တဝါပါပဲ။ လူဟာ သတိစွမ်းအား ကောင်းလွန်းတယ်။ ရုပ်ခန္ဓာနှင့် ရွေးတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ စိတ်နှင့်ရွေးပါတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

လူဟာ အလျားလိုက် လမ်းကိုသာ ရွေးတာမဟုတ်ဘဲ ဒေါင်လိုက်လမ်းကိုလည်း ရွေးနိုင်တယ်။ သမုဒ္ဒရာထဲ ၎င်းလျှိုးနိုင်သလို အာကာသထဲလည်း ပျံဝဲနိုင်တယ်။

လူဟာ သက်ရှင်ရပ်တည်တဲ့လမ်းကို ရွေးနိုင်သလို သေတဲ့လမ်းကိုလည်း ရွေးနိုင်တယ်။ ပန်းကို မရွေးဘဲ ဆူးကိုလည်း ရွေးနိုင်တယ်။

လူမှာ ရွေးစရာ အများကြီးရှိတယ်။ လောကမှာ အစအဆုံးဆိုတာ နှစ်နေရာတည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ အဆုံးတွေ ရှိတယ်။

သဘာဝက အတွင်းထဲက ဖြစ်ပေါ်မှုကို စေ့ဆော်ပါတယ်။ အဲဒီစေ့ဆော်မှုဟာ နွားတစ်ကောင်ကို လူတစ်ယောက်က ကြိုးနှင့် ဆွဲခေါ်သွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မြေကြီးထဲက စမ်းရေ စိမ့်ထွက်လာ သလိုမျိုးပါ။

အဲဒါ အတွင်းကနေ အပြင်ကို စီးဆင်းတာပါ။ ဘယ်ကမှ တွန်းနေ၊ ဆွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတွင်းက အပြင်သို့ ကျယ်ပြန့်နေမှုပါ။ အတွင်းမှာ အဆုံးအစထင်တဲ့ စွမ်းအားရှိပါတယ်။ အဲဒီ စွမ်းအားကြောင့် အားလုံး ပူးပွင့်ကျယ်ပြန့်လာနေပါတယ်။

လူဟာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ရွေးချယ်ပြီးမှ လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် လူ့ရဲ့ အလုပ်မှာ ကိုယ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့မှာမှ တာဝန်မရှိဘူး။ ခိုးတာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ရွေးချယ်မှု။ သစ္စာရှိတာဟာလည်း ကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးချယ်မှု။ လူဟာ ဘယ်နေရာ ဘယ်အခြေအနေ ရောက်ရောက် ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုသာ ဖြစ်တယ်။

ဒီနေရာမှာ မေ့နေတာလည်း ရှိတယ်။ သတိရတာလည်း ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ မေ့နေတဲ့အချိန်မှာ မရွေးချင်တာကို ရွေးပြီးသား ဖြစ်သွားရတယ်။

ဒါဟာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ နေ့တိုင်း ရွေးချယ်နေတဲ့ကြားက တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါသဖြစ်ချင်ဘဲ ဖြစ်လာရတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ မေ့နေတဲ့ အပိုင်းက ဒေါသထွက်လာခြင်းပါ။ ဒေါသနှင့် ပတ်သက်လို့ စဉ်းစားတာဟာ နီးနေတဲ့ အပိုင်းရဲ့ အလုပ်ပါပဲ။

နီးနေတဲ့ သတိရှိနေတဲ့အပိုင်းက ဒေါသဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေ့နေတဲ့ အပိုင်းက ဒေါသကို ပေါ်စေတယ်။ လူက အဲဒီမေ့နေတာနှင့် သတိရှိနေတာရဲ့ ကြားမှာ တင်းမာမှု ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်တော့ လူဆိုတာ တင်းမာမှုတစ်ခုပါပဲ။ ဟိုဘက်တစ်ဝက်၊ ဒီဘက်တစ်ဝက် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပြီး တင်းမာနေရတာပါ။ လူ့ဘဝက အပြည့်မဟုတ်ဘူး။ သက်ရှိတစ်ဝက်၊ သက်မဲ့ တစ်ဝက်ဖြစ်နေတယ်။

လူဟာ စွမ်းအားစုတစ်ခုတည်း ဖြစ်မနေဘဲ နှစ်ပိုင်းကွဲနေတယ်။ ဒါကြောင့် လူဟာ ခဏလောက် အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေပေမယ့် တော်တော်ကြာ ဒေါသဖြစ်

ချင်လာမယ်။ နာရီချိန်သီးလိုပဲ ဟိုဘက်ရွေ့လိုက် ဒီဘက်ရွေ့လိုက်။

ရှေ့သွားမလား။ နောက်ပြန်သွားမလား ဆိုတာကို လူက ရွေးချယ်ရပါတယ်။ ဘာဘာဝကတော့ ကူညီတာပါပဲ။ လူက လွတ်လပ်ပါတယ်။ အောက်ဆင်းချင်ဆင်း၊ အပေါ်တက်ချင်တက်၊ လူကလည်း သဘာဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါ။ ဒါကြောင့် သဘာဝက ကူညီတာပါ။

သဘာဝရဲ့ လမ်းအတိုင်းက စက်ဝိုင်းပုံမျိုး ရှိတယ်။ ဝင်ထွက်လည်ပတ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်တယ်။ သူရွေးချယ်တာ သူလုပ်တာပဲလို့ လူက သတိရသွားရင် သဘာဝ နိယာမကို အကောင်းဆုံး အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

သိပ္ပံဆိုတာ သဘာဝကို အနိုင်ယူတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သဘာဝအတိုင်း လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာဖွေ ဖော်ထုတ်အသုံးပြုခြင်းပါပဲ။

သိပ္ပံဆိုတာ သဘာဝရဲ့ အပြင်ပိုင်းနိယာမကို ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဓမ္မ(တရား)က သဘာဝရဲ့ အတွင်းနိယာမတွေကို ရှာဖွေဖော်ထုတ် အသုံးပြုတာ ဖြစ်တယ်။

သဘာဝနှင့် လိုက်လျောညီထွေနေရင် သဘာဝက ကူညီလိမ့်မယ်။ ဆန့်ကျင် ဘက်နေရင် သူကလည်း ဆန့်ကျင်လိမ့်မယ်။ အကျိုးယုတ်စေမယ်။

ဒေါသက သဘာဝကို ဆန့်ကျင်ပြီးဖြစ်တာ။ မေတ္တာက သဘာဝနှင့် လိုက်လျော ညီထွေ သဟဇာတဖြစ်တာ။

လောကဇူးက သဘာဝနိယာမကို (Tab) တာအိုလို့ ဆိုထားပါတယ်။ တာအို ဆိုတာ ဓမ္မနိယာမကို 'ရိတ'လို့ ခေါ်ဆိုထားပါတယ်။

ဈာန်ဝင်သက်ရှိခြင်းက သဘာဝအတိုင်းနေခြင်းပါ။ မူလသဘာဝအတိုင်း လုံးဝ နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တိုက်ပွဲမရှိခြင်း၊ စွမ်းအားစု ကွဲမနေခြင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ အမှန်နှင့်နေခြင်း၊ မူလအတိုင်း ဖြစ်ခြင်းက ချမ်းမြေ့စေတယ်။ လွတ်မြောက်စေတယ်။

လူဟာ သဘာဝနိယာမထဲမှာ ကျရောက်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လိုက်လျောညီ ထွေမနေဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် တိုက်ပွဲဝင်နေတတ်ပါတယ်။

ဓမ္မကို (Just Knowing) ဉာဏ်လို့ ခေါ်ပြီး သိပ္ပံသိကို အထူးဉာဏ် (Special Knowledge) လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အတွင်းထဲသွားရင် ဧကောဓမ္မောဖြစ်သွားပြီး အပြင်ဘက် သွားရင် တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘဲ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားတာ တွေ့ရမယ်။

နေက အလင်းထွက်တယ်။ ဓမ္မဟာ နေနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဉာဏ်ပဲ။ သိပ္ပံကတော့ နေကထွက်တဲ့ အလင်းတွေနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဉာဏ်ပါ။ အထူးဉာဏ်။ အဲဒီဉာဏ်ဟာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

သိပ္ပံသိဆိုတော့ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားစေနိုင်တယ်။ ဓမ္မသိကတော့ တစ်ခုတည်း ဖြစ်စေတယ်။
ဇကောဓမ္မောဖြစ်စေတယ်။ သတိနိုး ကြားမှုက တရားဘက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်တယ်။

အခန်း(၁၂)

ဟန်ဆောင်မှုမှ သတိရှိလာခြင်း

သေဆုံးချိန်မှာ သတိရှိနေဖို့ ပထမဦးဆုံး ဒုက္ခတွေ့နေချိန်မှာလည်း သတိရှိနေဖို့ နိုးကြားနေဖို့ လေ့ကျင့်ရပါတယ်။ သာမန်အနေနှင့် ဒုက္ခမှာ မေ့သွားတဲ့လူက သေဆုံးတဲ့အခါ သတိနိုးကြားနိုင်ဖို့ အလားအလာ မရှိတော့ဘူး။

ဒုက္ခမှာ မေ့တာကို နားလည်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါမှ ဒုက္ခမှာလည်း နိုးကြားနေရ မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒုက္ခမှာ မေ့တယ်ဆိုတာ ဒုက္ခနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားခြင်းပါပဲ။

ခေါင်းကိုက်တဲ့အခါ ခေါင်းထဲမှာ တစ်နေရာရာ ကိုက်ခဲနေတာကို သိရပါတယ်။ ဒီအခါ 'ငါ ခေါင်းကိုက်နေတယ်'လို့ ပြောပါတယ်။ ကိုယ်ပူနေရင် 'ငါ ဖျားနေတယ်'လို့ ပြောပါတယ်။

လူက 'ငါ'နှင့် ပူးနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဖျားနေတဲ့အခါ ကိုယ်နှင့်တစ် သားတည်း ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒဏ်ရာတစ်ခုခုရရင်လည်း 'ငါ'ဒဏ်ရာ ရသွားပြီလို့ ခံယူပါတယ်။

တကယ်လည်း လူက ခန္ဓာနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကွာမနေပါဘူး။ ဆာတဲ့အခါမှာလည်း ခန္ဓာက ဆာနေလို့ မခံစားရဘဲ 'ငါ'ဆာနေတယ်လို့ ခံစားရ ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဆာတာဟာ ခန္ဓာ ဆာတာပါ။ လူက သိပါတယ်။ 'ငါ'ဆိုတာ အသိရဲ့ ဗဟိုချက်ပါ။ ခြေမှာ ဆူးစူးတာ၊ ခေါင်းကိုက်တာတွေ၊ ငိုက်ဆာတာတွေဟာ သိတဲ့လူက ခံစားရတာ မဟုတ်ဘူး။ သိရုံသက်သက်ပဲ။ အဲဒါ အမှန်တရားပါ။

ဒါပေမယ့် လူရဲ့ စိတ်ပိုင်းအခြေအနေက သိသူရဲ့ အသိပျိုးခံစားရတာ မဟုတ်ဘူး။ သိသူက ခံစားသူနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားတယ်။ သိသူက သီးခြား၊ ခံစားသူက သီးခြားလို့ မခံစားရဘူး။ ဒီလိုဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ တသိနိုးကြားနေဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှ

ယဉ်ပျိုးစာအုပ်တိုက်

ဖြစ်တာကို ခွာကျနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒါမှ နိုးကြားမှု သက်ဝင်လာလိမ့်မယ်။

လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို မြင်ရတယ်ဆိုတာ ကြည့်တဲ့လူနှင့် မြင်တဲ့လူ နှစ်ဦးကြားမှာ အကွာအဝေးရှိလို့ပဲ။ အကွာအဝေးမရှိတော့ရင် သတ်သတ်မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သတ်သတ် မြင်ရဖို့ အကွာအဝေးလိုတယ်။

ကမ္ဘာမှာ ရုပ်ခန္ဓာနှင့် ပင်ကိုယ်စွမ်းအားစုကို ခွဲခြားနိုင်တဲ့ လူတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဥပမာ သခင်ယေရှုကို လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ တင်တဲ့အခါမျိုး။ သူတော်စင်ကြီး 'မန်ဆူ'ရဲ့ ခြေတွေလက်တွေကို မျက်ကန်းယုံကြည်သူတွေက ဖြတ်ခဲ့တဲ့ အချိန်မျိုး။ ဆိုကရေးတီးကို အဆိပ်တိုက်တဲ့အခါမျိုးတွေမှာ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာက တခြား။ သူ့ပင်ကိုယ်စွမ်းအားစုက တခြား ဖြစ်တာကို သိနိုင်ခဲ့တယ်။

လူဟာ သူ့ရုပ်ခန္ဓာနှင့် သတ်သတ်ဖြစ်နိုင်ဖို့က ဒုက္ခရောက်တဲ့အချိန်မှာ သတ်သတ် ဖြစ်နိုင်မှ သေဆုံးတဲ့အချိန်မှာလည်း ခန္ဓာနှင့် စွမ်းအားစုက သတ်သတ်ဖြစ်နိုင်မှာပါ။ သေတာကို တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ ကြုံရပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ သေချင်လို့လည်း မရပါဘူး။

ဒုက္ခက နေ့စဉ်ကြုံနေရတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ ဒုက္ခနှင့် သတ်သတ်ဖြစ်ဖို့ လေ့ကျင့်နိုင် ပါတယ်။ ဒုက္ခမှာ သီးခြားဖြစ်နိုင်မှ သေတဲ့အခါ သီးခြားဖြစ်နိုင်မှာပါ။ ဒုက္ခမှာ သီးခြား မဖြစ်နိုင်ရင် သေတဲ့အချိန်မှာလည်း သီးခြားဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ယောဂီတွေက ဒုက္ခကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ကြုံဆိုလက်ခံကြတယ်။ ဒုက္ခကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး သတ်သတ်ဖြစ်ဖို့ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြတယ်။

သာမန်အနေနှင့် လူက ဒုက္ခကို ရှောင်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ အာရုံပြောင်းဖို့ အခြားကိစ္စတစ်ခုခု နှင့် အစားထိုးကြတယ်။ အရက်သောက်တာ၊ သီချင်းနားထောင်တာ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာတွေဟာ ရှောင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေပါ။

အာရုံပြောင်းဖို့ လုပ်တဲ့လူတွေက ဒုက္ခသတိကို နိုးကြားစေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေ့နေရင် သတိနိုးကြားလာနိုင်ပါ့မလား။ ဒုက္ခမှာ ဒုက္ခသတိရှိမှ နိုးကြားနိုင်ပါတယ်။

ဒုက္ခကို ကေဠုစောင်ပါတယ်။ သူလာချင်လို့ လာတာပါ။ သူ့ကို တိုက်ရိုက်ကြည့်ပါ။ စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်ပါ။ ဒုက္ခမှာ ဒုက္ခရဲ့ ဗဟိုချက်ကိုရှာပါ။ နာနေတဲ့အခါ နာတဲ့ ဗဟိုချက်ကို ရှာပါ။

နာကျင်တဲ့အခါ ဗဟိုရှိတယ်။ တစ်နေရာရာမှာ နာတာဖြစ်မယ်။ ဒီနာတာဟာ ခန္ဓာထဲမှာ အလင်းလို ပြန့်သွားလေ့ရှိတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နာသလို ခံစားရတယ်။ တကယ်တော့ နာတာဟာ နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာပါ။ အဲဒီမှာလည်း ဗဟိုချက်ရှိတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ခန္ဓာကို အပြင်ကနေကြည့်လို့ နာကျင်တာ ကျယ်ပြန့်သွားရပါတယ်။ အတွင်းထဲက ကြည့်နိုင်တာဟာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်။ အတွင်းထဲက ကြည့်တတ်ဖို့ ခံစားကြည့်ပါ။ အဲဒီလို ကြည့်တတ်လာရင် နာတဲ့နေရာ သေးသွားလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ အာရုံစုစည်းနိုင်မှုရဲ့ ရလဒ်ပဲ။ နောက်ဆုံး နာတဲ့နေရာတောင် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ မေ့နေရင်တော့ နာနေမှာပဲ။ သတိရှိမှ နာကျင်မှု ပျောက်မှာ။

နာတာကိုသာ ရှုရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သုခကိုလည်း ရှုရမှာပါ။ သတိနှင့် အာရုံစူးစိုက် ကြည့်ရင် နေရာကျဉ်းသွားလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားလိမ့်မယ်။

သတိအားကောင်းလာတဲ့အခါ နာတာတခြား။ 'ငါ'တခြား။ သုခကတခြား။ ငါက တခြားဆိုတာ သိလာနိုင်ပါတယ်။ ပူးနေတာ ကွာလာပါလိမ့်မယ်။

ဒီလိုလေ့ကျင့်တာဟာ သေတဲ့အခါ သတိရှိဖို့ ရှေးဦးလေ့ကျင့်ခန်းတွေပါ။ ဒါကိုသာ အောင်မြင်သွားရင် သေတဲ့အချိန်မှာလည်း အောင်မြင်မှုကို ရပါလိမ့်မယ်။

သေတာကို ကြောက်ရင် သေတာကို သိဖို့လိုတယ်။ သေတာကို မသိချင်ဘူး ဆိုတာ ကြောက်လို့ပဲ။ ရောဂါဖြစ်တဲ့လူ သေဆုံးတာဟာ ရောဂါနှင့် ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။

လူတစ်ယောက် သေဖို့အချိန်နီးလာရင် ရောဂါစွဲကပ်လာပါတယ်။ရောဂါကြောင့် သေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သေဖို့နီးကပ်လာလို့ လူက အားနည်းသွားတာပဲ ဖြစ်တယ်။

စိတ်ပိုင်းအခြေအနေကြောင့် ရောဂါဖြစ်လွယ်ပါတယ်။ စိတ်အားကောင်းနေရင် ရောဂါဖြစ်ခဲတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေရင် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးနေရင်၊ ယုံကြည်ချက် ဆိတ်သုဉ်းနေရင် ရောဂါဖြစ် လွယ်တယ်။ စိတ်ဆောင်နေရင် ရောဂါဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ရောဂါဆိုတာလည်း လူက သဘောတူမှ စွဲကပ်တာပါ။

သေချင်တဲ့ စိတ်ရှိတဲ့လူကို ဘယ်လောက်ပဲ ဆေးတိုက်ဆေးတိုက် မပျော်နိုင်ပါဘူး။ ရောဂါ ပျောက်ချင်တဲ့လူမှာမှ ဆေးက အထူးအလုပ်လုပ်ပါတယ်။ အပျောက်မြန်တယ်။

သေဆုံးခါနီးမှာ ရောဂါစွဲကပ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း အရင်ရောက်လာပါတယ်။ ဒီတော့ ရောဂါ အရင် ဖြစ်ပြီး သေတာနောက်မှဖြစ်မယ်။ အကြောင်းက ရောဂါမဟုတ်ဘူး။ သေချင်တာသာဖြစ်တယ်။

သေတာက အတွင်းဖြစ်စဉ် တစ်ခုပါ။ ဒီအတွက် ဘာသက်သေအထောက် အထားမှ မရှိဘူး။ ဘယ်အချိန် သေသွားတယ်ဆိုတာကိုလည်း မသိရဘူး။

သိပ္ပံနည်းကျ စမ်းသပ်မှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ရောဂါတစ်မျိုးတည်း ဖြစ်နေတဲ့လူ (၂၀) အနက် (၁၀) ဦးကို ရောဂါနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဆေးသုံးတယ်။ ကျန်တဲ့ (၁၀) ဦးကို ဆေးတုထိုး၊ ဆေးတုတိုက်လုပ်တယ်။ ဆေးတုဆိုတာ ဆေးမပါတဲ့

မိုးရေဘဲ ထိုးပေးတာ။

အဲဒီအုပ်စု နှစ်ခုစလုံးထဲက လူနာ (၇) ဦးစီက ရောဂါပျောက်သွားတယ်။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆေးက အဓိကမဟုတ်ဘဲ ရောဂါပျောက်ချင်တဲ့ စိတ်က အဓိကဖြစ်တာတွေ့ခဲ့ရတယ်။

အရစ္စတိုတယ်ဟာ ဉာဏ်ကြီးရှင်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို တက္ကဓဒအကျိုး အကြောင်းပြပညာရဲ့ ဖခင်လို့တောင် ပြောလို့ရပါတယ်။ သူဟာ မီးဖွားဖို့ ဝမ်းဗိုက်နာ နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို မြင်းချေးတုံးတစ်တုံး ဗိုက်ပေါ်တင်ပြီး ဆေးကုပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဆေးနည်းနှင့် မီးဖွားတဲ့နေရာမှာ အလွယ်တော့ ဖွားမြင်သွားတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

မီးဖွားချိန်မှာ ဝမ်းဗိုက်နာတာက ကြောက်လို့ပဲ။ ကြောက်လေ ကံ့လေ၊ ကြောက်လေ အထဲကတွန်းလေ နာလေပဲ။ ညအချိန်မှာ ကလေးမွေးဖွားတာ များတယ်။ (၇၀%) လောက်က ညမှာ မွေးကြတယ်။ ညအချိန်ဟာ အရှက်နည်းသွားလို့ မွေးဖွားရ လွယ်ကူသွားတတ်ပါတယ်။

ဟာဝေ(လ်)ခေါ် ဆေးဆရာဝန် ပါရဂူကြီးတစ်ယောက်က မီးဖွားမယ့် အမျိုးသမီး တွေကို မွေးတဲ့အခါ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တဲ့နည်းတွေ သင်ပေးတယ်။ ပြီးမှ မီးဖွားစေတယ်။ သူဟာ ဒီလိုနည်းနှင့် အမျိုးသမီးပေါင်း (၃၀၀၀) ကို မနာမကျင်ဘဲ မွေးဖွားစေခဲ့တယ်။

လူရိုင်းတွေမှာ ဒီနေ့ထိအောင် ကလေးမွေးတဲ့အခါ မနာမကျင်ဘဲ မွေးဖွားကြတယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ မွေးဖွားကြပါတယ်။

လူဟာ ရောဂါကို စွဲကိုင်ထားလေ့ရှိတယ်။ လက်ထိပ်ခတ်အကျဉ်းကျတာ နှစ်ရှည် လများ ကြာသွားတဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို လက်ထိပ်ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်လည်း လက် တွေက ဒီပုံစံအတိုင်း ကပ်နေတာကို အံ့သြစရာအဖြစ် တွေ့ခဲ့ရတယ်။ လက်ဟာ သူ့နေတဲ့ ပုံစံအတိုင်း နေချင်တဲ့သဘောပဲ။

တချို့အကျဉ်းသားတွေဟာ လက်ထိပ်ခတ်လျက်သား အနှစ် (၂၀)၊ အနှစ်(၃၀)၊ တချို့က နှစ် (၅၀) လောက် ထောင်ထဲမှာ နေတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ လက် ထိပ်ဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းလို ဖြစ်သွားတတ်တယ်။

တချို့အကျဉ်းကျရက် ကုန်ဆုံးသွားလို့ တာဝန်ကျတဲ့ အကျဉ်းသားရဲ့ လက်ထိပ်ကို ဖြုတ်ပေးတဲ့အခါ အဖြတ်မခံတာကို အံ့သြဖွယ် တွေ့ရှိရပါတယ်။ ဒီတော့ လက်ထိပ်ဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းဖြစ်သွားတတ်တယ်။

အဲဒီလို စိတ်ပိုင်းအခြေအနေမျိုးဖြစ်သွားတဲ့ အကျဉ်းသားထဲက ထက်ဝက် လောက်သာ ဒီအကျဉ်းထောင်ကို ပြန်လာကြတယ်။ သူတို့ ပြင်ပလောကမှ နေရထိုင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ရတာမကောင်းလို့ ပြန်လာတာလို့ ပြောကြတယ်။

တချို့အမျိုးသမီးတွေဆိုရင် လေးလံလှတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ အမြဲဝတ်ဆင်ထားလေ့ ရှိကြတယ်။ ဒါတွေ ချွတ်ထားရင် မနေတတ်ကြတော့ဘူး။ လက်ဝတ်လက်စားတွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းလို ဖြစ်သွားတော့တာကိုး။

အသိခံယူချက်က လူကို အကျဉ်းကျစေတယ်။ တချို့က ခန္ဓာကို တွယ်တာလွန်းအားကြီးကြတယ်။ သေဆုံးသွားရင်တောင် ခန္ဓာကို စမ်းသပ်ပြီး အသက်မရှိတော့ပါဘူး။ သေဆုံးသွားပါပြီလို့ ကြေညာရတာတွေ ရှိတယ်။ သေတဲ့လူက သေပြီပဲ။ ကြော်ငြာလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ။

ဒါကြောင့် ပထမဦးဆုံးအချက်က သတိရှိဖို့ လိုပါတယ်။ ဒုက္ခမှာလည်း သတိရှိတာကို လေ့ကျင့်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒုက္ခကို ရှုမြင်ဖို့လိုပါတယ်။ ခန္ဓာနှင့် ဒုက္ခတခြားစီဖြစ်တာကိုလည်း မြင်ဖို့လိုပါတယ်။

အသက်ရှင်စဉ် မှားနေရင် သေတဲ့အခါမှာလည်း မှားနေရမှာပဲ။ သေတဲ့အချိန်မှာ အနှစ်ချုပ်အခြင်တွေ အားလုံးရပြီး ရောက်လာတယ်။ ဘဝဆိုတာ ကျယ်ပြန့်မှု တစ်ခုဖြစ်ပြီး သေတာက စုသွားတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်တယ်။

သေတဲ့ဖြစ်စဉ်ဟာ တစ်ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးရင် ခရီးသစ်တစ်ခုကို ဆက်ရတယ်။ ဘဝအဆက်ဆက် ဒီလိုပဲ ခရီးဆက်လာခဲ့တာပါ။ သတိရှိရှိ ပြန်မွေးမယ်။

သတိကို နိုးကြားလာအောင် လေ့ကျင့်ရင် ဒေါသနည်းလာလိမ့်မယ်။ ဒေါသဖြစ်နေတာမှအပကို ကြည့်တတ်လာရင် ဒေါသပေါ်မလာတော့ဘူး။

ရင်သွေးဟာ မိခင်ဆီက အစာနှင့် မေတ္တာကို ရတယ်။ ရင်သွေးအတွက် ပထမဦးဆုံး ခံစားမှုဟာ အစာနှင့် ပတ်သက်တဲ့ မေတ္တာပါပဲ။ အမေက အစာမပေးရင် မေတ္တာမရှိဘူးလို့ ခံစားရမယ်။ အစာပေးရင် မေတ္တာရှိတာပေါ့။ ပထမအသိမှာ မေတ္တာနှင့် အစာက သတ်သတ်ဆီမဟုတ်တဲ့ တစ်ခုတည်းပါ။

မိခင်က ရင်သွေးကို မေတ္တာများများပေးရင် အစာယူတာ နည်းသွားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်မှုပန်နေစရာ မလိုဘဲ လိုအပ်တဲ့ အချိန်မှာ အစာရမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ချ ယုံကြည်မှုရှိလာလို့ပဲ။

တချို့မိခင်ကျတော့ ကလေးကို နို့အကြိမ်ကြိမ် မတိုက်ချင်ဘူး။ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် အလုပ်ပြီး ချင်တော့ နို့များများတိုက်တယ်။ ကလေးမသောက်ချင်ပေမယ့် အတင်းတိုက်တယ်။ ဒီအခါ ကလေးက နို့များများသောက်တဲ့အကျင့် ဖြစ်လာတယ်။

ဒါကြောင့် မေတ္တာလျော့ရတဲ့လူတွေဟာ အစာပိုစားတတ်ပါတယ်။ ဒါကိုသိလို့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အစာလျှော့စားဖို့ စွတ်အတင်းလုပ်ယူစရာမလိုပါဘူး။ ဘဝမှာ မေတ္တာမယ့်ဗြီးသေးတာကို ပြဆိုတာပါ။

ဒီမှာ မေးစရာ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဘာလို့ မေ့ချင်ရတာလဲ။ မှားချင်တာလဲ။ ကြာလာတော့ အရက်သမားဟာ ဘာကြောင့် အရက်သောက်မှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။

စီးကရက်သောက်တဲ့သူသလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ စီးကရက်တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် သောက်တယ်။ မီးခိုးတွေကို အဆုတ်ထဲ ရှိုက်သွင်းတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ လျှို့ဝှက်ချင်တစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ လောကမှာ လူတွေ အရက်သောက်တာ ပိုလို့သာ တိုးတိုးလာတယ်။ စီးကရက်လည်း ထိုနည်း လည်းကောင်းပဲ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရတာဟာ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိကို ရှိရမယ်။

ဆေးလိပ်တို့၊ အရက်တို့ဟာ လူကို အဘက်ဘက်က အကျိုးယုတ်စေမှန်း သိပါလျက် အလုပ်တစ်ခုကို မပျက်မကွက် လုပ်မြဲလုပ်တယ်။ အဖော်အဖြစ် အသုံးချ တယ်။ လူဟာ အထီးကျန်ဆန်တဲ့ အချိန်မှာ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ကြတယ်။

တချို့ကျတော့လည်း ဇနီး သားသမီး လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် အခြေအရံများရှိပါလျက် အထီးကျန် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီဘဝကို မေ့ဖို့အတွက် တစ်ခုခုလုပ်တတ်ကြတယ်။ ဒီမကောင်းမှု လုပ်တာကနေ လွတ်ဖို့ လုပ်နေတာကို သီးခြားသတ်သတ် ရှုမြင်လာတတ် အောင် ကျင့်ရပါလိမ့်မယ်။ သတိရှိဖို့ သတိပြုပါ။ သတိရှိတာနှင့် အထီးကျန်ဆန်နေတာ ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

အကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ဖြတ်ရင် နောက်ထပ် အကိုင်းတွေ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အကိုင်းကို ဖြတ်ဖို့ထက် အမြစ်ကိုပါ နှုတ်ပစ်ဖို့လိုပါတယ်။ သတိနိုးကြားလာမှ သာ အမြစ်နှုတ်ပြီးသား ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဘဝဇာတ်ထုတ်မှာ ပါဝင်နေတာကို သတိပြုမှ ရှင်သန်လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ရှင်သန်မှပဲ လွတ်လမ်း ရှိနိုင်မယ်။ မဟုတ်ရင် ဓာတ်ပုံတွေ ဆက်ပြီး စက်နှင့်လည် လှုပ်ရှားနေတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျနိုင်ပါတယ်။ ဒုက္ခခံစားနိုင် ပါတယ်။ သုခခံစားနိုင်ပါတယ်။

စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် လမ်တစ်ခုတည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ သတိရှိဖို့ လမ်းပါ။ သတိနိုးကြား လာအောင် ကျင့်တဲ့လမ်း ဖြစ်တာ။ ပျက်တာကတော့ မြို့မြို့ ရှိနေမှာပါ။ သတိနှင့် ရှုမြင်လာအောင် လုပ်ဖို့သာ ကျင့်ရပါလိမ့်မယ်။

အခန်း (၁၃)
သုခုမခန္ဓာကို့ လျှို့ဝှက်ကဏ္ဍ

ဒီလူ့ဘောင်လောကဟာ အပေါင်း-အနတ်၊ အဖို-အမတတ်တွေရဲ့ တွန်းကန် အားပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိနေတာပါ။ လူ့ဘောင်လောကမှာ ဆွဲငင်မှုရှိတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ အပေါင်း-အနတ် အသွင်နှစ်ခု ရှိနေတယ်။

ယောက်ျား-မိန်းမဆိုတာ သဘာဝ လောကကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းငယ်ပါ။ သက်ရှိ ထုထည်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ကလပ်စည်းငယ်တစ်ခုပဲပေါ့။

လျှပ်စစ်အဖို-အမတွေဟာ တစ်ခုကို တစ်ခု ဆွဲငင်ပါတယ်။ ကျား-မ ဆွဲနေတာ ကလည်း ဆွဲငင်မှု စွမ်းအားရဲ့ ကွဲပြားချက်တစ်ခုပါပဲ။ အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး ကျား-မ ဆွဲငင်မှုရှိပါတယ်။ သံနှင့် သံလိုက်လိုပေါ့။ သံကသာ စကားပြောတတ်ရင် 'ငါ သံလိုက်ကို ချစ်တယ်'လို့ ပြောမှာပါပဲ။ အချစ်ဝတ္ထုတွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ ဖွဲ့နွဲ့ ရေးသားကြမှာ မုချပါပဲ။ လူက စကားပြောပြီး သံက စကားမပြောတာလောက်ပဲ ကွာခြားတာပါ။ အခြေခံ ဇာတ်သဘောလေးတစ်ခု မတူတာပေါ့။

အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်စေ။ ဒဏ်ရာရလို့ဖြစ်စေ သိမ်မွေ့တဲ့ စွမ်းအားစု သုခုမခန္ဓာဟာ ခန္ဓာထဲက အပြင်ထွက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ခန္ဓာကို့ သူ့အပြင်ကနေ မြင်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်လိုပြန်ဝင်ရမှန်း မသိဘဲလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။

အဲဒီလို သုခုမခန္ဓာ အပြင်ထွက်ပြီး အထဲမဝင်တတ်တာဟာ နည်းလမ်းမသိလို့ သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ဆန်ကျင်ဘက်ဓာတ် (ကျားဆိုရင် မ၊ မဆိုရင် ကျား) အသုံးဝင်နိုင်ပါတယ်။

လူမှာ ခန္ဓာအမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ ပထမခန္ဓာက ယောက်ျားဖြစ်ရင် ဒုတိယခန္ဓာက မိန်းမဖြစ်ပါတယ်။ ပထမခန္ဓာက ယောက်ျားဖြစ်ရင် ဒုတိယခန္ဓာက မိန်းမဖြစ်ပါတယ်။ ပထမခန္ဓာက မိန်းမဖြစ်ရင်တော့ ဒုတိယခန္ဓာက ယောက်ျား။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ဒီတော့ လူတစ်ယောက်က ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး သူ့ရဲ့ သုခုမခန္ဓာကို သူ့ရဲ့ ခန္ဓာထဲက အပြင်ကို ထုတ်လိုက်တယ်ဆိုရင် ပြန်ဝင်ဖို့အတွက် ဆန့်ကျင်ဘက် 'စွမ်းအား စုတတ်'ကို အသုံးပြုရမယ်။

နိုင်ငံအများအပြားမှာ သုခုမခန္ဓာနှင့်ပတ်သက်လို့ တန္တရယောဂီတွေဟာ စမ်းသပ် လေ့လာမှု အများကြီးလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ အမျိုးစင်မိန်းကလေးတွေကို အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတွေမှာ ဖိလျှပ်စစ်စွမ်းအားပမာဏ နည်းသွားတတ်ပါတယ်။ အမျိုးစင်တွေ၊ ကာမကိစ္စမရှိသေးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေမှာ ဖိလျှပ်စစ်ပမာဏ မြင့်မားနေတတ်တယ်။

ခြွင်းချက်အနေနှင့် ပြောရရင် အမေရိကန်မှာ အသက် (၇၀) အရွယ် အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတွေကို အထူးဆွဲဆောင်နိုင်တာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူမဟာ သူ့ရဲ့ ဖိလျှပ်စစ်ပမာဏကို အချိန်အကြာကြီး စုဆောင်းထိန်းသိမ်းထား နိုင်ပါတယ်။

ဖိလျှပ်စစ်စွမ်းအားမြင့်ဖို့ရော နိမ့်ဖို့ပါ နည်းလမ်းတွေ ရှိပါတယ်။ တင်ပျဉ်ခွေ မတ်မတ်ထိုင်တဲ့အခါ ဖိလျှပ်စစ်စွမ်းအားဟာ ပြင်ပကို အလွန်ထွက်နည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီပုံစံကို ဈာန်ဝင်လေ့ကျင့်မှုအတွက် အသုံးပြုပါတယ်။

ဖိလျှပ်စစ်စွမ်းအားစီးသွားဖို့ လမ်းတွေ ရှိပါတယ်။ ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်းတွေ ကနေ အပြင်ကို စီးနိုင်ပါတယ်။ ဒီစွမ်းအားတွေ အပြင်ကို ထွက်ဖို့ ချွန်ထက်တဲ့နေရာ လိုပါတယ်။ စက်ဝိုင်းပုံမှာ အပြင်ကို ထွက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

ဒီတော့ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်တဲ့အခါ လက်တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်ထပ်ထားရင် လျှပ်စစ် စွမ်းအားအပြင်ကို မထွက်နိုင်တော့ပါဘူး။

ဒီစွမ်းအားတွေဟာ မျက်စိထဲကနေလည်း ထွက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တရားထိုင်တဲ့အခါ မျက်စိကို မပွင့်တပွင့် ထားကြပါတယ်။

မျက်စိလုံးဝပိတ်ထားရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ လုံးဝပွင့်ထားရင်ဖြစ်ဖြစ် ဖိလျှပ်စစ်စွမ်းအား အပြင်ကို ထွက်ပါတယ်။ မပွင့်တပွင့် လုပ်ထားရင်တော့ စွမ်းအားက ဝင်ရမလို့ ထွက်ရမလို့ဖြစ်ပြီး ခန္ဓာထဲမှာပဲ နေပါတယ်။

သာမန်အနေနှင့် သူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ထိရင် ဖိလျှပ်စစ်စွမ်းအားချွင်း ထိတာလို့ လူတွေ သတိမပြုမိကြပါဘူး။ မေတ္တာလွှမ်းမိုး ထိရင် မေတ္တာကို ခံစားနိုင်တယ်။ မုန်းမာန်ပွားပြီး ထိရင် မုန်းမုန်းသိနိုင်တယ်။ ဥပေက္ခာ အထိအတွေ့ကိုလည်း သိနိုင်တယ်။ ဒီအခြေအနေ သုံးမျိုးစလုံးမှ ဖိလျှပ်စစ်စွမ်းအားစီးနေပါတယ်။

လက်ထဲမှာ စုလာတဲ့ ဇီဝလျှပ်စွမ်းအားကို ဆရာကြီး 'မက်(စ်)မာ'(၁၇၃၄-၁၈၁၅) က သံလိုက်ပက်စေ့(ဂျ) (Maganatic passage) လို့ ခေါ်ဆိုထားပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ကို ဝတ်လစ်စလစ်လဲ့ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကနေ (၄) လက်မ လောက်အကွာက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် လက်ချောင်းတွေ လှုပ်ရှားပြီး ခေါင်းကနေ ခြေဖဝါးအထိ သပ်ပေးရင် အဲဒီလူဟာ (၁၅) မိနစ်လောက်အကြာမှာ တစ်ခါမှ မအိပ်စက်ဖူးတဲ့ အိပ်စက်ခြင်းမျိုးနှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော် သွားလိမ့်မယ်တဲ့။

အယ်(လ်)ဒူးဝပ်ဟပ်(စ်)လေ့ရဲ့ ဇနီးက သူ့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို စာအုပ် တစ်အုပ်မှာ မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြထားတာ ရှိပါတယ်။

ဆရာကြီး 'ဟပ်(စ်)လေ'ဟာ သူ့ခေတ်သူ့အခါက ပညာရှိကြီးတစ်ဦးပါ။ ပညာရှိ တွေက အတွေးလွန်လို့ အအိပ်ခက်တတ်ကြပါတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ဆရာကြီးဟာ စိတ်ကုဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်ကို အိမ်မှာခေါ်ပြီး ဆေးကုသခံယူတယ်။

ဆရာဝန်မလေးက ဆရာကြီးရဲ့ အာရုံပြောင်းအောင် (၂) နာရီလောက် စကားပြော နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝ အာရုံမပြောင်းတဲ့အပြင် ပိုလို့တောင် သတိအားကောင်း နေတော့တယ်။ ဆရာဝန်မလေးကလည်း အိပ်ပွေ့ချလို့ မရနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေတော့ တာပေါ့။ ချွေးတောင် ပြန်လာရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာဝန်မလေးက ဘာတွေးမိတယ်။ မသိဘူး။ ဇီဝလျှပ်စစ် ပက်စေ့(ဂျ)အကြောင်းကို စကားစလာတယ်။ ဆရာကြီးက ဒီကိစ္စတွေ လေ့လာထားတာ ကို သူသိထားတယ်။

ဒီအကြောင်းလည်း ပြောလိုက်ရော ဆရာဝန်ကြီးက ဆက်ဆဲထပြီး ဆရာမလေးကို အိပ်ရာပေါ် လှဲခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်ပေါ် (၄) လက်မလောက် အကွာက ခေါင်းကနေ ခြေကို လက်ချောင်းတွေ လှုပ်ရှင်းသပ်ချပါတယ်။ လျှပ်စစ်ပက် စေ့၍ လွှတ်ပေးနေတဲ့သဘောပဲ။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဆရာဝန်မလေးဟာ အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

ဒီလိုလုပ်ရတာ လွယ်ပါတယ်။ သူမက ဆရာကြီးကို နည်းပရိယာယ်ဆင်ပြီး လုပ်ခိုင်းတာပါ။ သူလည်း အိပ်ရာနီးလာရော ဆရာကြီးကို စမ်းလုပ်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲခိုင်းလိုက်တယ်။ အတော်ကြာတော့ ဆရာကြီးလည်း အိပ်ပျော်သွားပါ တော့တယ်။

ဒီလိုလုပ်တာကို ဆရာကြီးရဲ့ ဇနီးသည်က အစအဆုံး မြင်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့ မှာတော့ ဆရာကြီးအိမ်ကို ဆရာမလေးက ဖုန်းဆက်တယ်။ သူဟာ တစ်နေ့လုံး

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အိပ်ပျော်နေသလို ငိုက်မျဉ်းနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ ဆရာကြီးက သူ့ကို ပြန်ခေါ်ပြီး မနေ့က လုပ်သလိုမျိုး ခြေကနေ ခေါင်းဘက်ကို ပြောင်းပြန်တင်ပေး လိုက်မှ ပုံမှန်ဖြစ်သွားတော့တယ်။

ဖီဝလျှပ်စစ်စွမ်းအားဟာ ထည့်ထားပြီးရင် ပြောင်းပြန်လုပ်မှ ထုတ်လို့ရပါတယ်။

လူ့ခန္ဓာထဲမှာ အချို့နေရာတွေဟာ အလွန်သိမ်မွေ့ပါတယ်။ ဒီသိမ်မွေ့တဲ့နေရာက ဖီဝလျှပ်စစ်စွမ်းအား အများဆုံးနှင့် အမြန်ဆုံးဝင်ရောက်နိုင်ပါတယ်။ အသိမ်မွေ့ဆုံးနေရာ တစ်ခုက မျက်လုံးနှစ်လုံးကြား၊ နဖူးအလယ်နေရာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနေရာကို တတိယ မျက်လုံးလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ သတ္တကလို့ 'အာညာစက်' လို့ခေါ်ထားပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ကို မျက်စိမှိတ်ထားခိုင်းပြီး အဲဒီတတိယမျက်လုံးနေရာကို မထိဘဲ သက်ညှို့နဲ့ ထိုးပြထားရင် မမြင်ပေမယ့် သိနိုင်ပါတယ်။ လက်ညှို့ကို (၄) လက်မ အကွာလောက်မှာ (၂) မိနစ် (၃) မိနစ်လောက်ထားရပါမယ်။ ဒီအခါ လက်ညှို့ ညွတ်တဲ့ ဘက်ကို ခေါင်းလှည့်သွားပါလိမ့်မယ်။ (စာရေးသူ လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ဖူး ပါတယ်)

ဒုတိယအသိမ်မွေ့ဆုံးနေသော လည်ပင်းရဲ့ နောက်ကျောဘက် အလယ်တည့် တည့် နေရာမှာပါ။ လူတစ်ယောက်က အဲဒီနေရာကို စိုက်ကြည့်နေရင် အကြည့်ခံရတဲ့ ညူက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပါလိမ့်မယ်။ အကြည့်ခံရတဲ့လူကို ကြည့်နေတဲ့လူက ကယ်ဘက်ကိုကြည့်၊ ညာဘက်ကိုကြည့်ဆိုပြီး အမိန့်ပေးလို့ရပါတယ်။

လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချက်ကလည်း သိမ်မွေ့တဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ။ ဒီလိုသိမ်မွေ့တဲ့ နေရာတွေ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။

တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သုခုမခန္ဓာအပြင်ထွက်သွားခဲ့ရင် သတိပြန်ဝင်လာဖို့ ပုပ်တဲ့အခါ ဒီလူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ သိဖို့လိုပါတယ်။

လူဟာ အဓိကအားဖြင့် သုံးမျိုးရှိတယ်။ အတွေးအဓိက၊ နှလုံးအဓိကနှင့် ကာမ ခဓိကဆိုပြီး ရှိတယ်။ အတွေးအဓိကသမားဆိုရင် နဖူးအလယ်နေရာကို ပေးလိုက်ရင် ပတိပြန်ဝင်လာပါလိမ့်မယ်။ နှလုံးအဓိကသမားကို နှလုံးနေရာ ထိပေး။ ကာမအဓိက သမားကို ကာမနေရာ ထိပေးလိုက်ဖို့လိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီအဓိကနေရာပေါ်မှာ မှုတည်ပြီး အသက်အပြင်ကို ထွက်ပါတယ်။ ခဓိကစွမ်းအားအပြင် ထွက်ပြီး ပြန်ဝင်ဖို့ ထိပေးမယ့်လူက ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ ကိုလည်း သတိပြုဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ တတိယမျက်လုံးနေရာ နီးကြားမှုရှိတဲ့လူကို ခတွေးအဓိကသမားက ထိပေးရတယ်။ နှလုံးအဓိကသမားတွေက ထိပေးရင် ထိရောက် အားနည်းလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ခန္ဓာအပြင်ထွက်တဲ့ ဝိညာဉ်သုတေသနလေ့ကျင့်မှုမှာ အန္တရာယ်ရှိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လည်း ရှေးက လူအများအပြားစုတဲ့ နေရာမျိုး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ စတဲ့ အများသိနေရာမျိုးမှာ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခရီးသွားလာနေတဲ့ ယောဂီတွေ အနေနှင့် ဒီလို ဝိညာဉ်လေ့ကျင့်မှုမျိုး မလုပ်ရဘူးဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုဝိညာဉ်စွမ်းအားစု ခန္ဓာထဲက ထွက်တဲ့ လေ့ကျင့်မှုမျိုးကို ဥရောပနိုင်ငံတွေမှာ လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ အထောက်အထားတွေ ရှိပါတယ်။ ၁၃-ရာစုနှစ်လောက်ကပါ။

အမျိုးသားတွေချည်းတက်တဲ့ ယောဂီကျောင်းနှင့် ကပ်လျက် တစ်နေရာမှာ အမျိုးသမီး ယောဂီကျောင်းတစ်ကျောင်းလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီကျောင်းတွေထဲ ဝင်သွားပြီး ရင် အပြင်ကို လုံးဝပြန်မထွက်ရတော့ပါဘူး။ လူဦးရေသန်းခေါင်းစာရင်းက လုံးဝပြန်အထွက် မရတော့ပါဘူး။

အဲဒီကျောင်းတွေမှာ ယောဂီမကျောင်းဆိုရင် 'မ' စွမ်းအား၊ ယောဂီကျောင်းဆိုရင် 'မိ' စွမ်းအားတွေ ပြည့်နေလေ့ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ ယောဂီကျောင်းမှာ လေ့ကျင့်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်ရင် အသက်ပြန်သွင်းလို့မရရင် ယောဂီမတွေ့ရဲ၊ ကျောင်းနံရံမှာ ထားလိုက်တာနှင့် အသက်စွမ်းအား ပြန်ဝင်လာတာ တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုပဲ ယောဂီမတွေမှာ အသက်ပြန်သွင်းဖို့ အခက်အခဲရှိတဲ့အခါ ယောဂီကျောင်းနားမှာ သွားထားတော့ အသက်စွမ်းအား ပြန်ဝင်လာနိုင်ခဲ့တယ်။

ဒီလိုလျှို့ဝှက်ကျင့်ကြံမှုတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ဝါဒီတွေ အားကောင်းလာတော့ ဒီကျင့်စဉ်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ခံယူလာပြီး ကျောင်းတွေကို ဖျက်၊ လူတွေကို နှိပ်ကွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီကျင့်ကြံမှုတွေ ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

တကယ်လို့ ယောဂီကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုရင် ပြင်ပသာမန် လောကီလူသားတွေ ဘယ်လိုနားလည်ကြမလဲ။

ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို ယောက်ျားလေးတွေက ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး ရိုနှိုးဝတ်ပြုနေမယ်။ အမေလို့ မယ်တော်ကို ခံယူပြီး ပူဇော်ပသနေမယ်ဆိုရင် လူတွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာလို့ ပြောကြဆိုကြ၊ ကဲ့ရဲ့ကြပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် တန္တရလျှို့ဝှက်ကျင့်စဉ်မှာ အဲဒီလို ပြုမှုကြလို့ ကာမနှိပ်စက်တဲ့ဒဏ်ကနေ လွတ်ပြီး မိန်းမတိုင်းကို အမေလို့ ခံယူလာသူတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

အဲဒီလို ဝတ်ပြုရိုနှိုးတယ်ဆိုတာ လူပင်ကိုယ်စွမ်းအားတစ်ခုလုံးကို အသွင်ပြောင်းလဲသွားစေတယ်လို့ ကန္တာရဂရုကျမ်းမှာ ဆိုထားပါတယ်။ စွမ်းအားဆိုတာ ပျောက်မသွားနိုင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ဘူ။ ဒါပေမယ့် သူ့စီးတဲ့ အရပ်ဖျက်နာ ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဇနီးသည်ကို ရှိခိုးဝတ်ပြုထိုက်တဲ့ အမေလို့ ခံယူလိုက်ရင် အမေနှင့် ပတ်သက်တဲ့ စွမ်းအားဟာ အတွင်းဘက်ကိုပဲ စီးပါတယ်။

မိန်းမမှာ အမေဆိုတဲ့ခံစားမှုရှိတယ်။ ခံစားတာကို မျက်စိက ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောလေ့မရှိဘူး။ ယောက်ျားတွေကတော့ ချစ်တဲ့ခံစားမှုနှင့်အတူ ပါးစပ်ကလည်း ဖွင့်ပြောလေ့ရှိတယ်။

မိန်းမနှင့် ယောက်ျား ကွာတယ်ဆိုတာ ရာနှုန်းအားဖြင့်ပဲ ကွာပါတယ်။ သန္ဓေတည် တဲ့ အချိန်မှာ ပထမပိုင်းမှာ သန္ဓေသားက ယောက်ျားနှင့် မိန်းမဖြစ်တဲ့ ရာနှုန်းဟာ အတူတူပါပဲ။ တဖြည်းဖြည်းမှ ပြောင်းလဲသွားတာပါ။ နောက်ပိုင်းမှ ယောက်ျားလား။ မိန်းမလားဆိုတာ ကွဲကွဲပြားပြား ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီလိုကွာတာဟာ မျိုးဗီဇပမာဏပဲ ကွာတာပါ။ တချို့ယောက်ျားလေးတွေမှာ မျိုးဗီဇ ၆၀%က ယောက်ျား၊ ၄၀%က မိန်းမဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တချို့မှာ ကျား ၇၀%၊ ၃၀%၊ တချို့မှာ ကျား ၉၀%၊ မ ၁၀%။ တချို့ကျတော့ ကျား ၅၁%၊ မ ၄၉% ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒီလိုယောက်ျားလေးမျိုး ကျတော့ မိန်းမဆန် တတ်ပါတယ်။

မိန်းကလေးမှာ မ ၅၀%၊ ကျား ၄၉% ဖြစ်ရင် ယောက်ျားဆန်တတ်ပါတယ်။ လန်ဒန်မှာ မိန်းမက ယောက်ျားဘဝပြောင်းသွားလို့ အမှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးတဲ့နောက်မှ ယောက်ျားလေးဖြစ်သွားလို့ပါပဲ။ ဒါနှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူက သူ့ကို လိမ်ညာပြီး လက်ထပ်ပါတယ်ဆိုပြီး တရားစွဲတာပါ။ မိန်းကလေးခမျာလည်း သက်သေပြစရာ ဘာမှ မရှိတာ။ အစကတော့ မိန်းမဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

သဘာဝမှာရှိတဲ့ အနားမှာကပ်နေတဲ့ ယောက်ျားဓာတ်ကို ခြံကုန်ကူးသွားလေတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီအတွက် ဆေးသိပ္ပံက ပါဝင်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ပါတယ်။

အနာဂတ်မှာ ကျား၊က မ၊ဖြစ်လို့ မ၊က ကျား၊ဖြစ်ဖို့ သိပ်အခက်အခဲရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိပ္ပံက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝကို ဖျက်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ဓာတ်များတဲ့လူဟာ အမြဲ စိတ်ဆင်းရဲရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ယောက်ျား၊ မိန်းမကွာခြားချက်က အလှမ်းမကွာ ရင် ကွာခြားချက် သိပ်နည်းနေရင် လူမှုရေးပြဿနာတွေ များပြားလာမယ်။ ကျား၊ မ ကွာခြားမှုရှိမှသာ လောကမှာ အဆင်ပြေမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

လောကရဲ့ ဟန်ချက်မျှတဖို့အတွက် ယောက်ျားက ၉၉%၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖို့လိုသလို မိန်းမကလည်း ၉၉% မိန်းမဖြစ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဒီနေ့ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေလို ကိုယ်ခန္ဓာလှပမှုဘက်ကို ယိမ်းနေကြတယ်။ ယောက်ျားတွေ အများစုဟာ စစ်မတိုက်ရ တော့ဘူး။ အမဲမလိုက်ရတော့ဘူး။ လယ်ယာပြေမှာ ခွန်အား မစိုက်ထုတ်ရတော့ဘူး။ ကျောက်တွေ မထုခွဲရတော့ဘူးဆိုတော့လည်း မိန်းမဆန်ဖို့ အခြေအနေတွေ ပိုများ လာတာပေါ့။

မိန်းမကတော့ ယောက်ျားဆန်ရမယ့် အခြေအနေ ဖန်တီးလာတယ်။ ယောက်ျား လို ပညာသင်ရတယ်။ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံတွေမှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ယောက်ျားလိုပဲ သက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ ကြိုးစားရတယ်။ ယောက်ျားတွေ လုပ်သမျှ အားလုံးကို မိန်းမတွေ လိုက်လုပ်တယ်။ မိန်းမဟာ မိန်းမ အမည်ခံရုံသက်သက်သာဖြစ်ပြီး မိန်းမသဘာဝကို ချောင်ထိုးထားရတော့တယ်။

ယောက်ျားက မိန်းမ၊ မိန်းမက ယောက်ျားဖြစ်သွားနိုင်ပေမယ့် လောကကြီးတော့ ယောက်ျား-မိန်းမ ကွာခြားတာပဲ လိုချင်ပါတယ်။ လောကရဲ့ အမှန်တရားကို ဥပေက္ခာ ပြုရင် လူမှုရေး အနိဋ္ဌာရုံ ကို တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီး ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ ဘဝရဲ့အစီအစဉ်မှာ အတားအဆီးတွေ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ သဘာဝလွန် အခြေအနေတွေ ပေါ်လာမယ်။ သဘာဝရဲ့ စည်းဝါးကိုက် ညီညွတ်မှုလည်း ပျက်တယ်။ အားလုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်ပါ လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ယောဂ၊ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်မှု စတာတွေဟာ ကာကွယ်ဖို့ အကြောင်းတွေပါပဲ။ ယောဂလေ့ကျင့်ခန်းတွေက ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်သွက်လက်မှုတွေ အတွက်ပါ။ သဘာဝလွန် အခြေအနေမှာ ကာကွယ်နိုင်တယ်။

ကြီးမားလေးလံတဲ့ကားကို အလွယ်တကူ သွားလာစေနိုင်တာက ကားဘီးထဲက လေကြောင့်ပါပဲ။ ပါဏ(အသက်)ကို အာဏာပါနု ထွက်သက်ဝင်သက်လေ့ကျင့်ပြီး ခေတ္တထိန်းထားနိုင်တယ်။ ဒီအခါမှာ လူ့ခန္ဓာအပေါ် ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားရင်တောင် လူဟာ မသေနိုင်ပါဘူး။ ကြီးမားတဲ့အလေးကို ခံနိုင်ပါတယ်။

လှေတစ်စင်းဟာ ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေတာက လှေဝမ်းထဲမှာ လုံလောက်တဲ့ လေရှိလို့ပါ။ အဲဒီလေသာ မရှိရင် ရေပေါ်မှာလည်း ပေါ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရွှေလျားနိုင်မှာ လည်း မဟုတ်ဘူး။

'ဟဋ္ဌယောဂ'က ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ပတ်သက်တဲ့ လေ့ကျင့်မှုတွေ လုပ်တဲ့ပညာရပ် ဖြစ်ပြီး အသက်ရှင်ဖို့ နည်းလမ်းတွေ အများကြီး ရှာထားပါတယ်။ ဟဋ္ဌယောဂီနည်းလမ်း

တွေ အများကြီးရှာထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရာစယောဂီတွေ အသက်တိုကြတယ်။ 'ဝိဝေကနန္ဒာ'က အသက် (၃၉) နှစ်၊ 'သံကရ'က (၃၂) နှစ် နှစ်သာ အသက်ရှင်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့က သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကြဘူး။

ဟဋ္ဌယောဂီတွေ သဘာဝမကျတဲ့နည်းတွေကိုလည်း အသုံးပြုကြတယ်။ ဥပမာ- ဆူဖီယောဂီတွေက အလွန်ပူအိုက်တဲ့ သဲကန္တာရမှာ သိုးမွှေးကို ခြုံထားတတ်တယ်။ မီးလိုပူတဲ့ အပူထဲမှာ စောင်ခြုံထားတတ်တယ်။

ဒါဟာ သဘာဝမကျတဲ့နည်းလမ်းကို အသုံးပြုတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒီလိုကျင့်ထားတဲ့လူရဲ့ ခန္ဓာက သဘာဝမကျတဲ့နေရာမှာလည်း နေနိုင်လာတယ်။

တိဘက်မှာ လာမားတစ်ယောက်က ရေခဲအောက် အပူချိန်ကျနေတဲ့ အချိန်မှာ တောင် အဝတ် မကပ်တဲ့အခြေအနေအထိ တရားကျင့်နိုင်တာ တွေ့ရတယ်။ ဒါလည်း ဆန်ကျင့်ဘက် အခြေအနေကို အသုံးပြုတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီယောဂီက ဒီလောက်အေးတဲ့ အချိန်မှာလည်း မွှေးထွက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။

သဘာဝလွန်အခြေအနေမှာ ကိုယ်ခန္ဓာက နေနိုင်ရင် တရားရသွားချိန်မှာ သဘာဝ အခြေအနေကို ရောက်သွားတော့လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိလာတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ရတယ်။

ဒါကြောင့် နှစ်နှင့်ချီလုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို ရာစယောဂီတွေက လေ့ကျင့်မနေတော့ဘူး။ ဟဋ္ဌယောဂီတွေကို ကိုယ်ခန္ဓာကို မပြင်ဆင်ကြဘူး။ သူတို့လုပ်စရာ လုပ်ပြီးတဲ့အခါ သေဆုံးဖို့ သဘောတူလိုက်ကြတဲ့အတွက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် သေဆုံးသွားကြတာပါပဲ။

ခန္ဓာမှာ အစွမ်းနှစ်မျိုးရှိတယ်။ တချို့လုပ်ငန်းတွေက ခန္ဓာထဲက သတိစွမ်းအားတွေ ထွက်သွားတာနှင့် သူတို့အလုပ်တွေ အားလုံး ရပ်သွားပါတယ်။ တချို့က သူ့ခန္ဓာ အလုပ်ကို အသက်ဝိညာဉ် မရှိတာတောင် ဆက်လုပ်မြဲ လုပ်နေလေ့ရှိတယ်။ ခြေသည်း လက်သည်း ဆံပင်တွေဟာ ခန္ဓာမှာ ဝိညာဉ်စွမ်းအား မရှိတော့တဲ့တိုင်အောင် သူ့အလုပ် သူ လုပ်မြဲလုပ်နေလေ့ ရှိတယ်။ ရှည်မြဲ ရှည်နေတယ်။

ခန္ဓာရဲ့ အချိန်စကေးနှင့် အသက်ဝိညာဉ်ရဲ့ အချိန်စကေးဟာ မတူပါဘူး။ လူ့ခန္ဓာ ထဲက ဝိညာဉ်တစ်ခု ထွက်သွားပြီး ခဏအတောအတွင်းမှာပဲ အပြင်မှာ နှစ်နှင့်ချီပြီး နေခဲ့ရသလို ခံစားရပါတယ်။ ကြာတဲ့အချိန် တစ်စက္ကန့်တည်း ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အိပ်မက်ရဲ့အချိန်စကေးနှင့် သာမန်နီးနေတဲ့ အချိန်စကေးလည်း မတူပါဘူး။

အိပ်မက်မက်တဲ့ အချိန်ခဏအတွင်းမှာ နှစ်တွေအများကြီးရဲ့အဖြစ်ကို ခံစား တွေ့မြင်သွားနိုင်ပါတယ်။

ရှုပ်ခွာထဲက သတိစွမ်းအား ဝိညာဉ် အပြင်ထွက်သွားတဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ်ကို လုံခြုံအောင်ထားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရင် ဝိညာဉ်က အပြင်မှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေနိုင်ပါတယ်။

'သံကရ'ဘဝမှာ ကြုံခဲ့တာဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သူဟာ သူ့ခန္ဓာကနေ အပြင်မှာ (၆) လလောက် ထွက်နေခဲ့ဘူးတယ်။ လူ့ဘဝအချိန်ရဲ့ (၆) လပါ။

ဓမ္မစစ်ထိုးပွဲတစ်ခုမှာ 'သံကရ'က သူနှင့်ခေတ်ပြိုင်ပညာရှိကြီး 'မန်ဒန်မိဿ'နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာမှာ 'မိဿ'က အရေးနိမ့်သွားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ 'မိဿ'ရဲ့ ဇနီးဖြစ်သူက ထပ်မံ စိန်ခေါ်ပါတယ်။ သူမလည်း ပညာရှိပါပဲ။ ဇနီးမောင်နှံမှာ ခင်ပွန်းသည်က ရှုံးတာဆိုတော့ တစ်ဝက်ပဲ ရှုံးသေးတယ်။ ကျန်တစ်ဝက်ဖြစ်တဲ့ ခရီးသည်နှင့် ပြိုင်ပါဦးလို့ ပြောလာပါတယ်။

'သံကရ'မှာ ငြင်းရအခက်၊ ပြိုင်ရအခက်ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မငြင်းသာဘဲ ခွင့်ပြုလိုက်ရတယ်။

'သံကရ'က ထင်တယ်။ ယောက်ျားတောင်ရှုံးသေးတာပဲ။ မိန်းမက ဘယ်ခံနိုင်လိမ့်မလဲ။ ဒါပေမယ့် 'သံကရ' အတွက်မှားသွားခဲ့ပါတယ်။ ယောက်ျားဆင်ခြေနှင့် မိန်းမဆင်ခြေက ဓာတ်သဘောချင်းမှ မတူဘဲ။ မှည့်ပြိုင်ဖြစ်နေတော့ အဆုံးကို မရှိနိုင်ဘူး။ နိုင်ဖို့ဆိုတာက သိပ်မလွယ်လှဘူး။

'သံကရ'က 'မိဿ'ရဲ့ဇနီးဖြစ်သူ 'ဘာရတီ'က အမှန်တရားဗြဟ္မာနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေးမယ်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် 'ဘာရတီ'က ဗြဟ္မာနှင့်ပတ်သက်လို့ မမေးတော့ဘဲ 'ကာမ'ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။

'ကာမကျမ်းတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပထမဦးဆုံး နည်းနည်းရှင်းပြစေချင်ပါတယ်' လို့ တောင်းဆိုလာတယ်။

အဲဒီမှာ 'သံကရ' ဒုက္ခရောက်တော့တာပါပဲ။ ဒါနှင့်ပတ်သက်လို့ မမေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ဘာရတီကလည်း အလျော့မပေးဘူး။

"ကာမနှင့် ပတ်သက်လို့မှ မသိရင် အခြားသိတာတွေက အမှန်လို့ ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ။ ဘဝရဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ်ကိုမှ မသိသေးရင် ဗြဟ္မာအကြောင်း၊ နောက်ဆုံးအမှန်အကြောင်း မာယာအကြောင်းသိတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ လောကရဲ့ အစကိုမှမသိရင်

မာယာတာလဲဆိုတာ ဘယ်လို သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့်ပထမဦးဆုံး ကာမနှင့် ပတ်သက် လို့ပဲ ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်”

‘သံကရ’ခမျာ ဘာရတီရဲ့ ဆင်ခြေကို မပယ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်စကားစစ်ထိုးပွဲကို နောက်ထပ် (၆) လ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရပါတယ်။ လုံးဝမသိသေးတဲ့ ကိစ္စကို လေ့လာဖို့ အချိန် (၆) လ ယူလိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ ‘သံကရ’က သူ့ခန္ဓာထဲက ထွက်ပြီး အခြားခန္ဓာထဲကို ဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ လက်ရှိခန္ဓာနှင့်လည်း ဒီကိစ္စကို သိနိုင်ပါတယ်လို့ ဆင်ခြေတက်စရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ‘သံကရ’စိတ်ထဲက အတွင်းကို လုံးဝပျက်နှာမှုနေတဲ့ ခန္ဓာ ပြစ်နေလို့ပါပဲ။ သူ့စွမ်းအားစုက အပြင်ကို ထွက်တဲ့ စွမ်းအားစုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အပြင်ဘက်ကို ပျက်နှာမှုစေဖို့လည်း မလွယ်တော့ပါဘူး။

ကျောက်တုံးကို ပစ်ပြီး စိန်တုံးကိုယူဖို့ လွယ်ပါတယ်။
စိန်တုံးကို ပစ်ပြီး ကျောက်တုံးကို ယူဖို့တော့ မလွယ်ပါဘူး။

‘သံကရ’ရဲ့ မိတ်ဆွေဆောင်းရင်းတွေကလည်း သူနှင့်သင့်တော်မယ့်ခန္ဓာကို ချက်ချင်း ရှာဖွေကြပါတယ်။ သူဟာ သေဆုံးခါနီး လူတစ်ဦးရဲ့ ခန္ဓာထဲဝင်ဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။

ဒီလိုနှင့် နတ်ရွာစံခါနီး မင်းသားတစ်ပါးရဲ့ခန္ဓာကို ရပြီး အဲဒီထဲ ဝင်သွားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ ဂူတစ်ခုထဲမှာ (၆) လလုံးလုံးထားပြီး (၂၄) နာရီ ပတ်လုံး စောင့်ကြပ်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ အမှားတစ်ချက်လောက် ရှိတာနှင့် ဝိညာဉ်က သူ့ရဲ့ခန္ဓာမှာ ပြန်မဝင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီလို အလုပ်မျိုးကို သွေးသောက်ယောဂီကြီးများက အလှည့်ကျ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ နိုးကြားမှု၊ စွန့်စားမှုကို ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး။

‘သံကရ’ခန္ဓာကိုယ်မှာ အသက်ဝိညာဉ်စွမ်းအား ထွက်သွားတဲ့အခါ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို မိတ်ဆွေ ယောဂီတွေက ဘယ်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့သလဲဆိုတာ မှတ်တမ်းတင်ထားတာ မရှိသေးပါဘူး။ စောင့်ရှောက်တဲ့ လူအရေအတွက် လျော့လို့မဖြစ်ပါဘူး။ အနည်းဆုံးလူ (၇) ယောက်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး တရားထိုင်သလို နေရပါတယ်။

သူတို့အသက်ရှူတဲ့နေရာမှာလည်း မိမိအသက်ရှူတာမဟုတ်ဘဲ ‘သံကရ’ ရှူနေ တယ်လို့ ခံစားပြီး အာရုံပြုထားရပါမယ်။ အဲဒီယောဂီ (၇) ဦးရဲ့ ဇီဝလျှပ်စစ်စွမ်းအားက ‘သံကရ’ကိုယ်ထဲမှာ စဉ်ဆက်မပြတ် စီးဝင်နေရမယ်။ စွမ်းအားစီးတာ နည်းနည်းလေး ပျက်တာနှင့်ကိုယ်ခန္ဓာသေသွားလိမ့်မယ်။ ဝိညာဉ်ပြန်ဝင်လို့ မရတော့ဘူး။

ဒီလူ (၇) ယောက်က ‘သံကရ’ရဲ့ စကြာ (၇) ခုမှာ လက်နှင့် ထိထားရမယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ဒါမှ ဒီဝလျှပ်စစ်စွမ်းအားက စီးမယ်။ ကိုယ်ကလည်း နွေးနေမယ်။ အလွန်တရာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

(၆) လကြာတော့ 'သံကရဲ'က သူ့ခန္ဓာထဲကို ပြန်ဝင်လာကပါတယ်။ သူမဖြေ တတ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေအားလုံးကို သိခဲ့ရပါတယ်။ တခြားနည်းနှင့် ဒီကိစ္စကို မသိနိုင်တာက သူတို့အဖွဲ့ဟာ ဗြဟ္မာဏကျင့်စဉ်သမားတွေ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

သမဏကျင့်စဉ်ထဲက 'မဟာဝိတု'တို့လို လူတွေက ဇာတိသရဉာဏ်ရတဲ့ နည်းလမ်းကို သိထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီသမဏလမ်းစဉ်သမားတွေက အခြား ခန္ဓာထဲဝင်ဖို့ လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ အလယ်ဝိညာဉ်ထဲမှာပဲ ဘဝအဆက်ဆက်က အသိဉာဏ်တွေ ကိန်းအောင်နေတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဇာတိသရဉာဏ်ကိုရစေတဲ့ နည်းနှင့် အလယ်ဝိညာဉ်ထဲဝင်ပြီး သွားကြည့်လိုက်မှာပါပဲ။

သမဏလမ်းစဉ်သမား ဂျန်းအယူ၊ ဗုဒ္ဓအယူသမားတွေက ဇာတိသရဉာဏ်ကို ရရှိခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအတတ်ပညာတွေကို ဗြဟ္မာလမ်းစဉ်သမားတွေကို တစ်သက်လုံး ဝေဖန်ခဲ့ကြပါတယ်။

တစ်ဖက်ကို ဝေဖန်နေရင် အယုံအကြည်မရှိရင် အဲဒီလူတွေရဲ့ ပညာကို ရနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပညာရဖို့ သက်ဝင်ယုံကြည်မှုက အရေးကြီးပါတယ်။

ဒီကနေ့ထိအောင် ဘာသာရေး၊ အယူဝါဒတွေ အားလုံး ပူးပေါင်းပြီး ကျင့်ကြံ ဖော်ထုတ်တဲ့ နည်းစနစ်တွေ၊ လေ့လာမှုတွေ မရှိသေးပါဘူး။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်သူလို ကြည့်မနေကြဘဲ အတတ်ပညာ ဖလှယ်ရင် တရားသိပ္ပံပညာတစ်ခု ဖွံ့ဖြိုးလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတရားသိပ္ပံဟာလူကို အတိုင်းထက်အလွန် အကျိုးပြုပါလိမ့်မယ်။

လူတွေဟာ ကိုယ့်လမ်းရဲ့ အလင်းကိုပဲ အလင်းလို့မှတ်ယူကြပါတယ်။ ကိုယ့်တံခါး ပေါက်က ဝင်တဲ့ အလင်းကိုမှ အလင်းလို့ ထင်ကြတယ်။ ဘယ်တံခါးပေါက်ကပဲ ဝင်ဝင် တစ်ခုတည်းသော အလင်းတန်းက အလင်းပါပဲ။

ခန္ဓာတစ်ခုထဲက ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ယူဖို့ဆိုတာ အလွန်မှ ဒဲယဉ်းပါတယ်။ အန္တရာယ် လည်း ရှိပါတယ်။ ရုပ်ခန္ဓာထဲက ဝိညာဉ်ထွက်သွားတဲ့အခါ အဲဒီ ရုပ်ခန္ဓာက သတိမေ့ နေတတ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက် သတိမေ့တဲ့အချိန်မှာ သူ့ဝိညာဉ်ကို တစ်ယောက် ယောက်က ခေါ်လိုက်တဲ့သဘောပါပဲ။

မေ့နေတာလား။ ဝိညာဉ်ထွက်သွားသလား။ မထွက်ဘူးလားဆိုတာကို သိပ္ပံက ဒီနေ့ထိ ခွဲခွဲခြားခြား ပြောနိုင်စွမ်း မရှိသေးပါဘူး။

'ရာမာကရစ္စနာ'က သူမသေဆုံးမီက ပြောဖူးခဲ့တယ်။

“ငါဟာ ကြီးတစ်ချောင်းတည်းချည်နှောင်ထားတဲ့လှေပဲ။ အချိန်မရွေး ပြတ်နိုင်တယ်။ ပြတ်တာနှင့် လှေက သမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်”တဲ့။

သူဟာ ‘အစားတစ်ခုကြောင့်သာ တွယ်ပြီးလောကမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီတွယ်တာမှ ပြတ်သွားရင် ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းသွားမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ သူ့ပြောခဲ့တာ ရှိပါသေးတယ်။

“ငါ့လှေထဲမှာ အဖိုးတန်ရတနာတွေ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို ကမ်းစပ်က လူတွေကို ပေးချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ အိပ်မောကျနေကြတယ်။ သူတို့ကို နှိုးတယ်။ ရတနာတွေ ယူထားဖို့လဲ စည်းရုံးနေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ အဖိုးတန်ရတနာမှန်း မသိကြဘူး။ အမှိုက်သရိုက်လို့ ထင်နေကြတယ်”

“ကမ်းစပ်က လူတွေက စကားနဲ့ လှည့်စားမနေပါနဲ့တဲ့။ အိပ်နေပါရစေတဲ့။ သူတို့ဟာ အိပ်ရာထဲမှာ ဖိပ်တွေ့နေကြတယ်။”

သူ အစာစားချင်စိတ် မရှိတော့တဲ့ (၃) ရက်မြောက်နေ့မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ မေးစရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ “လောကမှာ အရသာတစ်ခုခုမရှိဘဲ ဝိညာဉ်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို ဆောင်ယူထားနိုင်ပါ့မလား”ဆိုတာပါပဲ။

လူမှာ ခန္ဓာခုနစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ပဉ္စခန္ဓာအထိ လောကမှာ စိတ်ဝင်စားမှု အရသာတစ်ခုခု လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါမှ ခန္ဓာတစ်ခုခုကို ဆောင်ယူထားလို့ ရပါတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဝိညာဉ်စွမ်းအားစုက ခန္ဓာတစ်ခုခုထဲမှာ စုနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝိညာဉ်က ခန္ဓာထဲ နေချင်ရင် ပဉ္စခန္ဓာအထိ အာရုံဒွါရတစ်ခုခုမှာ နေနေရပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် ဆဋ္ဌမခန္ဓာ သတ္တမခန္ဓာအထိ ဖွံ့ဖြိုးသွားတဲ့ ဝိညာဉ်စွမ်းအားစုကလည်း ခန္ဓာတစ်ခုခုကို ဆောင်ယူထားနိုင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် အကြောင်းကြောင်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရသတစ်ခုခု မလိုအပ်တော့ပါဘူး။

တချို့က ‘ရာမကရစ္ဆာ’စကားကို ဆင်ခြေတစ်ခုလို့ မှတ်ယူခဲ့ကြတယ်။ သူက အစားကို တွယ်တာခဲ့တယ်။ အစားဆိုတဲ့ဝတ် ပြုတ်သွားပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းသွားတယ်။

ဒီတော့ မေးစရာရှိလာတာက တွယ်စရာတစ်ခုခုမရှိတော့ရင် ခန္ဓာထဲမှာ ဝိညာဉ်မနေနိုင်တော့ဘူးလား။ တချို့လွတ်မြောက်နေတဲ့ မဟာဝီရ ကရစ္ဆာတို့ ဝိညာဉ်ကျတော့ ခန္ဓာထဲမှာပဲ နေခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့ လွတ်မြောက်သွားတဲ့တိုင်အောင် ဆက်လက်နေဖို့ အကျပ်ကိုင်ခံထားရတာတွေ ရှိပါတယ်။

အဲဒါနှင့် ပတ်သက်လို့ (Theosophy) သီအိုဆိုဒီအသင်းပညာရှင်တွေက သုတေ

သန လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီက လေ့လာတွေ့ရှိချက်တွေဟာ အလွန်အပိုးတန်ပါတယ်။ ဥပမာ လှေတစ်စင်းကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုး မရှိတော့သည့်တိုင်အောင် လှေက မျောမသွားသေးဘဲ ကမ်းစပ်မှာ ရပ်နေတာကို လူတွေတွေ့နေရပါတယ်။ ကမ်းစပ်ကလူတွေက လှေကို ခဏနေပါဦးလို့ မေတ္တာရပ်ခံနေကြတာကို။ ဒါကြောင့် လှေခမျာ လွတ်မြောက်သွားသည့်တိုင်အောင် ထွက်မသွားနိုင်သေးဘဲ ရပ်တန့်နေခဲ့ရ တယ်။

'မဟာဝီရ'နှင့် 'ရာမာကရစ္ဆနာ'တို့ခေတ်က အများကြီးပြောင်းလဲ ကွာဟခဲ့ပါပြီ။ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ရဲ့ ကွာဟမှုဆိုတာ မနည်းတော့ပါဘူး။ အခုအချိန်မှာ ကမ်းစပ်မှာ လူတွေ ရှိတော့ရှိတယ်။ သိပ်ကို နည်းတယ်။ ရတနာယူဖို့တောင် တိုက်တွန်းနေရတယ်။ ခေါ်သံနှင့် ကြားရတဲ့အသံ တစ်ဆက်စပ်တည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ (Generation Gap) ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ မျိုးဆက်ပြတ်နေခဲ့ပါပြီ။

ဥပမာ မဟာဝီရဟာ (၂၄) ပါးမြောက် စိတ်စွမ်းအားရှင်အဖြစ် ကွင်းဆက်ရှိနေခဲ့ပါ တယ်။ ဒီနေ့ 'မဟာဝီရ' ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီနေ့ သူ့အဆိုအမိန့်တွေကို မကြားရတော့ပါဘူး။ နှလုံးသားထဲ တိုက်ရိုက် မစိမ့်ဝင်နိုင်တော့ ပါဘူး။ ကွင်းဆက်ပြတ်နေပါပြီ။

အခန်း (၁၄)
သတိရှိဖို့လိုတယ်

အတိတ်ဘဝကို သိအောင်လေ့ကျင့်တဲ့ နည်းစနစ်နှင့် ပတ်သက်လို့ အသေးစိတ် ပြောပြဖို့ ခက်ပါတယ်။ အကြမ်းအားဖြင့် လုပ်ရတဲ့ပုံစံလောက်ကိုပဲ ပြောပြလို့ ရပါတယ်။ အတိတ်ဘဝကို သိမနေအောင် သဘာဝက လုပ်ထားတယ်။ နေ့စဉ် သွားလာနေကြတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ သိစရာ၊ မှတ်စရာတွေ အများကြီး ရှိပေမယ့် အများဆုံးကို မမှတ်မိရပါဘူး။

မေ့ဖို့လည်း မဖြစ်မနေ လိုအပ်ပါတယ်။ သိထားတာတွေ မမှတ်မိပေမယ့် လုံးဝ မျောက်သွားတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကွယ်ရာကို ရောက်သွားတဲ့ သဘောပါ။ သတိမရတာဘဲ ရှိမယ်။

အသက် (၅၀) အရွယ် လူတစ်ယောက်မှာ သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက် မရေမတွက်နိုင်တဲ့ သတိရစရာတွေရှိတယ်။ လေ့လာထားတာ၊ ကြားသိထားတာတွေ၊ ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံတွေ စသဖြင့် အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီအထဲက လိုအပ်တာ လောက်ပဲ ခံနိုင်ရည်ရှိသလောက် အသိအာရုံထဲမှာရှိနေပြီး မလိုသေးတာတွေ အတွင်း စိတ်ထဲ ရောက်သွားပါတယ်။

တကယ်လို့ အားလုံးသာ တစ်ချိန်လုံး သတိရနေရင် အဲဒီလူ ရူးသွပ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ်အရေးမကြီးတာတွေ မှတ်မိပြီး အနှစ်ချုပ်အကြောင်းအရာ လေးတွေသာ ကျန်နေရတာပါ။ ဒါဟာ သဘာဝပါပဲ။

သတိတွေ ကွယ်ရာမှ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ နေရာကို အာလဟာဝိညာဉ် (The Store House of Consciousness) လို့ ခေါ်ဆိုပါတယ်။ အိပ်တစ်အိပ်ရဲ့ စတိုခန်းလိုပါပဲ။

စတိုခန်းဆိုတာဟာ လောလောဆယ် မလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သိုလှောင်ထားတဲ့ နေရာဖြစ်သလို ပျက်စီးနေတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ၊ နောင်ခါမှ သုံးမယ့် ပစ္စည်းအတိုအတွာတွေ ထည့်ထားတဲ့ နေရာပါ။ လောလောဆယ်တော့ အမြင်ရဘူးပေါ့။

ယဉ်ဖျိုးစာအုပ်တိုက်

ဒီဖြစ်စဉ်ဟာ အစဉ်အမြဲ ဖြစ်နေရပါတယ်။ သိပြီး တွေ့ပြီးတာတွေထဲက တချို့ကို အမြဲတမ်း မေ့နေရပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှ အသစ်အသစ်တွေ၊ အရေးကြီးတာတွေကို မှတ်ဖို့ နေရာရှိလာပါလိမ့်မယ်။ နေရာရှင်းလင်းပေးတဲ့သဘောပေါ့။

အဟောင်းကို မေ့မစ်တာ အသစ်ကို သိဖို့ပါ။ ဘဝတစ်ခုတည်းရဲ့ သတိတွေကို တောင် လူက အားလုံး မမှန်နိုင်တော့ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို ၁၉၅၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၁) ရက်က ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ လို့မေးရင် လုံးဝဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ အဲဒီလူကို အိမ်မွေ့ချပြီး အဲဒီနေ့ကို နောက်ပြန်ခေါ်သွားခဲ့ရင်တော့ အဲဒီနေ့က လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို သတိရလာပါလိမ့်မယ်။ အိမ်မွေ့ချတယ်ဆိုတာ အသိစိတ်ကို အိပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး မသိစိတ်ကို နှိုးလိုက်တာပါပဲ။

ဒီအခါကျရင် ၁၉၅၀ ခု ဇန်နဝါရီလ (၁) ရက်နေ့က လုပ်ခဲ့သမျှကို ရှုပ်ရှင်ကြည့် သလို ပြတ်ပြတ် သားသား မြင်လာပြီး အဲဒီနေ့ ညနေအထိ လှုပ်ရှားမှုကို ပြောပြ နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် သူပြောတာ အဲဒီနေ့က ဖြစ်ရပ်တွေ ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာ ဘယ်လို ယုံကြည်ရမလဲ။

အဲဒါနှင့်ပတ်သက်လို့လည်း စိတ်ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးက လူငယ်တစ်ယောက်ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ သုတေသနပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ နေ့တစ်နေ့ကို မှတ်ထားပြီး ဒီလူငယ်မနက် ကနေ ညအထိ လုပ်ခဲ့သမျှ တွေကို မှတ်ထားပါတယ်။ ၄-၅ လလောက်ကြာတော့ ဒီလူငယ်ကို အဲဒီနေ့က ကိစ္စတွေ ပြန်မေးတော့ မသိတော့ဘူး။

ဒီတော့ လူငယ်ကို အိမ်မွေ့ချပြီး မှတ်ထားတဲ့ရက်က အဖြစ်အပျက်တွေမေးတော့ မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့အတိုင်း တစ်ခုမှ မမေ့ဘဲ ပြောသွားနိုင်တာကို တွေ့ရပါတယ်။

ဇာတိသရဉာဏ်ရတာနှင့် အိမ်မွေ့ချခံရပြီး မေးခွန်းဖြေတာဟာ မတူပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဇာတိသရ ဉာဏ်ကရတဲ့ အဖြေနဲ့ အိမ်မွေ့ချခံရပြီး ရတဲ့အဖြေက အတူတူပါပဲ။ ဖက်သုတော့ ဝိဂ္ဂဟယ်။ ဇာတိသရဉာဏ်ရတဲ့လူတွေကို မွေးခွန်းမေးတဲ့အခါ အိမ်မွေ့ချဖို့ မလိုဘူး။

တစ်နေ့အတွင်းဖြစ်ရပ်တွေကို သတိရအောင် နည်းလမ်းနှစ်မျိုးနှင့် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ သတိရအောင် လုပ်တာ လွယ်ပေမယ့် အန္တရာယ်ရှိပါတယ်။ အသေးစိတ်ပြောဖို့ အခက်အခဲ ရှိပေမယ့် ဖြစ်စဉ်ကို ပြောလို့ရပါတယ်။

သတိရတဲ့ဖြစ်စဉ်၊ စိတ်ထဲမှာ အမှတ်သညာဖြစ်တဲ့ဖြစ်စဉ်တွေက အတွင်းစိတ်က သဘောတူလို့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာရတာပါ။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ဈာန်ဝင်တဲ့အခါ သတိထဲသင်တဲ့အခါ (၅)နှစ်အရွယ်ကို သတိရဖို့ သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာနှင့် အဲဒီအရွယ်ပိုင်းရဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သိရတော့တာပါပဲ။

အတိတ်ဘဝကို သိဖို့က အခုဘဝရဲ့ အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကို သွားဖို့ အရင်လေ့ကျင့်ရ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်ရရင် နောက်ပြန်သွားဖို့ အခက်အခဲ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သန္ဓေတည်တဲ့အချိန်အထိ နောက်ပြန်သွားလို့ရပါတယ်။ ဘယ်လောက် အထိလဲဆိုရင် မိခင်ကိုယ်ဝန်ထဲမှာ ရှိစဉ် မိခင်ချော်လဲခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်ကိုတောင် သတိရပါလိမ့် မယ်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားစဉ်က မိခင်ဟာ ရင်သွေးနှင့် တစ်သားတည်း ပြစ်နေမယ်။ ဦးနှောက်ချင်း ဆက်သွယ်မှု မရှိပေမယ့် ခံစားမှုပိုင်းမှာ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိတယ်။

ဒါကြောင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချိန်မှာ မိခင်ရဲ့ ခံစားမှုက အရင်သွေးကို အများကြီး လွှမ်းမိုးပါတယ်။ မိခင်က ရင်သွေးကို လွယ်ထားရုံမက ရင်သွေးရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ပြုလုပ်ပေးပါတယ်။

ဗိုက်ထဲမှာ ထားရုံသက်သက်ကတော့ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကိုယ် ဝန်ဆောင်တာနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကိုယ်ဝန်ဆောင်တာမှာ ကွာခြားမှုရှိပါတယ်။

အမေတာဝန်ကို အလွန်ရှားပါးတဲ့ အမေတွေကသာ ယူနိုင်မှာပါ။ မိခင်ရဲ့ တာဝန် ဟာ ကြီးမား လွန်းပါတယ်။ အဲဒီတာဝန်က ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ (၉) လ၊ (၁၀) လ အရွယ် ရင်သွေးကို ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။

တကယ်တော့ ရင်သွေးကို မွေးဖွားပေးတဲ့အချိန်ဟာ အမမျိုးဥနှင့် သုတ်ပိုးပေါင်းတဲ့ အချိန်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူတွေက အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို မသိကြဘူး။ မိခင်ဝမ်းဗိုက်က ထွက်လာတဲ့အချိန်ကို မွေးချိန်လို့ အများက လက်ခံထားကြပါတယ်။

'အိမ်ကူးဝဲ'ရဲ့ ကိုယ်တွေဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြထားတာ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ရဲ့ဇနီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးက အိပ်မွေ့ချပညာနှင့် ပတ်သက်တဲ့စာအုပ်ဖတ်ရင်းက မိခင်ဖြစ်ချင်သလို ရင်သွေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လွှမ်းမိုးတယ်။ အမေ စဉ်းစားသလို ကလေးမှာ ဖြစ်တယ်လို့ ဖတ်မိတာနှင့် ဇနီးသည်ကို အဲဒီအကြောင်းအရာကို ပြောပြတာပေါ့။

ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်ကြတယ်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဗိုလ်ချုပ်က သူ့မိတ်ဆွေဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ပါတီပွဲကို သူတို့ဇနီးမောင်နှံ အတူတက်ကြတယ်။

ပါတီပွဲမှာ စကားပြောဆိုကြရင်း ဗိုလ်ချုပ်ကတော်ရဲ့ ယုတ်စိက အိမ်ရှင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ခြေမကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီခြေမက ဒဏ်ရာကြောင့် ထင်တယ်။ လုံးဝပြားချပ်နေတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ တိုက်နိုင်ခဲ့လို့ အောင်ပွဲရတဲ့ ပါတီပွဲဆိုတော့ ဒဏ်ရာက မပျောက်သေးဘူး။ ခြေညှပ်ဖိနပ်စီးထားတယ်။ ဒါကြောင့် သူမဟာ အဲဒီခြေမပြားပြားကြီးကို မြင်နိုင်ခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ “ငါ့ဗိုလ်က ထဲက ကလေးများ အဲဒီလို ခြေမပြားပြားနဲ့မွေးလာရင် ဒုက္ခ” ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က လည်း ဝင်သွားတယ်။

ဒါနှင့် အာရုံပြောင်းသွားအောင် တခြားစားပွဲတွေကို လျှောက်သွား လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအာရုံက ပျောက်မသွားဘူး။ ညအိပ်တော့လည်း အဲဒီမြင်ကွင်းကို စွဲနေပြီ (၂) ခါလောက် လန့်နိုးတယ်။

ကလေးမွေးလာတော့ ကလေးရဲ့ ခြေမက ပြားပြားလေး။ သေချာလေ့လာ ကြည့်တော့ အဲဒီဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ခြေမနှင့်သေချာပေါက် တစ်ထေရာတည်းပဲ။ စိတ်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအစွမ်းကတော့ ထက်ပါပေတယ်။

ဒါကြောင့် အတိတ်ကို သိချင်ရင် ဒီဘဝ တစ်ခုတည်းရဲ့ အတိတ်ကို ဝင်ဖို့ လေ့ကျင့်ရပါတယ်။ သန္ဓေတည်တဲ့ အထိပေါ့။ မွေးချိန်အမှန်က သန္ဓေတည်ချိန်ဖြစ်ပါ တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် မျိုးဥနှင့် သုတ်ပိုးပေါင်းမိတဲ့ အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝိညာဉ်တစ်ခု ဝင်လာပါတယ်။

ဒီဘဝရဲ့ အတိတ်ကို နောက်ပြန်လှည့်မယ်ဆိုရင် အနာဂတ်ကို မှေ့ထားရပါတယ်။ အနာဂတ်အတွက် သတ်မှတ်စရာဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး။ တကယ်တော့ အနာဂတ်ဆို တော့ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်ပါ။ စိတ်အတွင်းဘက်ကိုဝင်ဖို့ အတွင်းစိတ်က ဆုံးဖြတ်ရ ပါတယ်။

သတိကို နောက်ပြန်ယူတဲ့အခါ (၁) နှစ်၊ (၂) နှစ်ကအစပြုပြီး (၂၀) နှစ်၊ (၃၀) နှစ်နောက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ယူသွားရပါတယ်။ အဲဒီခံစားမှု အသစ်အဆန်း တစ်ခုကို ပေါ်ပေါက်စေလိမ့်မယ်။

သာမန်အနေနှင့် နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး သတိရအောင် တွေးကြည့်တဲ့အခါ ဝေးတဲ့ ဖြစ်ရပ်က မှေးမှိန်ပြီး နီးတဲ့ဖြစ်ရပ်က ပိုရှင်းလင်းပြတ်သားတာ တွေ့ရပါတယ်။ တချို့ (၅) နှစ်အောက်ကို သွားလို့မရတာလည်း တွေ့ရတယ်။ တချို့ကျတော့ (၃)၊ (၄) နှစ် အရွယ်အထိ သတိရနေတာလည်း ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဈာန်ဝင်ပြီး အတိတ်ထဲသွားရင်တော့ အနီးကပ်ဆုံးအချိန်က အမှန်

ဆုံးဖြတ်ပြီး ဝေးတဲ့ သတိက ပိုထင်ရှားနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ သာမန်အခြေအနေအမူနဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါမှာ စိတ်ကြည်လင်ပြီး မှတ်ဉာဏ်သတိ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ သတိတွေလည်း အထင်ရှားဆုံး စွဲကျန်ရစ်ပါတယ်။

ဈာန်ဝင်ပြီး အတိတ်ထဲသွားရင် အတိတ်က ပိုထင်ရှားပြီး ပစ္စုပ္ပန်က မှေးမှိန်နေမယ်။ ဈာန်ဝင်တဲ့အခါ မြင်ရတာက သတိရနေတာမဟုတ်ဘဲ တိုက်ရိုက်မြင်နေရတဲ့သဘောပါ။

သတိပြုတာနှင့် သတိရှိတာ ဘာကွာသလဲ။

သတိပြုနေတယ်။ အမှတ်ရနေတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။

တကယ်လို့ အနှစ်နှစ်ဆယ် အရွယ်ကို ဈာန်ဝင်စားပြီး ရောက်သွားရင် ကိုယ်တိုင် အဲဒီအရွယ် ဖြစ်နေသလို ခံစားရပါလိမ့်မယ်။

သတိရတာက အမှတ်သညာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဈာန်ဝင်ပြီး အတိတ်ကို သတိရတာက ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သွားတာမျိုးပါ။ (Remembering Reliving) ကွာသလိုပေါ့။

ဈာန်ဝင်တဲ့အခါ ဖြစ်တဲ့သတိက (၅) နှစ်အရွယ် သတိဝင်ရင် (၅) နှစ် အရွယ်ဖြစ် သွားပါလိမ့်မယ်။ ကလေးတွေ ဆော့ကစားနေသလို ခံစားနိုင်ပါတယ်။ ဘဝတစ်ခုထဲမှာ နောက်ပြန်သွားဖို့ မခက်ပါဘူး။ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကြည့်လို့ရပါတယ်။

လူဟာ အများအားဖြင့် ကိုယ်ရောက်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ဆက်လက်နေလိုစိတ် ရှိတတ်ကြတယ်။ အတိတ်ကို သွားချင်တဲ့လူဟာ ပုံသေရပ်တည်လို့စိတ် လျော့ရပါလိမ့် မယ်။

ဥပမာ လူတစ်ယောက်က သူငယ်စဉ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို သတိရချင်ရင် ကလေး ငယ်တွေနှင့် ကစားနိုင်အောင်၊ ပျော်ရွှင်တတ်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ တစ်နေ့ကို (၁) နာရီ၊ (၂) နာရီလောက် ကလေးတွေနှင့် ကစားပေးရမှာပေါ့။

လောလောဆယ် အသက် (၅၀) နှစ်အရွယ် ဖြစ်နေတော့ တည်ငြိမ်နေပြီ။ လေးလေးနက်နက် စိတ်ဓာတ်ကို စွန့်လွှတ်ရပါလိမ့်မယ်။ လူငယ်တွေကို လွတ်လွတ် လပ်လပ် သွားလာရမယ်။ ကစားရမယ်။ ငယ်စဉ်က ရေကူးခဲ့ရင်ကူး၊ စက်ဘီးစီးခဲ့ရင် စီး။ အဲဒီလိုလုပ်ထားမှ အတိတ်ကို သွားဖို့လွယ်မယ်။

သတိမှာ (၅) နှစ်ရယ် (၁၀) နှစ်ရယ်လို့ သက်တမ်းမရှိပါဘူး။ လူက အတိတ်ကို မှားတားတာပဲ ရှိတယ်။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ငါအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲလို့ ခံစားလို့ မရပါဘူး။ တု့ှ်ချက်ကြည့်မှသာ အဖြေပေါ်မှာပါ။

ဈာန်ဝင်ပြီး သတိထဲမှာ သတ်တမ်းကို တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါဟာ မြင်ပ

တွက်ချက်မှုသာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတွက်ချက်ထားတာဟာ အာရုံအမှတ်သညာပေါ်မှာ ပုံသေရပ်တန့်နေတတ်တယ်။ သံ့ဖွဲ့ရိုက်ထားသလိုပါပဲ။ အဲဒီမှတ်ထားတဲ့ အမှတ်သညာဟာ သိပ်ကို ခိုင်ခံ့လွန်းရင် သတိကို နောက်ပြန်ပို့ဖို့ ခက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် လေးလေးနက်နက် သမားတွေက အတိတ်ကိုသွားဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။

အဲဒီလို လေးနက်တဲ့ (Serious) သမားတွေက ရောဂါတစ်မျိုးခွဲကပ်နေသူတွေပါ။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး သူ့ကိုယ်တွေ့ မှတ်တမ်းတင်စာအုပ် တစ်အုပ်ရေးထားတာ ရှိပါတယ်။ သူ့အသက် (၇၀) ရှိပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူဟာ (၃) နှစ်အရွယ် ကလေးလေးတွေ နှင့် သူငယ်ချင်းလို ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ ကလေးလုပ်သလို အားလုံးလုပ်ခဲ့တယ်။

ကမ်းစပ်မှာ ရေကူးတာ၊ ပုရစ်ကလေးတွေ ဖမ်းတာ၊ ခြေကို ဖွနင်းပြီး လိပ်ပြာ လေးတွေ ဖမ်းတာ၊ လသာတဲ့ညတွေမှာ ကလေးတွေနှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်ပြီး လုံးဝ ခင်မင်အပျက်မခံပါဘူး။ ဒီလိုပုံစံမျိုး (၅) နှစ်အရွယ်အထိ နေလာခဲ့တယ်။ အဲဒီ (၂) နှစ်အတွေ့အကြုံကို မှတ်တမ်းပြုစုခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနေခဲ့ရတဲ့ အတောအတွင်းမှာ တရားပြီးပြည့်နေတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ရခဲ့တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

အသက် (၇၀) က (၃)နှစ်အရွယ်ဖြစ်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒီကလေး (၃) နှစ်ကနေ (၅) နှစ်အရွယ် အထိ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို သူလုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါလည်း သူဟာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

အတိတ်မှာ နေတဲ့အခါ ခံစားရတဲ့ ချမ်းမြေ့မှု၊ ကြည်နူးမှုဟာ တရားရရှိတဲ့ ချမ်းမြေ့မှုမျိုးပါပဲ။ ကလေးတွေရဲ့ လောကစာ ကောင်းကင်ဘုံတစ်ခုလိုပါပဲ။ ဒီကောင်းကင်က လူ့ယဉ်ကျေးမှုက သင်ပေးလိုက်တဲ့ သညာကြောင့် ပျက်ပြားသွားရပါတယ်။

ကလေးဘဝတိုင်းကို လူကြီးဖြစ်တာတဲ့သူတိုင်း ဆုံးရှုံးရပါတယ်။ အဲဒီ ဆုံးရှုံးမှုကို ပြန်ရချင်ရင်တော့ ဘုရားပြီးငြမ်းဖျက်ဆိုသလို လူကြီးဖြစ်လာတာနှင့် 'ငါ'ဆိုတဲ့ အတ္တ သဘောကို ဖျောက်နိုင်မှ ချမ်းမြေ့မှုကို ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အသက်ကြီးသူက ကလေးငယ်တွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုမျိုး၊ အံ့သြမှုမျိုး ခံစားရရင် စိတ်ချမ်းမြေ့မှု (Bliss) ဟာ မိုးရွာသွန်းသလို ဖြိုင်ဖြိုင်ကြီး ရွာလာပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ဇာတိသရဉာဏ်ကို ရလိုသူဟာ ပုံသေဉာဏ်တည်ဆောက်ထားပြီး ဖျက်ဖို့လိုပါလိမ့်မယ်။ ကလေးအရွယ်ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြစ်ရပါမယ်။

တရားထိုင်တဲ့အခါ ဈာန်ဝင်လေ့ကျင့်မှု လုပ်တဲ့အခါ အတိတ်ဘဝထဲသွားဖို့ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် နောက်ဆိုဆုတ်သွားရပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြန်သွားကာ အခက်အခဲ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

မရှိလှပါဘူး။

အဲဒီနည်းအတိုင်းပဲ နောက်ဘဝကိုလည်း သွားရပါတယ်။ ဒီလိုအားထုတ်ရင် နောက်ဘဝကို ပြင်သွားလို့ရှိရင် ရူးသွပ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေကို နောက်ဘဝမေ့အောင် သဘာဝလုပ်ပေး ထားတာပါ။

ဒီနံရံရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ယုံကြည်လိုက်ရင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဲဒီနံရံကိုတောင် မေ့သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ စိတ်သဘာဝတစ်ခုပါ။

မဇ္ဈိမဒေသ ယဉ်ကျေးမှုမှာ ယုံကြည်မှု အမျိုးမျိုး၊ ကိုးကွယ်မှုအမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ယဉ်ကျေးမှုမဆို နောက်ဘဝကို လက်ခံခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် သေကာနီးမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် နောက်ဘဝကို သိချင်စိတ်ရှိနေလို့ တချို့မွေးလာပြီး ၃-၄ နှစ်အရွယ်မှာ အတိတ်ဘဝကို သတိရလာကြတယ်။

ဘယ်လောက် အထိလဲ ဆိုရင် အတိတ်ဘဝသုံးခုကိုတောင် နောက်ပြောင်မှတ်မိနေတာတွေ ရှိတယ်။ ရှေ့ပိုင်းမှာ ဖော်ပြထားပြီးပါပြီ။ သူမဟာ အတိတ်ဘဝကို မေ့အောင်လုပ်နိုင်ပါလျက်နှင့် မလုပ်ခဲ့လို့ ရူးသွပ်တဲ့ဘဝနှင့် ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရတယ် မဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့် လူတွေမှာ ခံနိုင်ရည်ရှိသလောက်ပဲ သတိရကြပါတယ်။ အတိတ်ကို သွားဖို့ဆိုတာလည်း အခုဘဝကတည်းက လေ့ကျင့်ရပါတယ်။ ဒါမှ ရှုပ်ထွေးမှုတွေကနေ လွတ်မြောက်နိုင်ပါမယ်။

တကယ်တော့ ဒီလူ့ဘဝက အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ။ ကစားပွဲကြီးတစ်ခုပါ။ သရုပ်ဆောင်နေတာလို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ ဒီလိုစိတ်ပိုင်းအခြေအနေ ခိုင်မာမှသာ အတိတ်ဘဝထဲကိုဝင်ဖို့ လေ့ကျင့်သင့်ပါတယ်။

သံကရက လောကကြီးကို မာယာပဲ။ အတုအယောင်လောကကြီးပဲ။ ကြီးကို မြွေထင်နေကြတာ ဆိုတဲ့ စိတ်ပိုင်းအခြေအနေထားနိုင်မှ အန္တရာယ်ကင်းမယ်။ စိတ်ပေါ်ဒဏ်သက်ရောက်မှု လျော့ပါးမယ် လို့ ဆိုလိုတာပါ။

တကယ်လို့ အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေကို သတိရပြီး တသသနှင့် ပြန်မေ့ဖို့ ခက်သွားရင် အဲဒီပြန်မေ့ဖို့ အတွက် ကျွမ်းကျင်သူများက လုပ်ပေးမှ ရတတ်တာမျိုး ရှိပါတယ်။

တချို့ယောဂီတွေဟာ တရားအားထုတ်ရင်းက တစ်နေရာရာမှာ မှားယွင်းသွားတဲ့အတွက် အတိတ် ကို သွားသတိရတတ်ပါတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ အတိတ်ကို ပြန်မေ့လို့မရနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ရူးသွပ်သွားတာတွေ ရှိပါတယ်။

ယဉ်မျိုးတအုပ်တိုက်

အတိတ်ဘဝကို သတိရအောင် လေ့ကျင့်တဲ့နည်းကို လူတိုင်းကို မပေးသင့်ပါဘူး။ တချို့က လက်တည့်စမ်းချင်တဲ့သဘောနှင့် လုပ်ချင်ကြတယ်။

ဒီကိစ္စဟာ အကျိုးယုတ်နိုင်သလို အကျိုးလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ နောက်ဘဝထက် အခုဘဝရဲ့ အတိတ်ကိုပဲ အရင်လေ့ကျင့်သင့်ပါတယ်။ ဒီဘဝအတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေကို သတိရရင်ပဲ ပညာရစရာတွေ၊ တရားကျစရာတွေ တွေ့လာရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတိုင်းဟာ အိပ်မက်လို ကျန်ခဲ့တာမျိုး၊ တစ်ချိန်က သေရေးရှင်ရေးတာမျှ အရေးကြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ အခုတော့ ဖွဲ့နှင့်ဆန်ကွဲလို တန်ဖိုးမရှိဖြစ်သွားရတဲ့ ခံစားမှုမျိုးတွေကို မြင်လာ နိုင်ပါတယ်။

တစ်ချိန်က သူနှင့်မှ မရရင် သေရပါတော့မယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေ၊ ဒီကိစ္စ ငါ့နိုင်ကို နိုင်ရမယ်။ မနိုင်ရင် သိက္ခာကျရမယ်။ ရှက်ရမယ်။ ဘာညာဆိုတဲ့ အခြေအနေ တွေဟာ အခု ပစ္စုပ္ပန်မှာ ရယ်စရာ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာမျိုး၊ မေ့သွားတာမျိုးဟာ သရုပ်ဆောင် ဘဝနှင့် ဘာများ ကွာခြားပါသလဲ။ ပြီးပြီးသွားတာပါပဲ။

အတိတ်ကို ရာနဝင်ပြီး မြင်ရတာဟာ ရုပ်ရှင်ကား ကြည့်ရသလိုပါပဲ။ ရုပ်ရှင်က မကြည့်ချင်ရင် ပိတ်ထားလို့ရပါတယ်။ စိတ်ထဲက အမှတ်ရတာတွေက စိတ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေလေ့ ရှိပါတယ်။

'မဟာဝီရ'ရဲ့ အဆိုတစ်ခုရှိပါတယ်။ အတိတ်ဘဝကို သတိမရမချင်။ တကယ်လို့ လူဟာ ဘဝရဲ့ လေးနက်မှုကို ခံစားနေရင် စွန့်လွှတ်မှုကို ရယူနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

လူတစ်ယောက်က 'ငါ အရင်ဘဝတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အရူးအမူး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘဝဆက်တိုင်းလဲ ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ တိရစ္ဆာန်ဘဝမှာတောင် မကျန်ဘူး။ ဒီအလုပ်ပဲ လုပ်ခဲ့တယ်'လို့ ကိုယ်တိုင်မြင်လာရင် ဒီဘဝမှာ ဒီကိစ္စလွတ်မြောက်သွားနိုင် ပါတယ်။

ဒီအတိုင်းပဲ ရာထူးအတွက်လည်း ဘဝတိုင်း ရူးခဲ့တယ်ဆိုရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အချမ်းသာဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ကုန်းရုန်းရှာဖွေခဲ့တာဟာ ဘဝဆက်တိုင်းပါပဲဆိုရင်ဖြစ်ဖြစ် ဒါကို ကိုယ်တိုင် ပြန်မြင်လာရင် အရူးအမူးဖြစ်တဲ့စိတ်က ပျက်ပြယ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဘာကြီးပဲဖြစ်သွားသွား နောက်ဆုံး သေပွဲဝင်ကြရတာပါလားဆိုတာ ပိုမြင်တတ်လာပါ လိမ့်မယ်။

ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာကို သတိသာရသွားရင် ဒါကို ဆက်လုပ်ဖို့မလွယ်တော့ပါဘူး။ လောကဟာ အိပ်မက်ပါပဲလားလို့ မတွေးမိမချင်း အမှန်တကယ် စွန့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဉာဏ်ကြီးရှင် အစစ်အမှန် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီဘဝရဲ့ အတိတ်ထဲမှာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

သွားရင်းသွားရင်း ဘဝက အဲဒီလို ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဘဝက အဲဒီလို ဖြစ်သွားရင် အတိတ်ဘဝထဲသွားဖို့ လွယ်ကူသွားပါလိမ့်မယ်။

ဘယ်လိုကိစ္စက မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ကို ဖွံ့ဖြိုးစေပြီး ဘယ်လိုကိစ္စက ယုတ်နိမ့်တဲ့စိတ်ကို ဖွံ့ဖြိုးစေတယ်ဆိုတာ မေးစရာ ရှိပါတယ်။ ဒါကစိတ်ဝင်စားစရာပါ။

မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်စွမ်းအားစုအတွက်တော့ ဖွံ့ဖြိုးပြီးသား စွမ်းအားစုတွေ ဘယ်လို မွေးလာသလဲဆိုတာကို လေ့လာသင်ကြားရင် ခွဲခွဲခြားခြား သိနိုင်မှာပါ။

ဒီကိစ္စအတွက် အကြောင်းကိစ္စတွေ အများကြီး ပါဝင်ပတ်သက်ပါတယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ရှိသူတွေသာ ဆောင်ယူပါတယ်။ သန္ဓေတည်ချိန်မှာ ပြုဟ်နက္ခတ်တာရာ အခြေအနေ ကောင်းမြတ်နေတာ တွေ့ရမယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့အချိန်မှာ မြင့်မြတ်တဲ့ ဝိညာဉ်အတွက် သန္ဓေယူသင့်ပါတယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ပိုင်း အခြေအနေရှိသူက မြင့်မြတ်တဲ့ ဝိညာဉ်အတွက် အခြေအနေ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။ ရှာနိဝင်ရင် ကာမစိတ် ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

တပ်မက်မှု မရှိတာဟာ ဝိညာဉ်ကောင်းမွေးဖို့ မြင့်မြတ်တဲ့ သန္ဓေအတွက် အခွင့်အလမ်း ရရှိ နိုင်ပါတယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ သန္ဓေအတွက် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးစလုံးမှာ ခွန်အားအပြည့်ရှိဖို့လည်း လိုပါတယ်။

ရှာနိဝင်လေ့ကျင့်မှု ပြည့်ခဲ့ပြီး တစ်ချိန်မှာ တာဝန်တစ်ရပ်အနေနှင့် သန္ဓေယူဖို့ ဖြစ်လာရင် မြင့်မြတ်တဲ့ သန္ဓေရဖို့ အခြေအနေပေါ်ပေါက်စေနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအခြေအနေမှာ သန္ဓေယူတာဟာ မြင့်မြတ်မှု (Divine) အတွက်ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုပ်နှင့်ပေါင်းမိပေမယ့် စိတ်ရဲ့ မြင့်မြတ်မှုပါဝင်နေပါလိမ့်မယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ သန္ဓေအတွက် ဝိဝေဒလိုအပ်ချက်နှင့် ပေါင်းဆုံတာသာမဟုတ်ဘဲ စိတ်နှစ်ခုရဲ့ မြင့်မြတ်မှုတွေ ပေါင်းဆုံတာလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါမှ မြင့်မြတ်တဲ့ဝိညာဉ် သက်ဆင်းခွင့် ရပါလိမ့်မယ်။

ဘုရားလောင်းတွေဟာ အဲဒီလို အခြေအနေတွေ ပေါင်းဆုံချိန်မှာ သန္ဓေယူခဲ့ကြတယ်လို့ လေ့လာ တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ပြီးမှ မွေးဖွားလာတဲ့ လူဝင်စားတွေပါပဲ။ သူတို့မွေးဖွားလာဖို့ လူတွေက စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြရတယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ဆင်ဖြူတော်မြင်ရတယ်။ ကြာဖြူမြင်ရတယ်ဆိုတာဟာ သန္ဓေယူမီ ကြေညာချက်သာဖြစ်တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကို ဘယ်အမျိုးသမီးက ထုတ်ဖော်ပြောသလဲဆိုတော့ စောင့်မျှော်ကြရပါတယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေက သန္ဓေယူချင်ကြပေမယ့် သင့်တော်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေမရလို့ မယူနိုင်ကြပါဘူး။ ဒီနေ့ခေတ်ဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ ဝိညာဉ်မွေးဖွဲ့ဆိုတာ အတိုးဆုံး အခြေအနေပါပဲ။

တချို့လူတွေရဲ့ စိတ်က တိရစ္ဆာန်တွေထက် ဆိုးဝါးနေတာတွေ့ရပါတယ်။ ယနေ့ခေတ်မှာ ဝိညာဉ်ကောင်း မွေးဖွဲ့ လိုအပ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းကိုတောင် နားမလည်ကြတော့ပါဘူး။ အချိန်အခါ တွက်ချက်ပြီး သင့်တော်တဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်ဝန် ယူတဲ့ ကိစ္စမျိုးရှိဖို့ မပြောနှင့် ကြားတောင် ကြားဖူးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

အချိန်အခါတစ်ခုကို အခြေအနေတွေကလည်း လွှမ်းမိုးပါတယ်။ ဥပမာ- လပြည့်နေ့တွေမှာ လူတွေ အများဆုံး ရူးသွပ်တတ်ပြီး လကွယ်နေ့မှာ ရူးသွပ်မှု အနည်းဆုံးပါပဲ။ ဒါကို သိပ္ပံက မဖြေရှင်းနိုင်သေးပါဘူး။

အဲဒီနေ့မှာ သမုဒ္ဒရာ ရေမျက်နှာပြင် အများဆုံးတက်ပါတယ်။ လှိုင်းထန်ဆုံးအချိန် ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပဲ လူ့စိတ်မှာ လှိုင်းထန်တတ်ပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်စကား (Lunatic) ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ (Luner) ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က လ။ (Lunatic) ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က 'လက ရိုက်သော'လို့ ထွက်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ သက္ကဋ္ဌပါဠိ စကားလုံးမှာ 'စန္ဒာမာရ'ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ 'လကရိုက်သော'လို့ပဲ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ လက ရိုက်သော လူတွေ ရူးသွပ်ခဲ့ကြတာကို သိခဲ့ကြပါတယ်။

နေနက္ခတ်တာရာလှိုင်းတွေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စက္ကန့်မလပ် သတိရောက်နေပါတယ်။ ဒါတွေကို တွက်ချက်ပြီး လိုချင်တဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုအတွက် လိုချင်တဲ့ အချိန်မှာ သန္ဓေယူနိုင်ပါတယ်။ သန္ဓေယူမယ့်အချိန်ကို တွက်ချက်နိုင်ပါတယ်။ အချိန်ဆိုကိုလည်း ရှောင်လို့ရပါတယ်။

တရားကျင့်ကြံလို့ ရာန်ဝင်မှုရှိတဲ့လူက စာရိတ္တပျက်တာမျိုး မရှိပါဘူး။ ဒီလူမျိုးများ စိတ်ကို နှိပ်ကွတ်ထားတာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ ချမ်းမြေ့နေတတ်တယ်။ ဒီလိုလူဟာ ဝိညာဉ်ကောင်းအတွက် အလားအလာကောင်းမြတ်နိုင်တယ်။

စိတ်ပိုင်းအခြေအနေက လူကို အမြဲလွှမ်းမိုးတယ်။ ရုပ်ပတ်ဝန်းကျင် ဓာတုပတ်ဝန်း ကျင်နေတွေရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုလည်းပါတယ်။ သုတေသနပြုချက်တွေအရ လွှမ်းမိုးတဲ့ အခြေအနေတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ရတယ်။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေကတော့ လေ့လာမှုတွေကို ရပ်ဆိုင်းမထားပါဘူး။ လေ့လာပြီး ရှာဖွေ စူးစမ်းပြီပါ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့သားသမီး ရချင်ရင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် စဉ်မှာ ဘာလုပ်လိုက်ခြင်းအား မြင့် ဦးနှောက်အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

နည်းတွေလည်း ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်။

ထိုင်တဲ့ အနေအထား။ အသက်ရှူတဲ့ အနေအထား။ စားသောက်တဲ့ အနေအထား။ အားလုံးဟာ သန္ဓေကို လွှမ်းမိုးပါတယ်။ ဒါတွေ အကျိုးရှိအောင် ပြုပြင်လုပ်ဆောင် သွားနိုင်ပါတယ်။

ယနေ့ထိအောင် လူတွေဟာ အာရုံခံစားဖို့၊ ဖိမ်ခံဖို့ အခြေအနေတွေကိုသာ ဖန်တီးနေကြပါတယ်။ သုတေသနတွေ လုပ်နေကြပါတယ်။ အနာဂတ်မှာ လူကောင်း လူမွန်လေးတွေ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူတွေ ဘယ်လိုမွေးထုတ်ရမလဲဆိုတဲ့ အာရုံမရှိကြသေး ပါဘူး။

ကိုယ်ဝန်မယူမီ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရပါလိမ့်မယ်။ ဝိညာဉ်ကောင်းမွေးဖို့ ပတ်ဝန်းကျင် ဖန်တီးပေးရပါ မယ်။ မေတ္တာလွှမ်းတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး မွေးဖွားလာတဲ့ ကလေးဟာ မရက်စက်တတ်ပါဘူး။

ငယ်ငယ်ကတည်းက မလုံခြုံမှု၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုဒဏ်ကို ခံခဲ့ရတဲ့လူတွေဟာ အခြေအနေပေးလာရင် ကိုယ်ခံခဲ့ရတာကို တုံ့ပြန်ကြမှာပါ။ ဒီတော့ လောကမှာ အနိဋ္ဌာရုံတွေ အဆုံးသတ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မလိုချင်ဘဲ ရလာတဲ့ ရင်သွေးအများကြီး မွေးဖွားလာရင် လောကကြီးက အခုထက် ရုပ်ဆိုးသွားဖို့ ရှိပါတယ်။ အနာဂတ်မှာ ရာဇဝတ်မှုခင်း ပွားများလာအောင် လုပ်ရာကျပါတယ်။

ဒါကြောင့် ယနေ့ လိုအပ်နေတာက

- ၁။ စဉ်းစားရဲရမယ်။ မျက်ကန်းယုံကြည်မှု မဟုတ်ဘဲ စိစစ်ဝေဖန်မှု၊ ရှာဖွေ စူးစမ်းမှု၊ အဖြေသိလိုတဲ့ စိတ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့စမ်းသပ်လိုတဲ့စိတ် လိုအပ်နေတယ်။
 - ၂။ စွန့်လွှတ်ရဲရမယ်။ အချိန်ပေးရမယ်။ အနစ်နာခံရဲရမယ်။ ဇွဲလုံ့လနှင့် စရိတ်နည်းနည်း ကုန်ကျခံပြီး သုတေသနပြု ရှာဖွေရဲရမယ်။
 - ၃။ စိတ်ရှည်ရမယ်။ အခုလုပ်ပြီး အခု အဖြေထွက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး မရှိစေရဘူး။ အဖြေထွက်ချင်တဲ့အချိန် ထွက်ပါစေ။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေ နိုင်ရမယ်။ စောင့်နိုင်ရမယ်။ စိတ်မရှည်ရင် အမှန်ကို ရှာတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
- သည်းခံခွင့်လွတ်နိုင်မှ ဘဝတည်မြဲမှာပါ။ စိတ်ရှည်မှ တည်ငြိမ်မှု ချမ်းမြောက် ရရှိနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အခန်း (၁၅)
အတွင်းဆုံးပြတ်ချက်မှ ရှုမြင်နေသူ

တကယ်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာ အများအားဖြင့် လူ့စိတ်ရဲ့ ဖော်ပြမှုတွေပါပဲ။ ရုပ်ပိုင်းဖြစ်စဉ် ယူဆချက်တွေ အတောင်များများဟာ စိတ်ပိုင်းခံယူချက်ကနေ စတင်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။

ရှင်းပါရစေ။

ယခင်နှစ်ပေါင်း (၅၀) လောက်က ရောဂါအားလုံးဟာ ရုပ်ရောဂါချည်းပဲလို့ ခံယူခဲ့ကြတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ရောဂါနှင့် ပတ်သက်လို့ လေ့လာလေ အကြောင်း အရာအသစ်အသစ်တွေ သိလာခဲ့ကြလေပါပဲ။ ဒါနဲ့ ရုပ်ကြောင့် ရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်တွေ လျော့ပါးလာပြီး စိတ်ကြောင့် ရောဂါ ဖြစ်တာများတယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်တွေ တိုးလာခဲ့ပါတယ်။

ယနေ့ဆိုရင် ထိပ်သီးတရုတ်ရောဂါပညာရှင်တွေတောင် ရောဂါအားလုံးထဲမှာ ၅၀% ကျော်က စိတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပေးရတယ်လို့ လက်ခံလာကြတယ်။ ရုပ်ကြောင့်ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ ရောဂါတွေထဲမှာ စိတ်ကြောင့် ၅၀% ကျော် ရောဂါဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ စိတ်က အခြေခံအကြောင်း ရင်းဖြစ်နေတယ်။

လူသေရတာတောင် စိတ်က သဘောတူလက်ခံလို့ သေရတာပါ။ ရောဂါတော်တော်များများကလည်း စိတ်က လက်ခံလို့ဖြစ်ကြရတာကိုတွေ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် စိတ်ရဲ့ အတွင်းဆုံးပြတ်ချက်က သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ တန်ဖိုးလည်း ရှိပါတယ်။

စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိဖို့မြင်ဖို့အတွက် အိပ်ပွေ့ချတာနှင့် ပတ်သက်ပြီး လည်း နည်းနည်း သိဖို့လိုပါတယ်။

အိပ်ပွေ့ချခံရတဲ့လူရဲ့ အသိစိတ် အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါ မသိစိတ်က နိုးလာပါတယ်။ အသိစိတ် အိပ်သွားတဲ့လူစာ ဘာကိုမှ သံသယမဖြစ်တော့ပါဘူး။ သံသယဟာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အသိစိတ်ကသာ ပေါ်လာတာပါ။

လူ့စိတ်ကို တကယ်လို့များ အပိုင်း (၁၁)ပိုင်းလောက် ပိုင်းလိုက်ရင် အသိစိတ်ဆိုတာ (၁) ပိုင်းလောက်ပဲရှိပြီး ကျန် (၉) ပိုင်းက မသိစိတ်တွေပါ။

ဒီတော့ လူ့စိတ်လို့ခေါ်တဲ့ အရာရဲ့ (၉) ပိုင်းက မသိစိတ်အပိုင်းမှာ ကျောက်နေတယ်။ နီးနေတာ သိနေတာက ဆယ်ပုံတစ်ပုံပဲ ရှိတယ်။ အံ့ဩစရာပါပဲ။ သံသယစိတ်ဆိုလည်း အဲဒီအသိစိတ်ကပဲ လုပ်တယ်။ စဉ်းစားတွေးတောတာလည်း ဒီအသိစိတ်အပိုင်းပဲ။ အဲဒီ အသိစိတ်အပိုင်း အိပ်ပျော်သွားရင် အတွင်းဘက်က အပိုင်းကျန်ခဲ့မယ်။ ကျန်တဲ့ (၉) ပိုင်းစလုံးက သံသယဆိုတာ မရှိတူ။ အားလုံး ကို လက်ခံတဲ့စိတ်ဖြစ်တယ်။

အိပ်မေ့ချတယ်ဆိုတာကတော့ သံသယစိတ်ကို အိပ်ခိုင်းလိုက်တာပါ။ ဒီအခါမှာ သံသယမထားတဲ့ စိတ်ပဲ နီးလာတယ်။

အိပ်မေ့ချထားတဲ့လူရဲ့ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးတင်လိုက်ပြီး မီးခဲပါလို့ ပြောလိုက်ရင် သူဟာ မီးခဲအမှတ်နှင့် လွှင့်ပစ်လိုက်ပါလိမ့်မယ်။ လက်လည်း လောင်သွားပါလိမ့်မယ်။ အံ့ဩဖွယ် မီးလောင်မှုတွေ ထနေတာကို တွေ့ရပါမယ်။

ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်က ယုံကြည်လိုက်တာကို ရုပ်က မငြင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ သိရတယ်။ ဒါဟာ သတိပြုရမယ့် ကိစ္စပါ။ စိတ်က လုံးဝညသံ ယုံကြည်သွားပြီဆိုရင် ရုပ်က လိုက်နာရတာပါပဲ။ ဒီထက် ခိုင်မာသွားအောင်ပြောရရင် မီးခဲကို လက်ပေါ်တင်ပြီး ရေခဲပါလို့ ပြောလိုက်ရင် အိပ်မေ့ခံရသူဟာ ရေခဲလို့ ယုံကြည်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီအခါ မီးခဲဖြစ်သည့်တိုင်အောင် လက်မှာ မီးလောင်ဖု ထမလာပါဘူး။

ဒါကြောင့် ယောဂီတွေဟာ ခြေထောက်မှာ ဘာမှမစီးဘဲ မီးကျီခဲပေါ် လမ်းလျှောက်သွားတာတောင် ခြေဖဝါးပေါ် မီးလောင်ဖုထတာ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါကို လူအများစု တွေ့ဖူး။ မြင်ဖူးကြပါတယ်။ စိတ်သိပ္ပံရဲ့ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ချက်တစ်ခုပါ။

ဒါဟာ လှည့်စားမှုတစ်ခုခု မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို အိပ်မေ့ချခံပြီးရင် မီးကျီခဲပေါ် လမ်းလျှောက် နိုင်ပါတယ်။ သံသယစိတ်တော့ လုံးဝပျောက်ရပါမယ်။ မသိစိတ် နီးလာမှသာ လျှောက်နိုင်မှာပါ။

ဦးဆောင်ယောဂီက ပထမလျှောက်သွားပါတယ်။ ဒါကို တခြားလမ်းလျှောက်မည့်သူတွေ ကြည့်ရင်း အိပ်မေ့ချခံလိုက်ရပါတယ်။ မြင်ရုံနှင့်လည်း အိပ်မေ့ချခံနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အသိစိတ်က အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

အိပ်မေ့ချစမ်းသပ်မှုဟာ လူ့စိတ်ရဲ့ လေးနက်တဲ့ အမှန်တရားတွေကို ဖော်ပြပေးတယ်။ စိတ်ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ခြင်း

ဖူးပါတယ်။

အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ မိန်းကလေးရဲ့ အမေအပါအဝင် တခြားလူ (၉) ယောက်ကိုယ် ထိုင်ခိုင်းထားတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးကို အိပ်ပွေ့ချပြီး အခန်းထဲမှာ မင်းအမေ မရှိတော့ဘူးလို့ စိတ်ပညာရှင်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးကို မျက်စိဖွင့်ခိုင်းပြီး အဲဒီအခန်းထဲမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက် ရှိလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ မိန်းကလေးက လူ (၉) ယောက်ရှိတယ်လို့ ဖြေပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့အမေက စောစောကခုံမှာ ထိုင်မြဲထိုင်နေတာပါ။

အမေက 'သမီး အမေ ဒီမှာလေ'လို့ အသံပေးတော့ မိန်းကလေးက တံခါးပေါက် ဘက်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။

ဆရာက သူ့အမေထိုင်တဲ့နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး 'အဲဒီမှာ ဘယ်သူထိုင်နေလဲ' လို့ မေးတော့လည်း.....

“ဆရာ ဘာကိုမေးတာလဲ။ အဲဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလေ”

လို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။

ဒါနှင့် စိတ်ပညာရှင်က ကလေးမကို နောက်တစ်ကြိမ် မျက်စိမှိတ်ခိုင်းပြီး အိပ်ပွေ့ချလိုက်ပြန်ပါတယ်။ ပြီးတော့ “အခန်းထဲမှာ မင်းအမေ ဝင်ထိုင်နေတယ်”

လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် မျက်စိပြန်ဖွင့်ခိုင်းပြီး လူရေတွက်ခိုင်းပါတယ်။ သူက ရေတွက်ပြီး (၁၁) ယောက်လို့ ဖြေပါတယ်။ အမေထိုင်နေတာမြင်ပါလျက်နှင့် သူမကတော့ အဖေလို့ပဲ ထင်နေခဲ့တယ်။

လူစိတ်ရဲ့ လုံးဝဥသည့် ယုံကြည်မှုက အလွန်မှ အံ့ဩစရာကောင်းပါတယ်။

လောကမှာ အရေးနိမ့်သွားကြရတာဟာ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကြောင့်ဖြစ်တာ အလွန် နည်းပါတယ်။ အရေးနိမ့်ဖို့ စိတ်သဘောတူလိုက်လို့သာ ဖြစ်တာများပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုရင် ၉၀% လောက်က စိတ်ကြောင့် အရေးနိမ့်ကြရပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် အရေးနိမ့်ရတာ ၁၀% လောက်ပဲ ရှိတယ်။

လောကမှာ အောင်မြင်သွားတဲ့လူတွေရဲ့ စိတ်ပိုင်းနိယာမ ဒီလိုပါပဲ။ ဒါသာမက ကျန်းမာခြင်း၊ ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ မငြိမ်းချမ်းခြင်း စတာတွေ အားလုံးဟာ စိတ်ရဲ့ အဲဒီနိယာမအရ ဖြစ်သွားရခြင်းတွေပါပဲ။

ခံယူချက်အတွေးတွေက ရုပ်သဏ္ဍာန်ကိုဆောင်ယူကြပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါရဲ့ အုတ်မြစ် ပန္နက်က ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ စိတ်ပါပဲ။ ဒါကို သတိပြုမိရင် အမှန်ကို နားလည်သွားပါလိမ့်မယ်။

လူဟာ မိမိစိတ်ထဲမှာ သေဆုံးခြင်းဆိုတာ မဝင်မချင်း သေတာကိုကြောက်တဲ့ စိတ်က လွတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့ သေတဲ့ကိစ္စ မလာဘဲမနေမှာ ကတော့ မသေချာဆုံးပါပဲ။

အဲဒါကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူး။ တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒမရှိဘူးဆိုလည်းပဲ သူကတော့ အတင်းအဓမ္မလာမှာပဲ။

အဲဒီလို အလိုဆန္ဒမရှိဘဲ သူက အတင်းအဓမ္မဝင်လာရင် လူဟာ သတိမေ့သွား တော့တာပဲ။ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဇွတ်အတင်း ဒရွတ်တိုက်ခေါ်ရင်တော့ မေ့သွားတာ စိတ်သဘာဝတစ်ခုပါပဲ။ သိပ်ဖျားနာနေရင်လည်း လူက သတိလစ်တတ် ပါတယ်။

သတိမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သေမင်းကို သတိနှင့် မကြည့်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ သေတဲ့အခါ သတိမေ့လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်ရှင်နေစဉ်မှာ စိတ်က အလိုတူရင် သေတာကို ကြည့်ရှုနိုင်ပါတယ်။

သေတာကို မြင်ရတာဟာ အံ့ဩဖွယ်အမြင်တစ်ခုပါ။

သေတာကို စိတ်ကသဘောတူပြီး ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲလို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့လူတွေ မေးရင် မေးလာ နိုင်ပါတယ်။

ရှင်းပြပါစေ။

လူ့ခန္ဓာမှာ အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ရှိပါတယ်။ တစ်ခုက ဆန္ဒနှင့် လုပ်တဲ့အပိုင်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ခုက ဆန္ဒမပါဘဲ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်နေတဲ့ အပိုင်းဖြစ်ပါတယ်။

တချို့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းက ဆန္ဒနှင့် သဘောတူမှ လှုပ်ရှားလို့ရပါတယ်။ ဥပမာ လက်လှုပ်မယ်။ ခြေလှုပ်မယ်။ မလှုပ်ချင်ရင်လည်း မလှုပ်ဘဲထားလို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ထဲမှာ စီးနေတဲ့သွေးကို 'ဟေ့-မင်းမစီးနဲ့'လို့ ပြောလို့မရပါဘူး။ ကိုယ်က ဆန္ဒပါပါ မပါပါ သူ့ဘာသာသ စီးနေမှာပဲ။

နှလုံးခုန်နေတာကိုလည်း ကိုယ့်ဆန္ဒနှင့် ရပ်ထားလို့ မရပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ အစာချေတာ၊ သွေးလည်ပတ်တာ၊ အာရုံကြောကို သတင်းပို့တာနှင့် ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်တွေကို ဆန္ဒနှင့်ထားထားလို့ မရပါဘူး။

ဒါပေမယ့် လူက မိမိဆန္ဒစွမ်းအားကို မြှင့်တင်မယ်။ လေ့ကျင့်ယူမယ်ဆိုရင် ရပါတယ်။ ဆန္ဒဘောင်အတွင်းမှာ မရှိတာကို ဘောင်ထဲ ဆွဲသွင်းလို့ရပါတယ်။

အဲဒီ အိန္ဒြိယဗြဟ္မယောဂီဟာ ရန်ကုန်မှာ ဆုံးပါးခဲ့ပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက ခန့်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာ အဆိပ်သောက်ပြတဲ့ စမ်းသပ်မှုပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ အဆိပ်သောက်ပြီး မိနစ် (၃၀) နေနိုင်ပါတယ်။ ပြီးရင် အဲဒီအဆိပ်ကို ပြန်ထုတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ထားပါတယ်။ အဲဒီနေ့က အဆိပ်သောက်ပြီးတဲ့နောက် သူတည်ဆိုရာ နေရာကို ပြန်လာချိန်မှာ ကားတိုက်ခံရပါတယ်။ ဒါနှင့် တည်းခိုခန်းပြန်ရောက်ဖို့ (၄၅) မိနစ်ကြာသွားပါတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ ခန္ဓာကိုယ် မှာ အဆိပ်ပြန့်ပြီး သေဆုံးသွားတာပါပဲ။

သူဟာ သွေးနှင့် အဆိပ်မရောဘဲ မိနစ် (၃၀) သာ ထိန်းထားနိုင်တာပါ။ သူအဝိဋ္ဌာန်ထားတဲ့ အချိန်ကို ကျော်သွားလို့သာ အဆိပ်ပြန့်သွားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာရှိတဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေကို လေ့ကျင့်ပြီး ဆန္ဒဘောင်အတွင်း ယူလို့ရပါတယ်။

အသက်စွမ်းအားကို စိတ်စွမ်းအားနှင့် ကျုံ့အောင်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ စိတ်ဆန္ဒနှင့် သေခြင်းကို လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ စိတ်ရဲ့ အလွန်လေးနက်တဲ့ စမ်းသပ်မှုကြီး တစ်ခုပါပဲ။

စုန်ဝင်မှု ပြည့်သွားတဲ့အခါ အသက်စွမ်းအား ကျုံ့သွားပါတယ်။ ကျယ်ပြန့်တာ ဟာလည်း စိတ်စွမ်းအားကြောင့်ပါပဲ။

ဒီနေ့ သိပ္ပံပညာရှင်တချို့ ပြောနေတာ ရှိပါတယ်။ မျက်စိဟာ မျက်စိနေရာမှာ နားက နားနေရာ မှာ နှာခေါင်းက နှာခေါင်းနေရာမှာ ရှိနေတာ အရေပြားရဲ့ ထူးကဲ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ စိတ်က လုပ်ပေးထားတဲ့ အရာတွေပဲတဲ့။

စိတ်က လုပ်ပေးထားတယ်ဆိုတာ တိရစ္ဆာန်ဘဝမှာရော သက်ရှိခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံးမှာပါ ရှင်ကနေ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို သက်ရှိခရီးရဲ့ စုပေါင်းအသိစိတ် (Collective conscious) က လုပ်ပေးထားတဲ့ ကိစ္စပဲ။

မျက်စိက အရေပြားရဲ့ ထူးကဲပြောင်းလဲမှုပဲ။ အရေပြားနှင့် မျက်စိဟာ ဓာတ် သဘောချင်း သိပ်မကွာဘူး။ နှာခေါင်းတို့၊ နားတို့လည်း ဒီလိုပဲ။ စုပေါင်း အသိစိတ် ကြောင့်ပါပဲ။

ရုဂျားမှာ မကြာသေးမီက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူမဟာ မျက်စိမှိတ်ထားပြီး စာကို လက်ညှိုးနှင့် စမ်းပြီး ဖတ်နိုင်တယ်။ မျက်မမြင်က ဖတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ့လက်ညှိုးတွေက အမည်းရောင်စာလုံးတွေကို ခွဲခြားသိနိုင်တယ်။ အရေပြားက မြင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာပေါ့။ အရေပြား သိပ်သိပ်မေ့သွားရင် အဲဒီလို မြင်ရတယ်။

ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဟာ အစိမ်းရောင်ကို မြင်ရတဲ့အခါ သူ့မျက်လုံးတွေက သိပ်ကို သိပ်မေ့လွန်းလို့ အစိမ်းရောင်ရဲ့ အရောက်ကွဲတွေကိုလည်း မြင်ရတယ်။

ဒီလိုပဲ ဂီတသမားတစ်ဦးရဲ့ နားက သိပ်ကို သိမ်မွေ့သွားတော့ သာမန်လူမကြားရတဲ့ အသံတိုးတိုးလေးတွေ၊ အသံမဟုတ်တဲ့ အသံတွေကို ကြားရပါတယ်။

ဒါတွေကို နား၊ မျက်စိတွေဆိုပေမယ့် သိပ်ကို သိမ်မွေ့သွားတဲ့အခါ ထူးတဲ့မမြင် ထူးတဲ့ အကြားတွေ ရှိလာပါတယ်။

လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ အပင်နဲ့ ငှက် ဘာကွာသလဲ။ လူလူချင်ဘာကွာသလဲ။ ကွဲပြား တာအားလုံးဟာ စိတ်စွမ်းအားရဲ့ အတိမ်အနက်၊ သိမ်မွေ့မှု အကြမ်းထည် ဒါပဲကွာတယ်။

‘ရာမာကရစ္စနာ’ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေထဲမှာ လူ့စွမ်းအားရဲ့ ထူးခြားဆုံး ဖွံ့ဖြိုးမှုကိုပြတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဖြစ်ရပ်က သိပ်မကြာလှသေးပါဘူး။

သူဟာ ဘာသာပေါင်း (၆) မျိုး (၇) မျိုးလောက်ရဲ့ ကျင့်ကြံမှုတွေကို ကျင့်ကြံဖူး ပါတယ်။ အဖြစ်သဘောမဟုတ်ဘဲ ရာနွန်းပြည့် လုပ်ဆောင်ခဲ့တာပါ။ တရားထူးကို ရသွားတဲ့အခါ အားလုံးအတူတူပဲဆိုတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာကိစ္စဖြစ်နေတော့ သက်သေပြလို့ မရဘူးပေါ့။

ဒါနဲ့ စိတ်ကြောင့် ရုပ်ပါ ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ကျင့်စဉ်တစ်ခုခုကို ရှာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ‘ဆာသီး’ဂိုဏ်းဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်။ ဘင်္ဂလားပြည်နယ်မှာပေါ့။ နောက်ဆုံး သူ ဒီကျင့်စဉ်ကို တွေ့သွားပြီး ကျင့်ခဲ့တယ်။

ဥရောပ စတစ်မေတာ (Stigmata) ဖြစ်တဲ့ ခရစ်ယာန်သူတော်စင်တွေ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါလည်း အံ့ဖွယ်စိတ်တန်ခိုးကိစ္စပါပဲ။

သခင်ယေရှုကို လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်တင်ပြီး ခြေထောက်တွေ လက်တွေမှာ သံမှိုရိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ သေဒဏ်ပေးခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီသံမှိုရိုက်တဲ့နေရာကနေလည်း သွေးတွေ စီးကျနေခဲ့ပါတယ်။

သူတော်စင်တွေဟာ ယေရှုသခင် ကားတိုင်တင်ခဲ့ရတဲ့ သောကြာနေ့လို အချိန်မျိုး ကို ယေရှုလိုပဲ အလုပ်ခံရတဲ့ ပုံစံမျိုး ဘာဝနာပြုကြပါတယ်။ လာရောက်ကြည့်ရှုတဲ့လူ အများကြားမှာ ကားစင်အတင်ခံကြတယ်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ ရပ်ကြပြီး သံမှိုအရိုက်ခံ ရသလို အာရုံစာကြတယ်။ အဲဒီအခါ သံမှို လုံးဝအရိုက်မခံရဘဲ သွေးတွေ စီးကျ လာတာ အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါကို ‘စတစ်မေတာ’ လုပ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သွေးစီးကျလာတာဟာ စိတ်စွမ်းအားတန်ခိုးကြောင့်ပါ။

လူ့စိတ်မှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ စွမ်းအားတွေ ရှိပါတယ်။ စိတ်က အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါကို လူက သတိမပြုမိပါဘူး။

အဲဒီလိုပဲ သေတဲ့ စိတ်နဲ့ သေတာထဲကို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုက်တာဟာ လေးနက်တဲ့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

စမ်းသပ်မှုတစ်ခုပါပဲ။ လူဟာ သာမန်အနေနဲ့ သေတဲ့အထဲကို မဝင်ချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း မဝင်နိုင်တာပါ။ စိတ်က လုံးဝချုပ်သွားမှာ သေတဲ့အထဲကို ဝင်သွားပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဘဝရဲ့ အမှန်တရားကို သိချင်တယ်။ အမှန်အတိုင်း သက်ရှင်ရပ်တည်ချင်တယ်ဆိုရင် အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး စိတ်တန်ခိုးနဲ့ ဝင်ကြည့်သင့်ပါတယ်။

အမှန်ကို သိဖို့ သေတာထဲကို မဝင်ဘဲ စိတ်ကူးလေးနဲ့တော့ မသိနိုင်ပါဘူး။ လူမှာ စွမ်းအားတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီစွမ်းအားဟာ သေခြင်းကင်းတဲ့ အမြှက်စွမ်းအားပေါ့။

သေတာထဲကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ဝင်ကြည့်ဖူးရင် နောက်တစ်ခါသေဖို့ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေခြင်းဆိုတာ မရှိကြောင်း တွေ့သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီစွမ်းအားကိုဖျောက်လို့ မရပါဘူး။ အသွင်ပြောင်းလို့ပဲ ရပါတယ်။

ခန္ဓာမှာ စွမ်းအားတွေ ကျယ်ပြန့်နေပါတယ်။ ခန္ဓာထဲကို ဝင်စဉ်က စွမ်းအားတွေ တစ်ခု စုပြီးဝင်တာပါ။ အဲဒီမူလနေရာကို စွမ်းအားတွေ အားလုံးစုသွားအောင် ဆန္ဒနဲ့ လုပ်လို့လည်း ရပါတယ်။ ခန္ဓာရဲ့ အခြားနေရာမှာ စွမ်းအားမရှိဘဲ တစ်နေရာမှာ စုသွားတာ။ ဒါမှမဟုတ် နဂိုအစနေရာကို ပြန်ရောက် သွားတာဟာ သေတာပါပဲ။

အဲဒီအခါ ခန္ဓာကတခြား၊ စွမ်းအားစုကတခြား ဖြစ်မှန်းသိသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီအခါ အမှောင်နဲ့ အလင်း တခြားစီ ကွဲပြားသွားပါလိမ့်မယ်။ စွမ်းအားစုအပြင်ထွက်ရင် ခန္ဓာရဲ့ ချက်နေရာနဲ့ အလင်းတန်း တစ်ခုဆက်တဲ့ အလင်းတန်းကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ချက်နေရာက စွမ်းအားစု ဝင်တဲ့ထွက်တဲ့ နေရာပဲ။ အပြင်ထွက်လာတဲ့ စွမ်းအားစုက ကျယ်လာပြီး စွမ်းအားစုတစ်ခုဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါက ရုပ်ခန္ဓာတစ်ခု လုံးမှာ ပြန့်နေပါတယ်။

သုခုမခန္ဓာကလည်း ရုပ်ခန္ဓာရဲ့ ရုပ်ပွားစွမ်းအားစု တစ်ခုပါပဲ။ ဒီသုခုမခန္ဓာက မှေးမှိန်တယ်။ ဒိုးယိုပေါက် မြင်ရတဲ့အရာပဲ။ သိမ်မွေ့လွန်းအားကြီးတယ်။ ဘယ်လို အမာခံနယ်ပြေးမှီးမဆို ကျောက်ဖြစ်စေ၊ သံဖြစ်စေ၊ အုတ်နံခံဖြစ်စေ ဖြတ်သွားနိုင်ပါတယ်။

လုပ်ဆောင်ရမယ့် ကျင့်ရမယ့် ကိစ္စကတော့ စွမ်းအားစုအားလုံးကို တစ်နေရာမှာ စုဖို့ပါပဲ။ စွမ်းအားကို တစ်နေရာမှာ အပြည့်အဝ စုထားနိုင်ရင် အပြင်ထွက်ဖို့နဲ့ ပြန်ဝင်ဖို့ မခဲယဉ်းတော့ပါဘူး။

ယောက်တစ်ဦးဟာ အဲဒီခန္ဓာထဲရပြီး အပြင်ထွက်နိုင်တာနဲ့ သူ့ဘဝ လုံးဝပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ ဘုံသစ်တစ်ခုထဲကို ရောက်သွားသလိုပါပဲ။ အရင်က ခံယူခဲ့တဲ့ ဘဝဆိုတာ ဒါပါလားဆိုတဲ့ ခံယူချက်လည်း ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်မယ်။ 'သေခြင်းတရား' လို့ မနေ့ကအထိ ပြောနေခဲ့တာကိုလည်း ပြောနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ဘဝမှာ သဲကြီးမဲကြီး လုပ်နေခဲ့တာကို လုံဝ လုပ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဘဝမှာ တိုက်ပွဲချုပ်ငြိမ်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ဘာကိုမဆို ဥပေက္ခာပြုနိုင်လာပါတယ်။
စွာန်ဝင်လေ့ကျင့်နေတဲ့ ယောဂီက ခန္ဓာအပြင်ရောက်တဲ့ ခံစားမှု (Out of
body edxpierance) ကို မဖြစ်မနေ တွေ့လာနိုင်ပါတယ်။ တွေ့တာနဲ့ ဘဝမှာ
ပြောင်းလဲမှု ရှိလာပါလိမ့်မယ်။

ဒါဟာ ခဲယဉ်းတဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ စိတ်အတွင်းဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ
ခက်တာပါ။ တိုက်ရိုက်လုပ်ဖို့ဆိုတာ အခုရုပ်ခန္ဓာစိတ်နဲ့တော့ မရနိုင်ဘူး။

အဓိဋ္ဌာန်အသေးအမွှားလေးတွေနဲ့ စတင်လေ့ကျင့်ရပါမယ်။ အဆင့်ဆင့်အောင်မြင်
လာတဲ့အခါ စိတ်အတွင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ရဲ့ တိုးတက်မှုအတွက် လေ့ကျင့်နေရပါမယ်။

လောကမှာ တရားအားထုတ် လေ့ကျင့်တာတွေဟာ တရားရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါ
ဘူး။ လေ့ကျင့်တဲ့အဆင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဓိဋ္ဌာန်စိတ်ကို မြှင့်တင်ဖို့ လေ့ကျင့်တာပါ။
ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေပါ။

ဥပမာ- လူတစ်ယောက်က ဥပုဒ် (၃) ရက်ဝင်တယ်။ ဝစီပိတ် (၁၀) ရက်
နေတယ်ဆိုတာတွေဟာ အတွင်းစိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ရဲ့ လေ့ကျင့်မှုတွေပါပဲ။ ဝစီပိတ်နေတာ
အစာမစားဘဲနေတာက တိုက်ရိုက်အကျိုးထူးပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတွင်းစိတ် အဓိဋ္ဌာန်
စွမ်းရည်ကို မြှင့်တင်တဲ့စိတ်စွမ်းအားရှိလာအောင် လုပ်တဲ့ကိစ္စပါ။

လူတစ်ယောက် တစ်နေရာမှာ (၁၂) နာရီ ရပ်နေမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တယ်
ဆိုကြပါစို့။ ရပ်နေလို့ ဘာမှ ထူးလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုနေနိုင်ဖို့
အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်သွားရင် စိတ်မှာ အစွမ်းတစ်မျိုး ပြည့်တက်လာပါလိမ့်မယ်။ စိတ်အစွမ်းထက်ဖို့
(၁၂) နာရီ ရပ်နေတာက လုပ်ပေးတာပါ။

ဒါပေမယ့် သာမန်အနေနဲ့ စိတ်စွမ်းအားကို ထည့်မတွက်ကြဘူး။ ရပ်တာကိုပဲ
စွမ်းရည်လို့ မြင်ကြတယ်။ ဒါဟာ မှားယွင်းတဲ့ ခံယူချက်ပါ။ ရပ်တာက အဓိကဖြစ်သွားရင်
စိတ်စွမ်းရည်မြင်ပေးရာ မရောက်တော့ပါဘူး။

အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်လို့ စိတ်ကအတွင်းမှာ ကြံ့ခိုင်လာတာပါ။ စိတ်စွမ်းအားက
အနယ်ကျမှု (Cristilization) ဖြစ်ပြီး အားရှိလာတာပါ။

သေးငယ်တဲ့ အဓိဋ္ဌာန်တွေနဲ့ စိတ်စွမ်းရည်တိုးတက်အောင် မြှင့်တင်ဖို့ လိုပါတယ်။
လူတစ်ယောက် ကားမောင်းသွားရင်း 'ငါ ဒီနေ့တော့ မြင်သမျှ ဆိုင်ဘုတ် ဘာတစ်ခုမှ
မဖတ်ဘူး'ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဟာလည်း စိတ်စွမ်းအား မြှင့်တင်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

စိတ်က အဓိဋ္ဌာန်ပြီးမှ ဖျက်ပစ်ရင် အကျိုးမရှိတဲ့အပြင် အကျိုးတောင် ယုတ်နိုင်

ပါတယ်။ ပြေးချင်ရာ ပြေးနေတဲ့စိတ်ကို အလိုလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာကို။ စိတ်စွမ်းအားလည်း နည်းသွားတယ်။

စိတ်က လုပ်ချင်ပါလျက်နဲ့ အလုပ်ရဘူးဆိုရင် အဓိဋ္ဌာန်က အဲဒီစိတ်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်။ ဆန္ဒကိုနိုင်လေ အဓိဋ္ဌာန်စွမ်းအား တက်လေပါပဲ။ စိတ်ကြံ့ခိုင်မှု စွမ်းအားကျဆင်းလေပဲ။

စိတ်ကို လူက မလုပ်နဲ့ဆိုရင် စိတ်က စိတ်ခေါ်မှုတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသလို။ အမိန့်ကိုဖျက်ဖို့ နည်းလမ်းရှာတယ်။ သာမန်လူက စိတ်နဲ့ပဲ အသက်ရှင် နေထိုင်ကြပါတယ်။

ယောဂီတစ်ယောက်က အဓိဋ္ဌာန်စိတ်နဲ့ အသက်ရှင် ရပ်တည်တယ်။ စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်တဲ့ လူက ယောဂီမဟုတ်ဘူး။ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့ လူဟာ ဘဝမှာ စိတ်စွမ်းအား မြင့်တင်နေတဲ့လူပဲ။ အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း လုပ်တဲ့လူဟာ ယောဂီပဲ။

အံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ စမ်းသပ်မှုတစ်ခု 'တစ်ယောက်ယောက် ဒေါသဖြစ်ရင် ငါပြုံးမယ်' လို့ ကျင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့ဒေါသဖြစ်တဲ့လူတွေကို ကျေးဇူးတင်လာပါလိမ့်မယ်။ သူဒေါသဖြစ်မှ ပြုံးလို့ ရတာကို။ ဒီပြုံးတာကို ကျင့်နိုင်ရင် အဲဒီလူရဲ့ အရည်အချင်းဟာ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်မယ်။

ဒီလိုသေးငယ်တဲ့ ကိစ္စတွေ အောင်မြင်လာမှ စိတ်စွမ်းရည် တိုးမြှင့်လာပြီး နောက်ဆုံး သေတာထဲကို ဝင်ဖို့ ကျင့်ရပါလိမ့်မယ်။ ဆန္ဒနဲ့ သေတာကို မြင်ရရင် အဲဒီခံစားမှုကို ဘယ်ကျမ်းဂန်ဓမ္မစာပေကမှ မပေးနိုင်ပါဘူး။ ကျင့်မှ တရားထူးကို ရသွားနိုင်ပါတယ်။ ဖတ်လို့ကတော့ တရားထူးရနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဥပမာ-လူတစ်ယောက်က ဒီနေ့ ငါထမင်းမစားဘူးလို့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး အစာဝတ်ခံတယ်။

နောက်လူတစ်ယောက်က ဒီနေ့ ငါထမင်းစားမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါစားနေတယ်ဆိုတာကို စားနေတဲ့လူမှ အပြစ်ပြီးကြည့်မယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုရင် အဲဒါဟာ အလွန်ခက်ခဲတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ပါ။

ထမင်းမစားဘဲ နေရတာ သိပ်ခက်လှတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ပုံမှန်စားနေတဲ့လူဟာ ထမင်း (၂) ရက်လောက်မစားဘဲ နေလို့ရပါတယ်။ ဝမ်းဝနေတဲ့ လူတွေက ထမင်းမစားဘဲ နေတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်မျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။

ဒီနေ့ အမေရိကန်မှာ ထမင်းမစားဘဲနေတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်က အတော်ကို ကျယ်ပြန့်လာနေပါတယ်။ ဘာဘာဝနည်းနဲ့ ဆေးကုတဲ့ သဘောပါ။ အစာဝနေတဲ့ လူတွေအတွက်

အစာမစားတာဟာ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း နေရှူးရဲ့ ဖိသားစုဟာ တစ်ပတ်ကို တစ်ရက် အစာလုံးဝ မစားဘဲ နေကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မစားတာကို ရှုကြည့်နေဖို့ဆိုတာ အတော့်ကို ခက်တဲ့ကိစ္စပါ။ လမ်းလျှောက်တာကို လမ်းလျှောက်နေတယ်လို့ သိနေဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကို 'တထာတာ' အဓိဋ္ဌာန် လို့ခေါ်ပါတယ်။ အကြီးမားဆုံး အဓိဋ္ဌာန်ပါပဲ။

'တထာတာ' အဓိဋ္ဌာန်က ရှိတာကို ရှိတဲ့အတိုင်း လက်ခံခြင်းပဲ။ အသုဘကို ရှုတယ်ဆိုတာ သေတာဘာလဲဆိုတာကို သိဖို့လုပ်တဲ့ အလုပ်ပဲ။

'တထာတာ' ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သေတာရှိရင် သေသွားမယ်။ ဘဝရှိရင် ရှိနေတဲ့ အတိုင်း နေလိုက်မယ်။ အသက်ရှင်နေတုန်းလုပ်တာနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ဘူး။ သေနေသလိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ မှောင်ရင် မှောင်တဲ့ အတိုင်း နေလိုက်မယ်။ လင်းရင် လင်းတဲ့အတိုင်း နေလိုက်မယ်။ ကောင်တာလာရင် ကောင်းတာရင်ဆိုင်မယ်။ မကောင်းတာလာရင် မကောင်းတာ ရင်ဆိုင်မယ်။ ဖြစ်တာကို သဘောတူလိုက်မယ်။ သဘောမတူတာ ရှိကိုမရှိဘူး။

ဒီတော့ အရေးနိမ့်အောင် လုပ်တဲ့လူရှိရင်လည်း အရေးနိမ့်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ကို ဘာလုပ်လို့မှလည်း မရဘူး။ အားလုံးသဘောတူနေတာကိုး"

တထာတာက နောက်ဆုံးဆန္ဒပဲ။ အဲဒါ မဟာအဓိဋ္ဌာန်ကြီးပဲ။ (Ultimate) ပဲ။ နောက်ဆုံး အသက်ရှိနေတုန်း မူလစွမ်းအားနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားရတဲ့ကိစ္စ။

အဓိဋ္ဌာန်တွေက ရှေးဦးကျင့်ကြံအားထုတ်မှု။

ရှုကြည့်တာက အလယ်အလတ် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု။

'တထာတာ' က နောက်ဆုံး ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုတွေပါပဲ။

အဲဒီ အဖ၊ အလယ်၊ အဆုံးစမှာ ကွာခြားချက်မရှိပါဘူး။ ဆန့်ကျင်ဘက်ကိစ္စတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခရီးတစ်ခုတည်းနဲ့ အဆင့်သုံးဆင့်ပါပဲ။

ရှုကြည့်နေတာနဲ့ 'တထာတာ' ဘာကွာသလဲ။

ရှုကြည့်နေတဲ့အခါ အရာနှစ်ခုရှိတယ်။ ကြည့်နေတဲ့အရာနဲ့ အကြည့်ခံရတဲ့ အရာ။ ကြည့်နေတဲ့လူရဲ့ ခြေမှာ ဆူးတစ်ချောင်းစူးသွားတယ်။ ဆူးစူးတာက တခြား။ စူးတာကို သိတဲ့ လူက တခြား ဖြစ်နေတယ်။ ခန္ဓာမှာ ဆူးစူးနေတယ်။ အဲဒါကို သိတဲ့ငါက တခြား။ ဒါက ရှုကြည့်နေတဲ့ အဆင့်။

သက္ကတစာပေမှာ 'ပုရိသ' နဲ့ 'ပကိတိ' ဆိုတဲ့ စကားလုံးရှိတယ်။ 'ပကိတိ' က သဘာဝ (Nature) တခြားဘာသာစကားမှာ သက္ကတစကားလုံးကို အတိအကျဆုံး

အဓိပ္ပာယ်ပေးတဲ့ စကားလုံး မရှိပါဘူး။ ဖန်ဆင်းမှုမရှိခင် အရင်က ပက်တီလို့ ဆိုထားပါတယ်။ (That which was before ereation) ကို ပြတယ်။

'ပုရိသ'နဲ့ အဓိပ္ပာယ်အားလုံးတူတဲ့ စကားလုံး ဘယ်စာပေမှာမှ မရှိဘူး။ အတွေ့အကြုံကြောင့်ပေါ်လာလို့ သိတဲ့စကားလုံးပဲ။ 'ပုရိမြို့ရွာ။ အဲဒီမြို့ရွာမှာ နေတဲ့ လူက 'ပုရိသ'ပဲ။ ခန္ဓာက ရွာတစ်ရွာ။ မြို့တစ်မြို့။ အဲဒီမှာနေတဲ့ သူက 'ပုရိသ'ဖြစ်တယ်။

'ပုရိသ'နဲ့ ဂုဏ်ကို စဉ်းစားတဲ့လူကို 'မနုဿ' လို့ခေါ်တယ်။ (man) မေ(န်)ဆိုတာ မြေကြီးနဲ့ ထုလုပ်သော အရာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ 'မနုဿ'နဲ့ မေ(န်) (man) အဓိပ္ပာယ်က မိုးနဲ့ မြေကြီးလောက် ကွာပါတယ်။

အဲဒီလို 'ပုရိသ'နဲ့ ပက်တီသိတဲ့ အဆင့်က ရုပ်ကတခြား ရုပ်ကိုသိတဲ့လူက တခြား။ အဲဒါ ဒွိဂုဏ်ရှိတဲ့အဆင့်ကို သိတဲ့အဆင့်ရဲ့ ဖော်ပြမှုပဲ။ ကြည့်ရှုနေတဲ့လူက 'ပက်တီ'နဲ့ ပုရိသအထိပဲ ရောက်မယ်။ နှစ်ခုကွဲပြီး တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ကွာခြားချက်ရှိမယ်။

'တထာတာ'က ပိုပြီး ကြီးမားနက်ရှိုင်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ 'တထာတာ'အဆင့်မှာ နှစ်ခု မရှိဘူး။ သိသူနဲ့ သိတဲ့အရာမရှိဘူး။ သိသူကပဲ သိတဲ့အရာဖြစ်တယ်။

(The knower is the known)

ဆူးလည်း ငါပဲ။ ဆူးစူးတာလည်း ငါပဲ။ မှတ်မိနေတာလည်း ငါပဲ။ အဲဒီ ငါရဲ့ အပြင်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ဆူးစူးတာ စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး။ ဘာကိုစဉ်းစားမှာ လဲ။ ဆူးလည်း ငါပဲလေ။

'တထာတာ'က အမွန်မြတ်ဆုံး နောက်ဆုံးအဆင့်ပဲ။ အဲဒီမှာ လုံးဝဥသယံ လက်ခံမှုပဲ ရှိတယ်။ ကွဲပြားမှုဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။

ဒါပေမယ့် ရှုကြည့်သူမဖြစ်ဘဲနဲ့ အဲဒီနေရာကို မရောက်နိုင်ဘူး။ ရှုကြည့်သူ အဆင့်မှာ ရပ်နေချင်ရင်လည်း ရပ်နေနိုင်တယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ 'တထာတာ'အဆင့်ကို ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဆုံးဖြတ်ချက်မရှိဘဲ အဓိဋ္ဌာန်မပြည့်ဘဲ ဘယ်သူမှ ကြည့်ရှုသူအဆင့်ကို မရောက် နိုင်ဘူး။ လူက ဆုံးဖြတ်ချက်အဆင့်မှာပဲ ရပ်နေနိုင်ရင်လည်း ရပ်နိုင်တာပဲ။ ဒါဆိုရင် ရှုကြည့်သူအဆင့်ကိုတော့ ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

အဓိဋ္ဌာန်ပေါ်မှာ ရပ်နေသူက အစွမ်းရှိလာမယ်။ ဒါပေမယ့် ပညာမရှိနိုင်ဘူး။

Black magic အားလုံးက အဓိဋ္ဌာန်စွမ်းအားအဆင့်က ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေပါပဲ။ အဲဒီကလာတဲ့ စွမ်းအားတွေရဲ့ အလုပ်တွေပါပဲ။ အဲဒီမှာ ဉာဏ်မပါဘူး။ စွမ်းအားတော့ ရှိတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အစွမ်းရှိတဲ့ လူက ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပြနိုင်တယ်။ မလုပ်တတ်တဲ့လူကတော့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။

ဒီတော့ အစွမ်းမရှိတာထက် အစွမ်းရှိတာ ကောင်းတယ်။

စွမ်းအားက မကောင်းတာကိုလုပ်ရင် ရှုကြည့်နေတဲ့အဖြစ်ကို မရောက်နိုင်ဘူး။ အဓိဋ္ဌာန်စွမ်းအားမှာပဲ လမ်းလွဲသွားရင် လမ်းမှားရောက်သွားလိမ့်မယ်။

'မက်စ်မရီဇင်း'ကို သုံးမယ်။ အိပ်မေ့ချမယ်။ 'တန္တရ'ကိုသုံးမယ်။ 'မန္တရ'ကို သုံးမယ်ဆိုရင် မျက်လှည့်၊ လက်လှည့်ကို လုပ်နိုင်တယ်။ စိတ်တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ရှိလာ နိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလမ်းလွဲနေတဲ့ စွမ်းအားက စိတ်ရဲ့ မူလစွမ်းအားကောင်းဘက်ကို မလှမ်းနိုင်ဘဲ လမ်းမှားနေမယ်။ အစွမ်းတော့ရှိမယ်။

အစွမ်းရှိပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိအောင်လုပ်ရင် ကောင်းတဲ့ခရီးပါပဲ။ စွမ်းအားက ကောင်းတာ လုပ်ရင် ရှုကြည့်သူဖြစ်လာမယ်။

ရှုကြည့်တဲ့သူရဲ့ ခံစားမှုက ကိုယ်ကိုပဲ သိမယ်။ အဲဒီမှာတင် ရောင့်ရဲနေရင် 'ပဉ္စမခန္ဓာ'အထိပဲ ရောက်နိုင်မယ်။ အဲဒီမှာ ဆုံးသွားလိမ့်မယ်။ ရှုကြည့်တဲ့လူက ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး အတူတူပဲလို့ မြင်ရင်တော့ 'တထာတာ' အဖြစ်ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်။

'တထာတာ'အဖြစ်က တရားဓမ္မရဲ့ အမွန်မြတ်ဆုံးရလဒ်ပဲ။ အဒ္ဓိတအဆင့်ပဲ။ အဲဒီမှာ အားလုံး လက်ခံမှုပဲရှိတယ်။ Total acceptability ရှိမယ်။ ဖြစ်သမျှကို သဘောတူမှုပေါ့။

အရှိအရှိအတိုင်း ဖြစ်သွားမှ လုံးဝ ငြိမ်းချမ်းနိုင်မယ်။ နည်းနည်းကလေးမှ သဘော မတူတာမျိုး မရှိဘူး။ 'အနုသယကိလေသာ'မရှိတော့ရင် လုံးဝငြိမ်းချမ်းသွားမယ်။ နည်းနည်းကလေး ကျန်နေရင် မငြိမ်းချမ်းသေးဘူး။ တင်းမာမှု ရှိနေမယ်။

'တထာတာ'က This come This gone, ဒီလိုပဲ လာတယ်။ ဒီလိုပဲ သွားတယ်။ လေတိုက်တယ်။ တိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ သွားတယ်။ သူ့မှာ သွားဖို့အကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ဘာစီရောဗိမှ မရှိဘူး။ သွားလာတာဟာ အကြောင်းမဲ့ပဲ။

Just awareness သတိမျှသာနဲ့ပဲ တထာတာ ဘာကွာသလဲ။ ကွာပါတယ်။ နည်းနည်းကွာပါတယ်။

ဒါက ရှုကြည့်နေတဲ့သူနဲ့ လူနဲ့ 'တထာတာ'ဖြစ်နေတဲ့ လူရဲ့ ကြားအဆင့်ပဲ။ ကွင်းဆက်အဆင့်တစ်ခုပါ။

ရှုကြည့်နေတဲ့အဆင့်မှာ 'ငါ' နဲ့ ရှုကြည့်နေခဲ့တဲ့ အရာရဲ့ ခံစားမှုလည်း ရှိတယ်။

Just awareness က ရှိရုံရှိတဲ့အဆင့်ပဲ။ ရှုကြည့်ခံနေရတဲ့ အရာရဲ့ ခံစားမှု မရှိတော့ဘူး။ ရှိရုံပဲ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုပဲ ရှိတယ်။

'တထာတာ' ဆိုတာ ရှိရုံပဲ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုးမရှိဘူး။ ငါရှိတာ သူရှိ နေတာဟာ တစ်ခုတည်းပဲဆိုတဲ့ ခံစားမှုရှိတယ်။ အကန့်အသတ်နယ်မြေမရှိဘူး။ Just awareness မှာ အကန့်အသတ် နယ်မြေရှိတယ်။ 'ငါ' ဆိုတာ သတ်သတ်ရှိနေသေး တယ်။ Just စကားလုံးဟာ 'ရှိသေးတယ်' ဆိုတာကို ပြနေပါတယ်။ Just မျှသာဆို တာလည်း မရှိတော့တဲ့အဆင့်ဟာ 'တထာတာ' အဆင့်ပဲ။

သတိ (awareness) လို့ပြောရင် တထာတာအတွက် လုံလောက်ပါတယ်။ အဲဒီအဆင့်အတွက်မျှသာ Just သုံးစွဲနေရာ မရှိတော့ဘူး။ တစ်ခုတည်းဖြစ်သွားတာကို။ စိတ်စွမ်းအင်ရဲ့ နောက်ဆုံးဖွံ့ဖြိုးမှုကတော့ 'တထာတာ' ပါပဲ။

ကျယ်ပြန့်နေတဲ့ စွမ်းအားတွေ ပြန်စုလာပြီး မျိုးစေ့ပြန်ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ့ဗဟို ချက်နေရာကို ရောက်သွားတဲ့အခါ မျိုးစေ့ပြန်သွားပါတယ်။

ဒါဖြင့် အဲဒီဗဟိုချက်က ဘာလဲလို့ မေးစရာရှိလာပါမယ်။

စွမ်းအားတွေဟာ မသေမီမှာ အားလုံးကြုံပြီး စုလာပါတယ်။ ခရီးစဉ်အသစ်အတွက် ခရီးမစခင်ပေါ့။ ဘဝခန္ဓာတစ်ခုကို စွန့်တဲ့အခါ ပြန့်ကျဲနေတာတွေအားလုံးစုစည်းမယ်။ မျိုးစေ့တစ်ခုပြန်မယ်။ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအားလုံး မျိုးစေ့ထဲ ဝင်သွားမယ်။ ခန္ဓာသစ်ကို ယူတော့မယ်။

အပင်က အသစ်ဖြစ်လာဖို့အတွက် မျိုးစေ့ထားခဲ့သလို ခန္ဓာတစ်ခုသေတဲ့အခါ မျိုးစေ့ထားခဲ့တာပါ။

မျိုးဥတွေ၊ သုတ်ပိုးတွေကလည်း မျိုးစေ့တစ်ခုသေတဲ့အခါ ကွဲတဲ့အခါ ထားခဲ့တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာမျိုးစေ့ တွေပါပဲ။ ရုပ်ထားခဲ့တဲ့ အသေးငယ်ဆုံး ရုပ်ဓာတ်အစုအဝေးပါ။ အရင်ခန္ဓာရဲ့ ရုပ်ပွားလို့လည်း ပြောလို့ ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ အသက်လည်း ရှိတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးလာတဲ့ ရုပ်အားလုံးရဲ့ (built in program) ဖြစ်ရမယ့်အရာရဲ့ အစီအစဉ်အားလုံး ပါဝင်နေတယ်။ ဒါက အဆင့်တစ်ခုအနေနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးရတဲ့ကိစ္စပါ။ သတိက ကိုယ့်ရဲ့ မျိုးစေ့ကို စုဆောင်းတယ်။ စိတ်မျိုးစေ့ဖြစ်စေဖို့ပေါ့။ အဲဒါ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်မျိုးစေ့မှာ ဝင်တယ်။

ခရီးစဉ်အားလုံး ရုပ်ကော စိတ်ပါ မျိုးစေ့ကနေ စတယ်။ မျိုးစေ့မှာပဲ ဆုံးတယ်။ အဲဒီမှာ စက်ဝန်းတစ်ခု ပြည့်သွားလိမ့်မယ်။

စောစောက ပြောခဲ့သလို ပြန့်ကျဲနေတဲ့ စွမ်းအားတွေဟာ စုသွားပြီး ဗဟိုချက်မှာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

စုလိမ့်မယ်။ တစ်သက်လုံး ရပ်တည်ဖို့ ဗဟိုပြုခဲ့တဲ့ ဗဟိုချက်ကို ဆိုလိုတာပဲ။

တကယ်လို့ ဘဝတစ်သက်လုံး တဏှာရှုံးပဲ ရှုံးနေခဲ့ပြီး ဘာကိုမှ အလေးအနက် မသိခဲ့ဘူးဆိုရင် ဗဟိုချက်မှာလည်း ဒါပဲ စုလိမ့်မယ်။ တစ်သက်တာလုံး ငွေကလွဲရင် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့တဲ့လူအတွက် ငွေဗဟိုချက်မှာပဲ စွမ်းအားတွေအားလုံး စုပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီကနေပဲ ဘဝပြန်စပါလိမ့်မယ်။ နောက်ဘဝဟာ အခုဘဝရဲ့ ဆက်လျက်ခရီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အသက်ဘယ်က ထွက်သလဲဆိုတာကို ရှေးက လေ့လာခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ အဲဒါ ကိုသိဖို့ ကျမ်းတွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ကြောက အဓိက ဖွံ့ဖြိုးခဲ့သလဲဆိုတာကြည့်ပြီး သူ့အသက် ထွက်တဲ့နေရာကို သိနိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ စကြာတွေက ဗဟိုချက်တွေပါပဲ။ အသက်ဝင်တဲ့ထွက်တဲ့ ဗဟိုချက်တွေပါ။

မျိုးဥတစ်ခုဟာ အဖေ၊ အမေရဲ့ စိတ်စွမ်းအား အသက်ဗဟိုချက်ကနေ ဖြစ်တဲ့ အတွက် သေဆုံးတဲ့အခါ အဲဒီဗဟိုချက်ကပဲ အသက်ထွက်မယ်။ စိတ်ပိုင်းဘဝကိုလည်း အဖေ၊ အမေဆီက အမွေရယူခဲ့တာရှိတယ်။

အကယ်လို့ ယောဂီဇနီးမောင်နှံတွေရဲ့ မျိုးဥမှာ ကာမစွမ်းအား လွှမ်းမိုးတဲ့အချိန် ထွက်လာပြီး ကာမစွမ်းအားလွတ်တဲ့အချိန်မှာ သန္ဓေသားဘဝကို ရခဲ့ရင် မြင့်မြတ်တဲ့ ဝိညာဉ်မွေးလာနိုင်ပါတယ်။

မဟာလူသားဆိုတာ ကာမစွမ်းအား လွတ်တဲ့မျိုးဥကနေ ဖြစ်လာကြတာပါ။ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်စွမ်းအားအတွက် မြင့်မြတ်တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာလိုပါတယ်။ ကာမဂုဏ် လွတ်တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ သန့်စင်တဲ့ ဇနီးမောင်နှံမေတ္တာမှ ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ၊ မြင့်မြတ်ဝိညာဉ်ဝင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းပေးလိမ့်မယ်။

မြင့်မြတ်ဝိညာဉ်က သင့်တော်တဲ့ ကိုယ်ဝန်မရရင် စောင့်နေရသေးတယ်။ ဒါကြောင့် မဟာလူသားတွေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ မွေးဖွားကြတယ်။ ဆိုးသွမ်းတဲ့၊ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ နှစ်အကြာကြီး စောင့်ရတယ်။

သာမန်ဝိညာဉ်တွေကတော့ သူတို့နဲ့ သင့်တော်တဲ့ ကိုယ်ဝန်အရလွယ်လို့ ဘဝသစ် တစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ရကြတယ်။ နေ့စဉ် ကိုယ်ဝန်အသစ် (၂) သိန်းလောက် ရနေ တာ တွေ့ရတယ်။

များသောအားဖြင့် သာမန်ကိုယ်ဝန်ထဲဝင်တဲ့လူက အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ သန္ဓေရသွားကြတယ်။ ဒါကြောင့် လူဝင်စား အတော်များများဟာ အနီးဝန်းကျင်အသေ တွေမှာပဲ ပြန်မွေးလာကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

တချို့အရှေ့တိုင်း ဝိညာဉ်ထူးတွေက အနောက်တိုင်းမှာ မွေးပြီး အရှေ့တိုင်းမှာ သက်ရှင်လွှဲရားခဲ့တာတွေ့ရပါတယ်။ သဘောကတော့ အရှေ့တိုင်းမှာ ဉာဏ်ခရီး ဖွံ့ဖြိုးသွားတဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ အနောက်တိုင်းမှာ သန္ဓေတည်ကြတယ်။ ပြီးတော့မှ အရှေ့တိုင်းကို လာပြီး အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ သာဓကတွေ ရှိပါတယ်။

ဥပမာ ဒေါက်တာအယ်နီဘီဆင့်၊ ဗလာဟ(စ်)ကီ၊ လိ(တ်)ဗိတာ၊ ဒေါက်ကော့ သူတို့ဟာ အနောက်တိုင်းမှာ မွေးတဲ့ အိန္ဒိယဝိညာဉ်တွေပါပဲ။ လို(စ်)ဆန်ရန်ပါးက တိဗက်ဝိညာဉ်ပါ။ သူဟာ ဥရောပမှာ မွေးခဲ့တယ်။

အောင်မေဃ

ထွက်ရှိပြီးသော

သရားအောင်ယောင် ဟန့်စာအုပ်ပြန်ဆိုရေးသားသော အိန္ဒိယ၏ စာအုပ်များ

- ၁။ စေတီသစ်လူ့အခွင့်အရေးကြေညာစာတမ်း
- ၂။ လူငယ်နှင့် ကာမဂုဏ်စွမ်းအား
- ၃။ အမျိုးသမီးနှင့် တော်လှန်ရေး
- ၄။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေ
- ၅။ စိတ်ဆောင်သမျှ အားလုံးလုပ်
- ၆။ မဟာတ္ထမဂန္ဓီကို ဝေဖန်ခြင်း (အိန္ဒိယ၊ ဂန္ဓီနှင့် ကျနော်)
- ၇။ ဓမ္မသိပ္ပံအမြင်သစ်
- ၈။ အိန္ဒိယဘဝ အိန္ဒိယအလုပ် (အိန္ဒိယပြောသော အိန္ဒိယအတ္ထုပ္ပတ္တိ)
- ၉။ ဓမ္မတော်လှန်ရေး (ဆူစီပုံပြင်ထဲက ဘဝဒဿန)
- ယခု
- ၁၀။ သေဆုံးခြင်းအနုပညာ